

Úvod

Tento fantasy příběh byl napsán podle odehrané hry ve stolním RPG Dungeon & Dragons a je zasazen do světa, jež vytvořil jeden kamarád ze školy. Tento svět se nazývá jednoduše Souostroví, který je tvořen třemi velkými kontinenty a množstvím menších ostrovů. Celý svět je částečně inspirován známým světem Forgotten Realms, hlavně co se týče božstev, ras a sfér. Hráli jsme téměř pravidelně každý týden po dobu celého akademického roku 2008/09. Zde je však sepsána asi třetina příběhu, protože v další fázi docházelo k velmi častému střídání a absencí hráčů. Někteří z nich, ani nehráli příliš dobře. Proto poté docházelo k degradaci hry a příběhu. Navíc se příběh zvrtnul do příliš epické úrovně a téměř neustále docházelo po chybném jednání hráčů k devastaci velké části světa. Proto jsem se rozhodl zachovat s mírnými úpravami nejzajímavější a pro mě i nejzábavnější část příběhu. Jedná se moji prvotinu, kde jsem si chtěl vyzkoušet psaní fantasy a podle toho, jestli mě to bude bavit a půjde mi to, tak bych v budoucnu se pustil do fantasy zasazené do mého vlastního světa.

Hráči

Dungeon Master	Tomáš Mikolajek „Calcathea“
Darien	Kristýna Obrdlíková „Darien“
Rogr	Honza Novák „Newman“
Vidaath	Zdeněk Pacola „Paci“
Alessander	Martin Novotný
Yzergin	Petr Ružička
Gunar	Jan Dobiáš

I

Nový král Antaru

Městský stát Antar se nacházel v západní části Severozápadního kontinentu. Poslední léta však nebyly pro tento stát příliš šťastné. Vstoupil do války s Almendeici pocházející ze severní říše Almendea. Tito Almendeici byly vynikající válečníci, vedení mocnou čarodějkou Myri. Boj s nimi byl nerovný. I dva až tři bojovníci Antaru měli problém, porazit jednoho Almendeice. Tato válka za tu krátkou dobu zpusťovala už celý sever, mnoho vesnic a samot bylo vypáleno nebo opuštěno. Prostí lidé utekli do města, avšak ani zde nebylo příliš možností se uživit. Z tohoto důvodu se obyvatelé mnohdy nechávali najmout do armády za mrzký peníz. Přesto Antar válku prohrával. Zdejší král žádal své spojence o pomoc, než však stačil kohokoliv kontaktovat, byl zavražděn neznámo kým. Navíc král neměl jediného potomka, který by mohl převzít vládu. Proto byla ustanovena rada o deseti členech. Ta však úplně nejednala v zájmu lidu, ale pouze pro vlastní blahobyt. Skoro to vypadalo, jakoby válečné události na severu, některé z rady, vůbec nezajímaly.

Mezi členy rady patřil Dandar. To byl jeden z mála, kterému osud obyvatelstva nebyl lhostejný. Aby se mohl dostat na post krále, potřeboval pomoc. Naštěstí měl několik velice dobrých přátel.

Paladinka Daniela, pocházející z místního paladinského řádu. Žena střední postavy, zocelena mnoha bitvami. Nosila dlouhé hnědé vlasy spletené do copů. Do boje chodila vždy ve své řádně udržované plné zbroji a vyzbrojena dlouhým mečem a štítem. Velice dbala na dodržování řádu, pro pravdu a dobro byla ochotna vytrvale bojovat, dokud nedosáhla svého.

Elf Rogr, střední postavy, ostrých rysů v obličejí, oděn do tmavozelených a hnědých šatů. Vlasy měl hnědé a na krátko střižené. Dobře ovládal krátký meč a luk. Pro případ nouze měl schovanou dýku za pasem. Dokázal se velice dobře schovat ve stínech a neslyšně se pohybovat. Dříve se živil občasnými krádežemi, avšak po letech již zlodějského řemesla zanechal a nyní se věnuje prospěšnější činnosti. Jeho dovednosti se však při dobrodružných cestách, stále náramně hodili. Nicméně zlodějský pud a touha po cennostech v něm zůstala, a tak čas od času někoho učiní o pár zlatáků lehčí.

Druid Vidaath, vyšší štíhlé postavy. Nosil dlouhé zelenošedé vlasy. Byl vyzbrojen šavlí a malým prakem na kamení. Prak uměl poměrně dobře používat a v boji dokázal nepřátele nepříjemně zaskočit. Jako každý druid se uměl výborně orientovat a schovávat v lesích. Pocházel z hlubokým lesů na jihu od Antaru, kde žilo mnoho uzavřených druidích komunit. Jako jeden z mála chodil častěji navštěvovat své přátele ve městě.

Blížil se podzim. Chmurné dny, kdy ani po mnoha dnech nevykouklo slunko, jakoby odrážely současnou atmosféru ve městě. Lidem nebylo do radosti, krčmy zely prázdnotou a obchodníci postupně opouštěli město. Pouze čas od času po ulicích prošly větší zástupy vojsk.

Jednoho dne brzy ráno se Daniela a Rogr setkali u prastarého dubu na náměstí, aby se poradili, jak pomůžou Dandarovi, který je den před tím požádal o pomoc.

„Mluvila jsem včera s Dandarem,“ pravila Daniela k Rogrovi.

„Mohl by svrhnout zdejší radu, ale sám se svými věrnými bojovníky to nezvládne, proto žádá naši pomoc.“

„O jakou pomoc by se jednalo?“ odpověděl Rogr.

„Máme získat určité důkazy proti současné radě. Údajně se ho již někdo pokusil zavraždit. Ještě však před tím zajdeme pro Vidaatha, každá pomoc se v těchto těžkých časech hodí. S Dandarem se máme setkat odpoledne.“

Putovali na jih z města. V okolí cesty se tyčilo ještě několik obývaných usedlostí. Zdejší sedláci se již chystali sklídit letošní úrodu ze svých polí. Protože úroda byla letos slabá, neměli toho příliš na práci

Netrvalo dlouho a dorazili k hlubokému lesu, kde žilo několik uzavřených komunit druidů. Les byl velmi hustý, přes mnohá křoviska nebylo vidět dále od cesty. Byl v něm příjemný chlad. Atmosféra v lese byla ten den zvláštní. Koruny vzrostlých stromů nepropustily příliš světla. Ptáci vůbec nezpívali, takže bylo v lese až úzkostlivé ticho. Náhle v dáli spatřili oranžovou záři doprovázenou silným praskáním. Záře zlověstně osvětlovala les. To nevěstilo nic dobrého. Les v oblasti, kde byla vesnice druidů, byl v plamenech. Byla to právě ta vesnice, kde žil Vidaath.

Na to spatřili nějakou postavu jdoucí jim naproti. Ulevilo se jim, protože ona postava byl jejich přítel Vidaath. Tvářil se velmi nešťastně.

„Co se stalo?“ zeptala se překvapivě Daniela.

„Nevím. Byl jsem na obvyklé ranní procházce nasbírat si nějaké bylinky a když jsem se vrátil, byla již naše vesnice v plamenech a většina druidů pobita.“ Odpověděl smutně nešťastný Vidaath.

„To je hrozné. Jako by v poslední době nebylo dost neštěstí. Nevíš kdo zatím může být?“ zeptal se Rogr.

„To netuším. Možná Almendeici, ale ti se k nám přece nemohli dostat tak rychle. Najít nějaké stopy se nedá, kvůli velikému žáru a přivolat déšť zatím nedovedu. Teď tu nic nesvedu. Nezbývá než doufat v déšť.“

„To nás mrzí, jaké neštěstí tebe a tvé druhy potkalo,“ utěšovala Daniela nešťastného Vidaatha, „co nejdříve se vrátíme a zjistíme kdo za tím je.“

„A co vy, kam máte namířeno?“

„Šli jsme za tebou. Dandar potřebuje naší pomoc. Máme se s ním dnes v poledne setkat. Vím jak je to pro tebe těžké, ale tvá pomoc by nám přišla vhod. Je to na tvém uvážení.“

Chvilku ještě Daniela Vidaatha utěšovala. Ten se po chvílce nakonec rozhodl jít s nimi na pomoc Dandarovi. Nakonec si to všichni tři namířili směrem k městu.

Antar je středověké raně gotické město obehnané mohutnou kamennou hradbou s půlválcovými věžemi. Jako překážka se před hradbami táhl široký příkop. Komunikaci s okolím umožňovaly tři brány. Současná populace města čítala něco přes 2000 obyvatel. Domy ve městě byly postaveny převážně ze dřeva, pouze na náměstí, některé další významné domy a stavby byly z kamene. Domy na náměstí byly převážně patrové. Zde se také nacházel královský palác v gotickém slohu. Naproti stál velký chrám bohyně lásky, Lin. Obehnaný byl deset stop vysokou kamennou zdí. Uprostřed náměstí dlážděného menšími kameny stála velká košatá stará lípa, která zde byla zasazena před lety jako důkaz přátelství se zdejší druidskou komunitou.

Daniela, Rogr a Vidaath dorazili do královského paláce za Dandarem. Jeho komnata byla ve třetím patře s výhledem na náměstí a chrám bohyně Lin. Dandar, muž poměrně vysoký, hnědé vlasy a příjemné hnědé oči. Většinou měl vlídný pohled. Jeho věk byl kolem třiceti let, takže už slušný věk. Na šlechtice oblečen spíše střídmě, nikoli vyzývavě, jako šlechta, která byla oblečena pro zdůraznění jejich postavení.

„Vítám vás v mé komnatě. Jsem rád, že jste přišli. Račte usednout,“ přivítal Dandar své přátele. Po přivítání všichni usedli k dubovému stolu. Dandar následně začal vyprávět událostech

posledních dní.

„Poslední dobou nevím komu mám pořádně věřit, už se mě již dvakrát někdo pokusil zavraždit. Patrně někdo z rady má zájem mě odstranit. Někdy mám pocit, že radu někdo ovládá zvenčí. Naštěstí je v radě jeden schopný paladin a mág Loril z místního cechu mágů. Takže mám pár lidí, kterým můžu věřit. Mimochodem rada zasedá za dva dny. Takže je možné, že se mě do té doby pokusí opět někdo zavraždit,“ ustaraně si povzdechl Dandar.

„Také se ke mně dostaly nějaké zprávy o tom, že v hospodě „U mrtvého draka“ se scházejí různé kriminální živly. Bylo by určitě dobré začít s pátráním tam. Pak je tu také problém s chrámem bohyně Lin. Jak jste možná slyšeli, již více jak měsíc z chrámu nikdo nevyšel. Nikdo neví, co se tam děje. Pár lidí zkoušelo zabouchat na bránu, ale nikdo nikdy neotevřel. Ani žádné hlasy, jakoby tam bylo zcela mrtvo. Pokud budete moct, tak tomu zkuste přijít na kloub.“

Rozhovor poté probíhal na téma války a života ve městě. Vidaath, sedící nejbližší otevřenému oknu s dobrým výhledem na náměstí, poslouchal. Občas vyhlédl ven. Jednou však zahlédl nenápadnou postavu v černém hábitu, která vyšla ze dveří chrámu, aniž by si jí někdo všiml a po chvíli se ztratila v jedné úzké tmavé ulici. Zpočátku si myslel, že to byl pouhý přelud, ale jeho smysly hovořily zcela jasně.

„Říkal jste, že z chrámu nikdo měsíc nevyšel?“ vstoupil do konverzace Vidaath.

„Jak jsem říkal, nikdo. Ani ve dne ani v noci.“

„Teď před malou chvílí jsem spatřil postavu v černém hábitu, jak vyšla z chrámu a po chvíli se ztratila ve městě, aniž by si jí někdo všiml. Ještě že jsem občas vykoukl ven.“

„To není možné. To jsi se asi přehlédl.“

„Skutečně jsem si naprosto jist, že tam před chvílí někdo vyšel,“ odpověděl ujištěně Vidaath.

„Jestli je to pravda, tak se tam možná začíná dít něco podivného. Bude nejlepší když co nejdříve odhalíte co se tam děje. A nyní, už byste měli jít. Mám ještě nějakou práci.“

Poté se s Dandarem rozloučili.

Vyšli před královský palác na náměstí, kde se dále radili, co budou nyní dělat. Daniela se rozhodla, že se pokusí setkat s paladinem z městské rady a poté půjde k Dandarovi, pro případ kdyby se ho někdo pokusil opět zavraždit. Rogr s Vidaathem půjdou do hospody něco zjistit o plánované vraždě Dandara. Večer se setkají všichni u Dandara.

Když se všichni rozhlédli po okolí, tak jejich pozornosti neunikl postupný odchod většiny kupců pryč z města. Vidaath se dal do řeči z jednou starší ženou, která právě nakládala zbytek svého zboží na povoz. Ta z počátku nevěnovala pozornost druidovi přistupující k ní.

„Zdravím. Mohl bych se vás na něco optat?“

Následovala chvíle ticha.

„A, zdravím. Co bys chtěl vědět?“ odpověděla žena odevzdaným hlasem, která nečekala příchod Vidaatha.

„Koukám, jak všichni kupci pomalu balí a odchází pryč.“

„To víš, obchody nejdou. Lidé mají sotva peníze na jídlo. Takže si téměř nic nekupují. Dneska jsem vůbec nic neprodala. A navíc ta válka s těmi Almendeici,“ dodala s povzdechem.

„Kam teď půjdeš?“

„Zkusím to v sousedním městě Aldorion. Snad se mi tam povede lépe.“

„Tak to ti přeju hodně štěstí. Nezaslechla jsi něco o událostech ve zdejší chrámu Lin?“

„Vím to samé jako všichni okolo. Nikdo z něj nevyšel během dlouhé doby. No a teď mě nech abych naložila zbytek zboží a stánek. Chtěla bych přejít hranici ještě před setměním.“

Rozloučili se a poté Vidaath pokračoval s Rogrem do hospody.

Hospoda „U mrtvého draka“ se nacházela v chudinské čtvrti. Většina zdejších domů byla ze

dřeva, ulice jen částečně dlážděné a také to tu trochu páchlo po spláškách tekoucích v dlážděném korytě. Hospoda se nacházela ve větším podlažním domě. Jako jeden z mála ve zdejší čtvrti, měl přízemní část vyzděnou z kamene. Na vývěsním štítu byl vyobrazen mrtvý zelený drak a nápis „U MRTVÉHO DRAKA“.

Vstoupili tedy dovnitř. V hospodě nebylo příliš hostů. U menšího stolu pro dva seděla hraničářka. Jmenovala se Laia. Ramenatá ženská mohutnější postavy, delších hnědých vlasů a očí do zelena. Tvář působila velmi klidně a vyrovnaně. Patřila ke skupině takzvaných lovců lidí. Byli to lidé, kteří upustili od služby králům a nyní se toulají souostrovím jako žoldáci. Přežilo jich jen málo, ale z mnohých se staly legendy, se kterými se jen tak někdo do křížku dostat nechtěl.

Za barem točil pivo urostlý trpaslík. Postava mohutná, velká do šířky a malá do výšky. Vousy tradičně hnědé a dlouhé. Jeho vychlastaný hlas dával tušit, že se hospodskému řemeslu věnoval řadu let.

U velkého stolu uprostřed seděla parta šesti lidí pochybné existence. Jejich pochybné živobytí na jejich vzhledu zanechalo nějaké následky. Jeden měl pásku přes oko, druhý měl v obličeji pár jizev a skoro všichni měli vytlučten nějaký ten zub. Ten den zrovna něco bouřlivě oslavovali. V momentě kdy Rogr a Vidaath vcházeli dveřmi, tak slavící skupinka si zrovna připíjela. „Na Almendetha!“ zvolali všichni najednou.

„Na Almendetha?“ zvědavě se Vidaath zeptal Rogra.

„To mi nic neříká. Já se s nimi zkusím trochu seznámit a dozvědět se víc. Vypadají na skupinku zlodějů,“ navrhl Rogr. Jeho dřívější zkušenosti s životem na hraně zákona jistě v této situaci využije.

„Á, další hosté. Tož hned vám donesu škopka,“ radostně zvolal trpaslík a jal se hned točit pivo, jakmile spatřil nové příchozí. Evidentně měl radost z toho, že dnes má nějaké ty další hosty a pár dalších stříbrníků navíc se vždy hodí.

Rogr přistoupil k partě a pozdravil.

„Zdravím chlapi. Mohl bych k vám přisednout?“

„Jasně pojď slavit s námi,“ přátelsky jeden z nich odvětil. Rogr si sedl na volnou židli a hned do party krásně zapadl.

„Abych se představil. Mé jméno je Rogr.“

Ten, který vypadal na vůdce celé této bandy se představil jako Golith. Ostatní z bandy se též představili, avšak byly to jména podivná, a tak je Rogr krátce na to zapomněl.

„A co slavíte?“ zvědavě se optal Rogr

„Ále, podařilo se nám získat výbornou práci.“

„To by mě celkem zajímalo. Poslední dobou nemám do čeho píchnout, a tak by se jistě něco pro mě hodilo.“

„Jistý Almendeth si nás najal na jednu práci. Nabídl 5000 zlatých“

„5000 zlatáků?“ zopakoval překvapeně Rogr. „To je opravdu hodně. Ten Almendeth musí být hodně bohatý, aby mohl zaplatit tak vysokou částku. Kdo to vůbec je?“ Vyzvídal Rogr.

Ostatní již byli celkem pod parou, a tak Rogrovi bez obav prozradili další zajímavé informace: „Ani nevíme. Důležité, že platí dobře. Za tolik zlatáků si potom budeme pohádkově užívat až do smrti.“

„Zejtra s ním budeme mít další schůzku a dohodnou se detaily.“

„A co je to za práci?“

„Najal si nás na vraždu jednoho člena z rady,“ prozradil Golith.

„Dandara?“ doplnil Rogr.

„Jo, to je on.“

„To zní celkem zajímavě.“

Mezitím trpaslík donesl další rundu piv a kořaly.

„Tak se napij s námi.“ Všichni pozvedli korbele a zvolali všichni včetně Rogra, „Na Almendetha!“

Mezitím se Vidaath dal do řeči z hraničářkou Laiou u malého stolu.

„Zdravím. Klidně přisedni,“ pozdravila Laia Vidaatha, „vypadáš nějak smutně.“

„Dneska mě potkalo neštěstí. Vesnici druidů, ze které pocházím, někdo vyplenil. Vypálili všechny domy a druidy pobili.“

„Takový už bývá život. Tenhle stát též nebude čekat nic dobrého, pokud nikdo nic neudělá s tím, co se tu v poslední době děje,“ povyprávěla zamyšleně Laia. Ta se poté napila ze svého korbele.

Vidaath posléze zaslechl od vedlejšího stolu: „Na Almendetha!“ To jméno slyšel prvně a raději se Laii zeptal.

„Kdo je to ten Almendeth?“

„Pořádně jsem ho nikdy neviděla. Co jsem však zaslechla, tak údajně dokáže ovládat mocnou zlou magii a existují zvěsti, že má snahu si tento stát podrobit. Dobře vám radím. Dejte si na něho pozor. Nikdy nevíte, co o něj čekat,“ vážným a tišším hlasem varovala Vidaatha.

Když se Vidaath rozloučil s Laiou, ta se ho oběma rukama chytla za ruce a nenápadně mu předala nějaký malý předmět. „Vem si to,“ tiše pravila k Vidaathovi, tak, aby to nikdo v hospodě neslyšel. Poté vstala od stolu, dopila svoje pivo a odešla z hospody. Vidaath si předmět nenápadně strčil do kapsy, aniž by se na něj podíval. Poté nějakou dobu seděl sám u stolu a postupně popíjel další pivka a přemýšlel o událostech posledních dní. Rogr mezitím slavil společně s partou a vyprávěli si své historiky z dřívějších výprav.

Večer se pomalu blížil. Vidaath naznačil Rogrovi, že už by bylo na čase se vrátit k Dandarovi.

„Pánové tak já už budu muset.“

„Zůstaň ještě chvíli. Noc je ještě mladá,“ přemlouval Rogra ten, který se jmenoval Ballan.

„Rád bych zůstal. Ale mám ještě nějaké povinnosti. Zítra zase přijdu, rád bych poznal toho Almendetha.“

„Když teda už musíš, tak jdi. Chlastalo se s tebou dobře a zejtra doraž.“

„Jo jo. Určitě přijdu. Tak si to užijte,“ rozloučil se Rogr a dopil své páté pivo.

Poté se zvedl od stolu a vyšel z hospody. Vidaath též dopil své pivo a následoval Rogra ven. Poodešli kousek od hospody a dali se do řeči.

„Paráda. Tak teď jsme zjistili kdo chce Dandara zavraždit. Šlo to celkem snadno,“ radostně se světil Rogr Vidaathovi.

„A co jsi zjistil ty? Koukal jsem, že jsi se tam bavil s tou hraničářkou.“

„Varovala nás před Almendethem. Prý si na něho máme dát pozor. Dokáže ovládat zlou magii. Existují zvěsti o tom, že vede Almendeiská vojska a zřejmě si chce podrobit tuto zemi,“ sdělil Vidaath své získané poznatky.

„Když odcházela, předala mi tohle.“

Vidaath vytáhl z kapsy zvláštní předmět a ukázal ho Rogrovi. Byl to přívěšek ve tvaru pěti pěticípých hvězd vzájemně mezi sebou pootočený, takže ve výsledku to byla pravidelná dvacetipěticípá hvězda. Přes tuto hvězdu byl symbol zlomeného meče.

„Netušíš co to je za symbol?“ zeptal se Vidaath.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

„Možná že Dandar by o tom mohl něco vědět,“ odpověděl Rogr.

„Tak se vrátíme za Dandarem, už je pomalu noc a cítím, že se blíží poměrně silná bouře,“ dodal Vidaath, který jako druid má dobrý cit pro počasí.

Oba šli poté směrem ke královskému paláci. Večerní Antar působil ještě víc ponuře. Na ulici

již nebylo vidět téměř žádného živáčka. Pochodně jen slabě osvětlovaly potměšilé ulice a všude byl už téměř absolutní klid. Než došli k paláci, začal vát poměrně silný vítr. Mraky se honily po večerní obloze a v dáli se občas ozvalo hřmění. Viddath se nemýlil, schylovalo se k silné bouři. Vstoupili do královského paláce. Vešli do Dandarovo komnaty, kde již čekala Daniela s Dandarem. Mezitím se venku silně rozpršelo. Kapky deště buráceli zlověstně na oknech a do toho občas mocně zahřmělo.

„Tak co jste zjistili?“ otázala se zvědavě Daniela.

„Byli jsme v té hospodě „U mrtvého draka“ a skutečně se tam schází jedna parta zlodějů a vrahů. Od nich jsem vyzvěděl, že si je na vraždu Dandara najal jakýsi Almendeth.“

„Almendeth?“ překvapeně vykřikl Dandar.

„Tak to on je za tím vším!“

„Ty ho znáš?“ otázala se Daniela.

„V minulosti se pokoušel ovlivňovat radu a získat tak nad městem moc. Už se mi ho podařilo jednou zastavit. A teď se o to pokouší znovu. To by vysvětlovalo ty pokusy o vraždu.“

„Zítřejší večer s ním mají schůzku opět v té hospodě a mají si dohodnout detaily,“ dodal Rogr.

„Pravděpodobně se mě budou chtít zbavit do příštího zasedání rady. Naštěstí tu mám několik věrných strážů, které by mě měli ochránit.“

„Pro jistotu s Dandarem zůstanu přes noc, kdyby se něco nečekaného přihodilo,“ rozhodla se Daniela. Nechtěla nic ponechat náhodě.

„To bude asi nejjistější. V těchto časech nikdo neví, co si na mě ten zpropadený Almendeth přichystal.“

„A vy dva byste asi měli jít. Kdyby jste zůstali, mohlo by to vzbudit podezření, že byl Almendethův plán vyzrazen.“

Když se Vidaath s Rogrem chystali odejít. Vidaath ukázal Dandarovi přívěšek a optal se:

„Nevíš co je to za symbol?“

„Ukaž,“ zvědavě se zeptal Dandar a chvíli si přívěšek pečlivě prohlížel.

„Nemám tušení, co to může symbolizovat.“

„Mohla bych se zítra poohlédnout v knihovně. Možná bych tam mohla něco zjistit,“ nabídla Daniela svoji pomoc.

„Dobrá. Takže se na to podíváš. Kdy a kde se zítra sejdeme?“ optal se Vidaath.

„Tak než to najdu, bude to chvíli trvat. Navrhuji před polednem u vchodu do chrámu.“

„Dobrá. Sejdeme se tam.“

Poté Rogr s Vidaathem odešli z komnaty. Když procházeli po prostorných chodbách královského paláce, měli již oba hlad. Rozhodovali se, kam by mohli zajít na jídlo. Rogr navrhoval hospůdku „Zlatá husa,“ je to jedna z mála hospod, kde se dá slušně pojit a popít. Navíc se nacházela přímo na náměstí, takže oba ani moc nezmoknou, i když Vidaathovi by to vůbec nevadilo.

Oba přeběhli přes náměstí za prudkého deště do hospůdky. Vevnitř bylo celkem útulno. Oheň v krbu příjemně praskal. Hostinská za barem, pohledná ženská s velkým poprsím a výstřihem, usměvavá, čistá, oblečená do slušivých gotických šatů, tak aby co nejvíce lákala zákazníky. Hospoda byla, oproti drakovy, velmi čistá. Stoly byly pevné, dokonce i s ubrusy, což nebývalo častým zvykem.

Avšak i zde bylo celkem prázdné, pouze u jednoho stolu seděla skupinka paladinů a pojídali vepřovou pečení. Zasedli k jednomu stolu blíže u krbu a poručili si pivo a též vepřovou pečení s chlebem. Poté co dojedli, poseděli v klidu u tepla krbu, zatímco venku stále hřmělo. Vypili ještě několik piv, při tom probírali poslední události a spekovali o tom, co zítra najdou v chrámu bohyně Lin.

Uplynula delší doba a skupinka paladinů se chystala odejít. Takže nakonec Vidaath s Rogrem zůstali v hospůdce sami. Protože venku ještě stále silně pršelo, rozhodli se ještě nějaký čas zůstat. Během popíjení se bavili s hostinskou opět na témata současné situace ve městě. Když se venku bouře utišila, dopili svá poslední pívka a chystali se na cestu. Venku sice ještě pořád trochu pršelo, ale už to byl jen slabý deštík. V liduprázdných ulicích byla převážně tma, pouze několik málo míst bylo osvětlováno loučemi.

„Už přestává pršet. Aspoň to uhasilo ten požár v lese,“ pronesl Vidaath.

„Kde vlastně strávíš noc?“ optal se Rogr.

„Ani nevím. Možná tu někde najdu kouska přírody. Však víš, že města mi moc k srdci nepřiřostla.“

„Tak můžeš přespat u mě. Za domem je pod hradbami malá opuštěná zahrada.“

„To by bylo nejlepší. Díky za nabídku.“

Po chvíli dorazili k menšímu domu v jedné postranní ulici na kraji města. Byl to Rogrův dům. Přízemní celkem udržovaný dům postaven z kamene. Vnitřek byl skromně zařízen. Doba snadných výdělků, životem na hraně zákona, byla už dávno pryč, a tak se i Rogr musel uskromnit. Dům měl pouhé tři místnosti. Kuchyň s posezením a velkými kamny a dva menší pokoje. Kromě malé světnice byla v domě i malá komora na uskladnění zásob jídla. V tu dobu však moc plná nebyla.

Jakmile si Vidaath dům prohlédl, Rogr ukázal poměrně rozlehlou zahradu za domem, obehnanou malou kamennou polorozpadlou zídou. Byla léta nepoužívaná, a tak byla poměrně zanedbaná a zarostlá různými křáky. To však Vidaathovi nevadilo, spíše to uvítal. Nebude tak zbytečně na očích. Oba poté ulehli ke spánku.

Druhý den ráno se oba probudili. Den byl opět zatažený, ale již nepršelo. Rogr nabídl Vidaathovi kousek pečiva k snídani. Ještě nějaký čas poseděli a povídali si, měli ještě dost času, protože s Danielou se mají setkat u chrámu až před polednem. Po zasycení si připravili svoji výbavu a pomalu se chystali na cestu.

To Daniela vyrazila do knihovny již brzy z rána. Knihovna, starší patrová budova postavená ještě v románském slohu stojící též na náměstí. Zde se dala do řeči s místním knihovníkem, zda ten by něco nevěděl o tom zvláštním přívěsku. Knihovník chvíli pátral v paměti, a přece si na něco vzpomněl a začal vyprávět tichým hlasem, jako by se až obával prastarého tajemství.

„Tehle malý přívěšek. To je znak starého Chalderonu. Byla to stará říše nacházející se daleko na severu. Jejím centrem byla pevnost Chaledath. Tato pevnost je velice rozsáhlá, údajně jsou zmapována jen vrchní dvě patra, ale to je jen velice málo, oproti tomu, co tamější podzemí ukrývá. Před tisíci lety tam jistý Chaldeth, vládnoucí staré radě Chalderonu, jež kdysi vládla tvrdě tomuto světu, prováděl nejrůznější experimenty. To co se tam všechno dělo si málokdo dokáže představit. Ty experimenty byly dokonce tak obluďné, že to našťvalo i samotnou matku přírody, až se odhodlala zasáhnout. Do té pevnosti existují dva průchody, alespoň co se ví. Jeden vede přes město, tudy je však nemožné projít, protože tam v současnosti sídlí Almendeici. Druhý průchod je skrze jednu trhlinu co tam vytvořila příroda. Ten se nachází nedaleko, v prostorách jedné malé tvrže někde pod skálou. Kde se přesně nachází, to netuším. Z té oblasti jsou známi jen kusé informace.“

„Tak ti velice děkuji. Moc jsi mi pomohl,“ poděkovala Daniela.

„Rádo se stalo. Každopádně je to zlé znamení. Tento znak se zde již po mnoho let neobjevil.“

Blížilo se odpoledne, a tak Daniela, po krátké době dalšího bádání v knihovně, vyrazila na místo plánovaného setkání. Před chrámem již čekal Vidaath s Rogrem. Během čekání Vidaath cítil, že strom na náměstí uvadá. Cítil, jak nějaká neznámá síla z něj odčerpávala energii. Daniela poté povyprávěla ostatním svá zjištění ohledně přívěšku. Těm však starý Chalderon moc neříkal. Možná

ten pojem občas zaslechli, ale jinak nic víc.

Po krátkém předání nových poznatků, začali plánovat jak se dostat do chrámu.

„Já bych zkusila nejdřív zaklepat,“ mínila Daniela.

„Myslíš, že je to dobrý nápad. Já bych řekl, že nám nikdo neotevře. Pokud se tam děje něco nekalého, tak bychom se mohli dostat do potíží,“ namítal Rogr a navrhoval, podle něj lepší cestu.

„Mohli bychom někde přelézt zeď.“

„Nejsme nějakí zloději, abychom tam takhle lezli. Zaklepeme a buď někdo otevře nebo ne,“ zdůraznila Daniela, která nefandila podobným metodám pátrání.

„No tak dobrá. Ale já si myslím, že nikdo nepřijde.“

Daniela chytla klepadlo a několikrát zabušila.

Všichni chvíli poslouchali, ale z chrámu nevyšel jediný zvuk. Zkusila to znovu. Opět ticho.

Zkusila ještě zavolat: „Je někdo uvnitř? Otevřete!“

Stále stejná reakce. Absolutně žádná odezva.

„Já to říkal, že nám nikdo neotevře.“

„Nemohl by tu být nějaký jiný vchod?“ navrhoval Vidaath.

„No můžeme se trochu porozhlédnout po okolí. Snad se zadaří. Brána přece nemůže být jediný vchod,“ souhlasil Rogr.

Ani Daniela neprotestovala, a tak všichni společně obešli zeď chránící celý chrám.

Procházeli množstvím menších zapadlých uliček, bezprostředně sousedící s obvodovou zdí celé chrámové oblasti. Ve většině z nich, kromě nepořádku, nebylo živáčka.

Nakonec měli štěstí a zadní vchod skutečně našli. Na konci jedné z mnoha uliček, byly malé dřevěné dveře.

„Tak přeci jen jsme našli vedlejší vchod,“ radostně prohlásil Rogr.

Daniela zkusila dveře otevřít. Chytla za kliku, ale dveře byly též zamčené.

„Tak já je odemknu,“ navrhl Rogr.

„Není to správné se takhle vloupat do božího chrámu,“ namítala Daniela.

„Kdo by se vloupal. Já jen odemykám zámky, ke kterým lidé ztrácejí klíče,“ vtipně argumentoval Rogr, tak aby onen čin hezky pojmenoval.

„Dělej jak tedy umíš,“ souhlasila Daniela. Sice se jí to opět nelíbilo, ale došlo jí, že se po dobrém dovnitř nedostanou.

Rogr vytáhl své paklíče a během malé chvílky se v zámku ozvalo cvaknutí. Cesta dovnitř byla volná. Otevřeli pomalu a opatrně dveře, co kdyby poblíž někdo hlídkoval. Naslouchali.

Všude bylo ticho. Nahlédli pootevřenými dveřmi a spatřili zadní část chrámového komplexu. Chrátová zahrada vypadala ponuře. Vzrostlé stromy zde byly téměř suché bez listí, jakoby bez života. V jedné části zahrady se tyčilo několik náhrobků. Blíže k hlavnímu vchodu stál hlavní chrám v gotickém slohu. Vidaath zde cítil opět tu samou sílu, která odsávala ze stromů životní energii, avšak mnohem silnější, než před hlavní bránou. Ani sám Vidaath neměl dobrý pocit, též cítil, jak ho neznámá síla pomalu vysává.

Všichni opatrně vstoupili dovnitř a dveře za sebou raději zavřeli. První čeho si všimli bylo ticho. Takové, až z toho šel mráz po zádech. Rozhlédli se, ale nikoho na zahradě ani v okolí nespatri. Pomalu procházeli tichou zahradou. Jediný zvuk, který slyšeli, bylo šustění suché trávy pod jejich nohama. Obešli tak celý chrám a stále nikoho nezahledli. Jakoby ten chrám byl zcela opuštěn.

Dorazili až k hlavnímu vchodu do chrámu. Rogr zkusil dveře otevřít, avšak pevně držely.

Zdalo se, že jsou zajištěny závorou. Vidaath nakoukl nepatrnou škvírou mezi mezi křídly mohutných dubových dveří. Vevnitř zahlédl pouze tři zelená světla a měl pocit, že chvílemi zaslechl nějaký zvláštní skřehotavý hlas. Více toho neviděl, poněvadž škvíra byla příliš úzká na to, aby dokázal rozeznat původ zelených světel.

„Slyšíte taky ten podivný skřehotavý hlas?“ optal se Vidaath tiše ostatních

„Nikdy jsem nic podobného neslyšel,“ odpověděl Rogr.

„Rozhodně to není součástí uctívání bohyně Lin. Pak je tedy možné, že se tu dějí nekalé věci. Takže je naší povinností zabránit znevažování tohoto svatého místa. Musíme se dostat dovnitř,“ dodala Daniela rozhodným hlasem a byla odhodlána učinit tomu okamžitě přítrž.

„V zadní části chrámu v prvním patře jsem zahlédl nějaké dveře, mohli bychom je zkusit,“ navrhl Rogr.

„Dobře tedy.“

Přišli k oněm dveřím v zadní části chrámu. I tyto dveře byly zamčené. Rogr vytáhl ze své kapsy sadu pakličů a po krátké době snažení v úspěšně odemkl zámek. Cesta dál do chrámu byla volná. Opatrně otevřeli dveře a při tom pozorně naslouchali. I zde bylo ticho

Pomalou vstoupili do místnosti s křížovou klenbou, slabě osvětlovanou jediným oknem. Z místnosti vedly dvojce dveře. Jedny oproti zadního vchodu, které vedly zřejmě do hlavní chrámové lodi a druhé po pravé straně. Zprvu se zdálo, že v potměšilé místnosti nic není. Po chvíli se rozkoukali a odhalili hrůzné tajemství. Na podlaze byly mnohé stopy krve. Hlavní mohutná skvrna krve vedla z jedné dveří do druhých, zřejmě jak tudy někdo táhl značně zmučené tělo.

Všem na chvíli zatrnulo. Už bylo nepochybné, že se tu dějí děsivé věci. Rozhodli se projít dveřmi vpravo. Rogr otevřel pomalu dveře. Opatrně nahlédl dovnitř. Další místnost byla podobná té první. Velká krvavá skvrna se táhla dále do dveří po levé straně. Zde kromě krvavých skvrn, bylo na zemi poházeno mnoho několik brutálně zmučených těl. Všechny byly vysvěčeny do naha. Četné stopy po mučení často ztěžovali identifikaci těl. Na první pohled nebylo jasné, zda se jedná o muže či ženy. Jaké děsivé rituály se tu prováděli, pomyslili si dobrodruzi.

Rogr pomalu přešel ke dveřím nalevo a opatrně je otevřel. Vedly na balkon v hlavní chrámové lodi. Uvnitř se jasně nesl skřehotavý hlas, který již zaslechli u hlavní brány. Rogr se připlížil ke chladnému kamennému zábradlí a měl před sebou ten děsivý obraz krvavého rituálu. Nad oltářem za háky viselo mnoho zmučených těl. Některá bezvládná těla visela na hácích zabodnutých v zádech, jiná za nohy a další končetiny, často za šlachy. Jedno tělo bylo dokonce zavěšeno za zadní část lebky. Z mnohých ran od mučení pomalu stékala krev, která kapala na podivné zrcadlo ležící ve vyhloubené díře v zemi. Nad oltářem se vznášely tři jasně zářící zelené krystaly. Mezi těmito krystaly se vnášela neznámá průhledná iluzorní postava. Zdálo se, že s touto postavou vede rozhovor v neznámém skřehotavém jazyku, neznámá postava v černé kápi stojící před oltářem.

Rogr se opatrně plížil od zábradlí. Jistě by teď nebylo dobré, kdyby si ho tu někdo všiml. Když však za sebou zavíral dveře, nepříjemně a hlasitě zaskřípaly. V Rogrovi hrklo a snažil se rychle vrátit k ostatním, ale tak aby neudělal další nepříjemný hluk. Potichu zvolal na ostatní „Zatraceně, musíme rychle zmizet.“ A tak se odebrali rychle skrze místnosti ven z chrámu. V tom se země silně zatřásla.

Když běželi přes zahradu k zadnímu vchodu, stále se za sebou ohlíželi, zda je někdo nesleduje. Vidaath měl pocit, že v jedné chrámové věži zahlédl postavu, ale měl čas to podrobněji zkoumat. Proběhli vrátky zpět do malé uličky a rychle je za sebou přibouchli. Tam Rogr v rychlosti povyprávěl ostatním co viděl.

„Musíme vyrazit hned chrám paladinů a říct jim co se tu děje za temné rituály.“ rázně odpověděla Daniela. Dále nečekali a dali se rychlou chůzí k paladinům.

Mezitím se před hlavní bránou sešel dav lidí. Chtěli vědět, co se děje. Během chvíle přišlo i několik paladinů z chrámu. Rozruch, který vznikl před bránou chrámu neunikl ani městské radě a brzy dorazili na místo i oni.

„Co se to tu děje? Rozejděte se!“ hlasitě vykřikla vysoká bledá postava oděna do černého hábitu. Bílé vlasy a pobledlé modré oči, působily vskutku nezvykle.

„Tohle je kdo? On je členem rady?“ rázně se ptala Daniela, která měla jisté podezření a chtěla vědět o koho se jedná.

„Samozřejmě, jmenuje se Almendeth,“ odpověděl jeden z členů rady.

„To nemyslíte vážně! Objednal si vraždu Dandara.“

„Takový nesmysl! Co mi jako chceš dokázat?“ obořil se Almendeth na Danielu.

„Ty moc dobře víš co myslí. Mám na tebe důkazy,“ vstoupil do debaty Dandar.

Almendeth věděl, že jeho plány jsou vyzrazeny a než by na sebe ještě něco prozradil, jen našťavaně odešel kamsi pryč.

Daniela poté paladinům a Dandarovi popsala vše, co se celou dobu dělo v chrámu.

„To nemůžeme nechat jen tak. Takto znesvěcovat boží půdu!“ vykřikl jeden z paladinů.

„Vyrazte tu bránu, ať tomu zlu učiníme přítrž!“ přidal se další z nich.

Část paladinů odběhla zpět ke svému klášteru pro posily, zatímco zbytek hlídal hlavní vchod do chrámu.

Po chvíli dotáhli dva statní paladinové, doprovázeni další desítkou spolubojovníků, velké dubové beranidlo. Zbytek přítomných paladinů se ho chopilo a rozběhli se vstříc bráně chrámu. V bráně hlasitě zapraskalo. Poodstoupili a znovu. Zapraskalo mnohem hlasitěji a na bráně se objevilo mnoho velkých prasklin. Další rána a brána se nakonec s hlasitým rámusem praskajícího dřeva rozsypala na mnoho třísek a polámaných fošen. „Rychle všichni do chrámu!“ Chopili se beranidla a stejně jako u hlavní brány se rozběhli vstříc hlavnímu vchodu samotného chrámu. Vrata vchodu takový nápor neměla šanci vydržet a hned po první mohutné ráně se závora uvnitř přelomila na dvě půlky a vrata se rozrazila. Všem se ihned naskytl pohled na hrůzný obraz krvavého rituálu. Nikdo už však zde nebyl. Ani původně zářící zelené krystaly nevydávaly špetku světla. Na pohled se zdálo, že byl rituál zřejmě přerušen.

Všichni přítomní paladinové, členové městské stráže a dobrodruzi pomalu prohledávali chrám. Nalezli ještě mnoho těl v chrámových komnatách, kde přebývali místní mniši. Všechna těla nesla známky podobného mučení, jako těla nalezená v prvním patře u zadního vchodu. Rogr při ohledávání nenápadně pátral i po nějakých mincích. Skutečně našel několik měďáků, stříbrníků a dokonce i pár zlatých. Zdálo se, že těm, co tu provedli takový krvavý rituál, o peníze nešlo. Zato Rogrovi ano. Mezitím se Vidaath podíval na zvláštní zrcadlo, kam předtím kapala krev z visících mrtvol. Neviděl v něm žádný odraz, ale po chvíli měl dojem, že v něm na chvíli zahlédl postavu ženy. Když zde všichni ukončili prvotní ohledání, dobrodruzi se sešli s Dandarem před vchodem do chrámu.

Starší z paladinů se obrátil na dobrodruhy a dal se nimi do řeči: „Dobře, že jste nám o těchto hrozivých věcech dali vědět. To nám dalo možnost zakročit. Nebýt vás, rada by nás dále držela zkrátka a nemohli bychom tomuto zlu učinit přítrž.“

„Pak by tedy současná rada dále neměla vládnout tomuto městu, pokud věděla, co se tu odehrávalo,“ oprávněně navrhla Daniela.

„Zítřka se bude řešit tato situace na zasedání rady. Věděl jsem, že Almendeth něco chystal. To, že je i součástí rady, dokázal přede mnou dobře skrýt. Nyní již máme důkazy, že se Almendeth snažil

ovládnout město za pomoci temných sil,“ pravil trochu rozrušeně Dandar. Na druhou stranu z jeho výrazu byla viditelná spokojenost, protože tato nastalá situace by již neměla bránit vyhnání Almendetha.

„Almendeth to jistě zkusí znovu. Nejlepší bude, když zůstanu s Dandarem jako včera,“ navrhla Daniela.

„Dobrá. A já s Vidaathem opět zajdu do hospody „U mrtvého draka“, zloději se tam mají dnes setkat s Almendethem. Takže se snad dozvíme víc. Večer se všichni setkáme u Dandara,“ sdělil Daniele Rogr dnešní plán.

„Dohodnuto. Večer se všichni setkáme v mých komnatách. Dejte na sebe pozor,“ loučil se Dandar.

Přestože bylo již krátce po poledni, slunce se přes zataženou oblohu ani na chvíli neukázalo, pouze světlejší část oblohy naznačovala polohu slunce. Daniela následovala Dandara do královského paláce, kde bylo třeba mnohé zařídit. Rogr s Vidaathem mezitím vyrazili směr ke známé hospůdce. Místní tržnice na náměstí zela prázdnotou a po městě se také nepohybovalo mnoho lidí.

Oba vstoupili do hospůdky. Trpaslík roztočil piva, hned jak spatřil příchozí hosty. Osazenstvo bylo téměř stejné jako minulý den. Vidaath opět zaujal místo u hraničářky Laii sedící v rohu a Rogr si přisedl ke skupince zlodějů. Oproti včerejšku již seděli u stolu jen čtyři.

„Zdravím,“ přivítal se Rogr.

„Vítej. Tak jsi přece dorazil.“

„Koukám, že vás tu je nějak méně než včera. Dorazí ještě?“

„Už nedorazí. Stala se jim taková drobná nepříjemnost. Ale co se dá dělat. To k našemu řemeslu patří. Alespoň zbude víc pro nás ostatní.“

„A co Almendeth, kdy dorazí?“

„Byli jsme dohodnutí v podvečer. Tak zatím máme dost času, během něhož můžeme jen tak klábosit a chlastat. No však to znáš, jak to u nás chodí,“ pousmál se vůdce bandy Golith.

Poté si nějakou dobu společně povídali o svých předešlých dobrodružství. Vidaath se též bavil s Laiou.

Uplynula poměrně dlouhá doba. Venku se pomalu stmívalo. Za celou dlouhou dobu do hospody nepřišel ani jediný host, a tak byl trpaslík rád i za těch několik málo hostů. Avšak celá banda toho za celý den vypila poměrně hodně, takže i přes toto bídné období měl trpaslík pořád solidní tržbu. Oheň v krbu zatím příjemně praskal a poskytoval hostům příjemné teplo, které v tomto sychravém počasí přišlo vhod. Když nastal podvečer, Laia dopila své poslední pivo. Předtím však ještě varovala Vidaatha, aby si dali pozor na Almendetha. Poté pomalu odešla z hospody. Vidaath zůstal sedět sám u stolu a zamyšleně hleděl do stolu, zatímco mu trpaslík dále nosil další piva.

Večer plynul dále. Všichni již netrpělivě vyhlíželi Almendetha. Trpaslík mezitím přihodil do krbu několik polínek, aby nadále udržel v hospodě příjemné prostředí. V tom vstoupila do hospody vysoká postava zahalená v černé kápi. Všichni náhle ztichli. Sám Almendeth osobně. Přistoupil k velkému stolu, kde byl již očekáván. Zůstal stát a hlubokým hlasem pronesl.

„Celá věc je u konce. Již jsem si na vraždu Dandara najal schopnější lidi, kteří to zvládnou dnes v noci. Naše dohoda končí,“ otočil se a odešel z hospody.

Všichni zůstali sedět jako opaření. Mysl jim zastírala zlost. I trpaslík byl překvapený, než dotočil pro něj pivo, byl pryč.

„Ta proradná krysa! Nejdřív si nás najme na práci, ani nezaplatí za předchozí služby a pak si v klídku řekne, že je jako celá věc skončená!“ rozrušeně na celou hospodu řval Golith, „kdyby se mi tak dostal do ruky!“

„To teda není od něho vůbec pěkné. Jestli jsem rozuměl správně, tak vám ještě dluží?“ přidal se Rogr, kterému došlo, že spolupráce s Almendethem již nějakou dobu probíhala.

„Ano. Už jsme párkrát pro něho pracovali. Nezaplatil 2000 zlatých, které slíbil!“ vykřikl loupežník s páskou přes oko.

„Zejtra si na něj počítáme na hřbitově. A pak se uvidí, či věc končí. A naše zasloužené peníze se si vezmeme po zlém!“ zahrozil pěstí Golith.

„Já bych vám s ním pomohl, ale co jsem zaslechl, není si prý radno s ním zahrávat,“ nabízel Rogr svoji pomoc.

„Jo. Něco jsem slyšel, ale pokud nás bude víc, tak ho můžeme pěkně nemile překvapit.“

„A kdy a kde se sejdeme? Říkal jsi něco o hřbitově,“ vyzvídal Rogr poslední návrhy zítřejší akce.

„Ano, zítra po setmění na hřbitově. Co jsme se dozvěděli mívá tam v noci s někým schůzky.“

Vůdce bandy mávl na trpaslíka: „Ještě jednu rundu kořaly.“

Trpaslík nalil pět pořádných 2 decových štamprlí. Tomu se zkratka říká trpasličí míra.

„To mám vypít najednou?“ nevěřicně se Rogr díval na svůj díl přípitku.

„Samozřejmě. My si zásadně připijíme najednou.“

„No dobrá, snad mě to moc neopije. Musím být ještě dnes večer trochu použitelný.“

Všichni povstali, přitukli si a nahlas zvolali zlostným hlasem: „Na smrt Almendetha!“ Následně všichni do sebe kopli onu kořalu, jako psa do boudy. Rogrovi se na chvíli až zatmělo před očima, vzápětí následoval pocit, jako by bylo jeho tělo v jednom ohni. Najednou se svět kolem začal Rogrovi slušně točit.

„No vidíš. A pak že to nevypiješ,“ pousmál se Golith.

Chvilku ještě poseděli. Rogr však věděl, že není příliš času nazbyt, protože je třeba varovat Dandara. Vidaath dopil své sedmé pivo a pomalu vyšel před hospodu, kde počkal na Rogra. Bylo to pro něj znamení, že už je nejvyšší čas.

„Chlapi ... já už budu ... muset jít. ... Už toho mám dneska ... celkem dost. Tak ... zítra,“ loučil se Rogr, který vzhledem ke svému stavu, nebyl schopen ani plynule mluvit. Pomalu se zvedal od stolu zároveň se o něj podpíraje. Dopotácel se ke dveřím, do kterých se nejprve málem netrefil a vylezl ven, kde již čekal Vidaath.

„Tys toho dneska vypil.“

„Có? ... Já, ani moc né.“

„Musíme jít varovat Dandara. Nemáme moc času. Chůze ti udělá líp.“

„Dandar? ... Ale tak jo.“

Rychlejší chůzí šli nočním městem směrem ke královskému paláci. Po cestě potkali jen několik málo jednotlivců. Rogrovi se trochu ulevilo, ale stále na něm byla patrná opilost. Vidaath ho musel velkou část cesty podpírat, aby se ještě nevyválel na zemi v bahně.

Dorazili k paláci, kde u vchodu strážili dva urostlí chlapi.

„Stát! Kam si myslíte že jdete!“ zvolal přísným hlasem jeden ze strážných u vchodu.

„Jdeme za Dandarem,“ odvětil Vidaath.

„Tady žádný Dandar není.“

„Je přece členem rady. Však jsme za ním včera byli.“

„Už jsem vám říkal, že zde nikdo jako Dandar není! Takový trhany by sem stěží někdo pustil. A teď vypadněte nebo přijdete k úhoně!“ hrozil strážce a při tom povytáhl meč z pochvy. Bylo jasné, že není něco v pořádku a hrozba je myšlena vážně.

„Dobrá. Hádat se s vámi nebudu. Už mizíme.“

Poodstoupili tedy kousek dále od vstupu do paláce, protože by asi nebylo dobré se pustit se strážemi do křížku.

„To není dobré. Co budeme dělat?“ starostlivě se optal Vidaath Rogra.
„Musíme si najít jiný vchod, než bude pozdě. V jakém patře to má Dandar svoji komnatu?“ pomalu vyslovil se sebe ještě dost opilý Rogr.
„Ve třetím. To je celkem vysoko na to, abys tam v takovém stavu vylezl.“
„Už je mi sice lépe, ale pořád tu trpasličí kořalu v sobě hodně cítím.“
„Já bych něco zkusil. Pojďme radši z dohledu stráží.“

Odstoupili od paláce do boční ulice přiléhající z jedné strany k paláci. Vidaath začal provolávat zaklínadlo v druidském jazyce. Po chvíli přiletěl kos, ale ihned odlétl.

„Tak mi to nevyšlo. Zkoušel jsem přivolat zvířecího posla, ale hned odletěl. Co napsat vzkaz a střílet jim ho třeba na šípku do okna. Tady tohle boční okno patří ještě Dandarovým komnatám. Takže nás stráž neuvídí,“ navrhoval Vidaath další možnost.

„Nic jiného nám asi nezbude. Pokusit se na ně volat nebude dobrý nápad, to by nás mohli stráž slyšet, ale místo šípu bych tam radši střílel kamínek, nebo něco jiného. Bylo by poněkud nemilé, kdyby se Dandar šel podívat z okna v momentě kdy bych vystřelil šíp,“ pokračoval v plánování Rogr.

„Pravda. Tak napiš vzkaz a já se pohlédnu po vhodném kamínku.“

Mezitím v Dandarových komnatách Daniela seděla u krbu s Dandarem a povídali si. Oheň příjemně plápolal a osvětloval komnatu žlutooranžovou září. Kromě ohně z krbu osvětlovalo komnatu ještě několik svící. Všude okolo byl klid. V paláci nebylo slyšet hlásky ani kroku. Když na tím Daniela zauvažovala, bylo jí to trochu divné, a proto se zeptala: „Nezdá se ti, že je v paláci až nějak podezřelý klid?“

Dandar se zaposlouchal: „Máš pravdu. Obvykle tu večer před zasedáním rady bývá ještě několik pracujících lidí. Naštěstí moji komnatu přes noc hlídá stráž,“ ubezpečoval Danielu Dandar.

„Radši to půjdu zkontrolovat. Ty zůstaň raději zde, co když je to nějaký trik, nebo zrada.“

Daniela otevřela vstupní dveře a rozhlédla se do potměšilé chodby, slabě osvětlované zvenčí skrze okno do boční ulice. Chodba byla prázdná, nikde nebylo žádného člověka, natož strážného. Udělala několik kroků ke křižovatce, ale i zde bylo prázdné. Žádný hluk nikde v okolí, ani v okolních komnatách. Rychle se proto vrátila zpět k Dandarovi a zavřela za sebou dveře.

„Zdá se jako bychom byli v paláci sami.“

„To je divné. A co stráž u dveří?“ strachoval se Dandar.

„Nikdo tam nebyl.“

„To není možné. Jsem tu hlídán neustále, i v noci.“

„Je možné, že jsou stráž podplaceny. Měli bychom zatarasit dveře a vymyslet způsob, jak se dostat do bezpečí,“ uvažovala Daniela a začala ihned jednat.

Oba společně přisunuli přede dveře velkou knihovnu, skříň a velký dubový stůl, když v tom se ozvalo z vedlejší místnosti drobné zachrastění a zašustění. Daniela šla hned zkontrolovat původ hluku. Zprvu nespatriła nic neobvyklého. Když se vracela zpět k Dandarovi, zahlédla na zemi u stolu, kamínek obalený v papíru. „Zřejmě vzkaz,“ pomyslela si Daniela. Rozbalila ho a na něm bylo psáno tiskacím písmem psaným grafitem:

Stráž nás odmítli pustit do paláce. Almendeth si na vraždu Dandara najal někoho jiného. K vraždě má dojít dnes v noci. Jsme dole pod oknem v boční ulici. R a V

„Co to máš?“ optal se Dandar, který chtěl zjistit, co se děje.

„To je od Rogra a Vidaatha. Prý je nechtějí pustit do paláce. Čekají dole pod zadním oknem.“

Vykoukla ven a tam skutečně oba čekali.

„Musíte rychle do bezpečí,“ volal na Danielu v okně Rogr, přičemž se snažil moc nekřičet.

„Nemáš tu něco po čem bychom mohli slanit ven?“ ptala se Daniela Dandara, který mezitím také popošel k oknu.

„Žádné lano tu nemám.“

„A co použít svázané prostěradla?“

„Prostěradel tu mám dost. Mělo by to snad stačit. A když ne, můžeme použít ještě ubrusy. Nic jiného tu už nemám, po čem by se dalo slézt.“

Oba vzali všechna prostěradla a ubrusy, které v našli ložnici a dali se do svazování. V tom se na chodbě ozvalo několik kroků a po chvíli cvaknutí kliky. Následně ještě několik slabších ran, jak se snažil někdo otevřít dveře.

„Zabarikádovani se uvnitř. Někdo je musel varovat. Zkontrolujte okolí paláce,“ ozvalo se za dveřmi.

„Musíme si pospíšet, už o nás vědí,“ pomyslí si Dandar a snažil se uspíšet svazování.

Daniela vykoukla z okna a tiše zavolala na své přátele: „Dejte pozor, strážce se chystají prohledat okolí paláce.“

Ode dveří se mezitím začaly ozývat hlasité rány, jak se strážce snažily dostat do komnaty. Naštěstí se svazování prostěradel celkem dařilo, teď už jen zbývalo ovázat je za něco pevného. Ze dveří se dále ozývaly rány a občasné zakřupání. Daniela přivázala prostěradla k těžké skříni.

„Snad to vydrží, skříň se zdá dost těžká,“ pomyslela Daniela. Ještě párkrát zkusila provizorního lana několikerým zatáhnutím.

Dole pod okny si Rogr připravil luk, Vidaath svůj prak na kamení a několik vhodných kamenů. Za rohem se již ozývaly kroky. Vyběhl jeden ze strážných a honem zavolal na ostatní strážce u vchodu, „Tady jsou ti dva! Pojd'te sem!“ Vidaath nabil prak poněkud větším kamenem a střelil. Strážného zasáhl pořádnou ránou přímo mezi oči. Ten se okamžitě bezvládně sesunul k zemi a z rozseknutého čela mu začala rašit krev. Během chvilky přiběhl další strážce. Rogr napnul tětívu luku a vystřelil, avšak nemířil přesně a šíp strážného pouze škrábl na ruce. Ten se kvapem blížil k Rogrovi a jemu nezbývalo nic jiného než vytasit svůj meč a bránit se. Vliv alkoholu však učinil své. Bránit se sice dokázal, ale nedařilo se mu zasadit strážnému větší ránu, tu ho škrábl mečem na ruce a tam zase na noze. Během boje Vidaath zasypával strážce kameny a několik služných ran ho po chvíli vyvedlo z míry, takže Rogr brzy zvítězil.

Mezitím Dandar vylezl z okna a začal slézat po svázaných prostěradlech. Když se však nacházel kousek za polovinou, z okna v nižším patře, kdosi mečem přesekl provizorní lano z prostěradel. Dandar tak spadl na kamennou dlažbu ulice a poranil si nohu. Naštěstí byl poblíž Vidaath, který mu hned přispěchal na pomoc.

Daniela ihned běžela ke dveřím, které již dalším ranám nemohli odolat. Ozvalo se mohutné zakřupání a knihovna se s hlasitým rámušem zřítíla na podlahu. Daniela se okamžitě vrhla na strážné ve dveřích, bojovnice to byla dobrá a bez problému soupeři zasadila ránu do pravé ruky a břicha. Ten se svalil v ve velkých bolestech na zem. Daniela nečekala a okamžitě běžela na pomoc Rogrovi a Vidaathovi. Po cestě palácem natrefila ve spodním patře na dalšího strážce. I tento souboj netrval dlouho, Daniela schopně vyblokovala několik nebezpečných výpadů až zasáhla strážce přímo do břicha, ze kterého se ihned začaly valit proudy krve, a strážce byl tak neschopný dalšího boje. Daniela odkopla strážce svíjejícího v krutých bolestech na zem a pokračovala ven z paláce.

Venku u vchodu se střetla s dalšími dvěma strážnými. Oba se mohutně napřáhli, ale Daniela naštěstí stačila uhnout, tak sekli oba do kamenné zdi paláce, až se meč jednoho z nich přelomil vejpůl a hlasitým zařinčením půlka meče padla na zem. Daniela bojovala statečně a dokázala se bránit a občas zasadit nepřítelům nějakou tu drobnější ránu. Během boje přiběhl Rogr a hnedka vystřelil z luku šíp, který zasáhl jednoho ze strážného do levé ruky. Ten to nečekal, a Daniela ho

snadno zasáhla do hrudi. Druhý strážce byl též zraněný. V boji ho stačila zasáhnout postupně do břicha, ruky a stehna. Raději se dobelhal zpět do paláce, odkud byly slyšet další kroky a hlasy. Rogr s Danielou rychle zmizeli za rohem, protože hluk, který tu nadělali, přitáhl pozornost obyvatelstva a městských stráží, kteří začali sbíhat před královský palác.

„Myslím, že je načase zmizet. Vidaath již doprovází Dandara do paladinského chrámu. Někdo přeřízl prostěradla v momentě, kdy Dandar slézal a poranil si nohu, proto šli napřed,“ sdělil Rogr Daniele.

Rogr s Danielou krátce na to dostihli Vidaatha s Dandarem nedaleko paláce a všichni se společně snažili dojít co nejrychleji do chrámu paladinů. Všem čtyřem se tam nakonec podařilo dostat bez povšimnutí. Zde jim paladinští léčitelé hned ošetřily šrámy, které v boji dobrodruzi utrpěli. Po odpočinku se rozhodli přenocovat v chrámu. To nebyl problém. Ve zdejším chrámu bylo dostatek volných komnat. Jejich posláni bylo zatím úspěšné. Podařilo se překazit již třetí pokus o vraždu Dandara. Zítra se tak bude moci účastnit zasedání městské rady.

Druhý den nebyl tak ponurý jako předchozí, na obloze sem tam prosvítlo časné ranní slunko a občas byl slyšet zpěv ptáčat v zahradě paladinského chrámu. Skupinka dobrodruhů se časné ráno sešla v komnatě, kde přenocoval Dandar, aby se poradili o dalších činnostech. Všichni byli svěží a zdraví, rány a šrámy ze včerejšího boje byly za pomoci léčitelské magie ty tam. Dandarova noha také byla na tom mnohem lépe, akorát bude ji muset mít ještě pár dní v klidu. Zaujmulí svá místa na dřevěných židlích a dali se do řeči.

„Buďte pozdraveni toto ráno,“ přívětivě uvítal Dandar dobrodruhy.

„I vám dobré ráno.“

„Tak jak je? Co noha?“ zajímala se Daniela.

„Už je to lepší, jen bude třeba pár dní v klidu, ale to nevádí. Dnes v pravé poledne zasedá rada a tam bude Almendeth svrhnut. Dopoledne byste mohli zajít za městským mágem Lorilem. Je také členem rady a mohli byste zjistit jaký má názor na Almendetha,“ sdělil Dandar své další plány.

„Dobře. Máme čas, tak to pro nás nebude problém.“

„Já se mezitím vrátím do královského paláce připravit vše na dnešní zasedání. Bát se nemusíte, budou mě doprovázet dva zdejší paladinové, které již znám po mnoho let. Ti jsou velice loajální a čestní, takže nemějte strach,“ ubezpečoval Dandar dobrodruhy, kteří měli o něj stále strach.

Rogr se po krátké chvilce ticha dal do líčení některých včerejších událostí: „Včera „U mrtvého draka“, když jsem vyzvídal skupinku zlodějů a vrahů, přišel i sám Almendeth se slovy jen, že celá věc končí a již pro něho nepracují. To víte, že byli hodně naštvaní. Ale podstatná je jedna věc. Svěřili se mi, že Almendeth mívá na hřbitově s někým v podvečer pravidelné schůzky. Zloději se mu také chtějí pomstít za nezaplacené předchozí služby a chtějí dnes večer na hřbitově jeho smrt. Myslím, že by to byla vhodná příležitost ho odstranit natrvalo.“

„Hm. To by nebyl špatný nápad, alespoň by nemohl dále zkoušet získat moc nad Antarem. Zkusím promluvit s paladinou, jistě by vám někdo z nich mohl pomoci.“

„Dobrá my zatím zajdeme za městským mágem Lorilem, a poté se sejdeme při zasedání v pravém poledni na náměstí.“

Rozloučili se a rozešli se každý za svými povinnostmi.

Dobrodruzi vyrazili směrem k věži mágů, která byla vzdálena nedaleko od královského paláce. Ranní město pomalu oživalo, první lidé vycházeli do ulic. Atmosféra byla trochu pozitivnější, bylo to po mnoha dnech, kdy slunce ozářilo ulice Antaru. U královského paláce byl v ten den hlouček lidí šuškáající si o tom, co se tu včera vlastně odehrálo. Těla byla již odklizená, ale četné krvavé skvrny na zemi nasvědčovaly, že se zde včera bojovalo. Dobrodruzi zaslechli z davu čas od času zmínky o dalším pokusu zavraždit Dandara, o neznámých zachráncích, o úplatných strážích a intrikách v radě.

Dorazili k většímu domu z kamene jemuž dominovala vysoká věž a u hlavního vchodu na vývěsním štítu stálo „CECH MÁGŮ.“ Vstoupili dovnitř. Mladší učenec dobrodruhy nasměroval do věže za vyšším mágem Lorilem. Vystoupali po točitém kamenném schodišti do nejvyššího patra, kde zaklepal na dveře. „Vstupte!“ ozvalo se za dveřmi.“

Vstoupili do větší útulné místnosti ve vrchní části věže. Zdi lemovaly velké knihovny, na stolech ležely další mnohé knihy, některé otevřené, jiné zavřené, na stole u západního okna stála na menším stolku celá alchymistická aparatura, u jižního byl psací stůl, u východního okna stála pěkná postel s hedvábným přehozem a místnosti uprostřed dominoval velký dubový stůl se čtyřmi židlemi. Mág byl velice charismatický hnědovlasý muž, též tmavě hnědých očí, tvář bývala většinou vážná a vyrovnaná. Byl nepřilíš vysoké postavy. Právě vstal od psacího stolu a přivítal se.

„Usedněte,“ vybídl mág. Všichni přijali nabídku a usedli ke stolu.

Daniela se dala do hovoru: „Jsem zde ve věci s Almendethem. Jak jste již možná zaslechl, opakovaně se pokoušel zavraždit Dandara,“

„Ano, včera odpoledně jsem s ním mluvil. Almendeth se snažil zmanipulovat radu tak, aby mohl převzít moc nad městem, ale to se mu již nepovede. Větší část rady, po včerejším odhalení ohledně znesvěcení chrámu bohyně Lin, je proti němu.“

„Včera se pokoušel Dandara opět zavraždit. Naštěstí se nám podařilo ho zachránit.“

„To jsem zaslechl, že se včera v paláci bojovalo. To je dobře, že jste mu pomohli. Dnes by již nemělo snad nic bránit v dosazení Dandara na trůn. Doufám, že to Almendetha odradí od dalších pokusů získat moc na našem městem.“

Na to Rogr dodal: „Podařilo se nám zjistit, že Almendeth mívá večer na hřbitově s někým tajné schůzky. Tam se mu dnes chce pomstít místní skupina zlodějů. Údajně jim nezaplatil za předchozí služby. To by mohla být jedinečná příležitost, jak se Almendetha jednou provždy zbavit. Již přislíbil pomoc paladinský řád a my se též zúčastníme.“

„Hm,“ vážně se mág zamyslel, „Almendetha nemůžu ani vystát a riskovat jeho další pokusy ovládnout město se mi též už nechce. Kdo ví, jak by to tu dopadlo, kdyby zde získal moc.“ Ještě nějakou dobu přemýšlel, až nakonec povstal a rozhodným hlasem pronesl: „Dobrá, pomůžu vám s ním. Ať je jednou pro vždy od něho pokoj!“

„Takže před setměním se sejdeme na hřbitově.“

„Abych nezapomněl. Nedávno jsem zjistil, že Almendeth přespává v domě v severní části města. Není to problém najít. Nachází se ve slepé ulici. Je to takový starší, dřevěný, polorozpadlý dům se zarostlou zahradou pod hradbami. Myslím, že by stálo za to se tam trochu porozhlédnout.“

„Díky za tip. Máme ještě před zasedáním čas, a tak se tam můžeme porozhlédnout,“ souhlasil Rogr. Poté se dobrodruzi zvedli ze židlí, rozloučili a opustili místnost.

Když vyšli zpět na ulici, do odpoledne zbývalo ještě mnoho času. Město pomalu ožívalo, po ulicích procházelo několik obyvatel. Bylo jich mnohem víc než ve včerejším dni.

„Co dál? Máme ještě mnoho času. Půjdeme se tedy podívat do toho domu, jak navrhl Loril?“ ptal se Rogr ostatních.

„Myslím, že bychom mohli. Máme dost času,“ souhlasila Daniela.

„Určitě. Zjistíme, zda Almendeth něco ještě náhodou nechystá,“ přidal se Vidaath.

„Já bych se podíval na hřbitov, zda tam náhodou není. Nebo alespoň ta záhadná postava, se kterou se tam údajně schází.“

„Dobrá. Tak se rozdělíme. Rogr obhlídne hřbitov. A já s Vidaathem zkontrolujeme Almendethův dům. Před zasedáním rady se všichni sejdeme na náměstí.“

Daniela s Vidaathem vyrazili k severní hradbě.

Za krátko došli do ulice nedaleko severní hradby. Byla to část města, kde žilo prostší obyvatelstvo. Kráčeli kolem převážně přízemních a dřevěných domů, na jejich dvorcích často

pobíhala drůbež a další hospodářská zvířata. Zahnuli do malé slepé uličky. Na jejím konci ve větší zahradě stál starší, patrový domek. Okolní vzrostlé stromy podivně pokroucené tomuto místu dodávaly ponurou atmosféru. Byl to nepochybně dům, o kterém mluvil mág.

Otevřeli malá vrátka v kamenné zdi oddělující zahradu od ulice a vešli do zanedbané zahrady. Celé to působilo dojmem, že dům už nějakou dobu nikdo neobývá. Opatrně kráčeli ke vstupním dveřím a snažili se naslouchat. V domě nebylo nic slyšet hlasu, ani žádného zvuku. Vidaath se snažil nejdřív nakouknout škvírou mezi dveřmi a futry, ale ve světnici toho moc nespatriil. Opatrně vzal za kliku a pomalu otevřel vstupní dveře. Zamčené nebyly. Do světnice z venku proniklo venkovní světlo. Nic zvláštního zde nebylo, jen předměty běžné potřeby, jako štokrdle, malá skříňka a stoleček. Vešli dovnitř a opatrně za sebou zavřeli. Ze světnice vedly jedny dveře a schodiště do patra. Zkusili dveře napravo. Místnost se zdála neobývaná, okny vstupovalo do potměšlé místnosti trochu dopoledního slunce. Ve větší obytné místnosti s pecí a běžným nábytkem nenalezli nic zvláštního. Vrstva prachu na nábytku vypovídala o tom, že zde již nikdo nebyl mnoho dní. V prosté ložnici Daniela ve stolku u okna našla deník, pravděpodobně původního majitele domu. Nalistovala v něm poslední záznamy, na kterých stálo:

Jednoho pozdně letního dne k večeru jsem zrovna sklízel na zahradě jablka, když jsem u branky zahlédl podivnou postavu. Ptal se na nocleh a že dobře zaplatí. Peníze se hodí, zvláště v těchto těžkých časech a v patře mám stejně nevyužitý pokoj. Byl to zvláštní muž, hubené vysoké postavy, celý pobledlý, zvláštních bledých namodralých očí. Jeho vlasy byly bílé a oděn do tmavé róby. Ihned mi zaplatil za první týden 5 zlatých. To byla spousta peněz, většina sedláků a dělníků nevydělá tolik ani za 10 dní. Na nic jsem se ho ani neptal, skutečně platil dobře a tak si můžu konečně trochu lépe žít.

Je to už několik dní co u mě bydlí ten zvláštní cizinec. Avšak nemám z něho dobrý pocit. Občas v noci z patra slyším podivné zvuky. Někdy mi to znělo jako nářek. Ale dosud jsem neměl odvahu tam vstoupit. Když je nahoře, v žádném případě si nepřeje být rušen.

Uplynulo několik dalších dní a já dosud nevím co se v patře děje. Nářek a sténání je každým dnem silnější. Stále častěji mívám pocit jakoby nade mnou měl psychickou moc. I když je pryč a chci zjistit co nahoře děje, tak mi něco v hlavě říká abych to nedělal. Mám strach aby jednoho dne mě též nezačal mučit, či něco horšího.

Bylo nepochybně jasné, že zmiňovaný host je Almendeth. Pokud měl nad zdejším majitelem skutečně moc, mohl zde tak spřádat své plány po mnoho dní a týdnů. Oba opatrně vystoupali po dřevěném schodišti do patra ke dveřím do pokoje připraveni na nejhorší. Vidaath si zde všiml několika krvavých skvrn. Daniela jdoucí napřed nejprve opatrně naslouchala. Za dveřmi však něco slyšet bylo. Vidaath též přistoupil ke dveřím a hned poznal bzučení much, masařek a dalšího hmyzu. Nahlédla dírou po suku ve dveřích do pokoje. Jakmile to udělala, tak ucítila silný hnilobný zápach linoucí se z pokoje. Okenice v patře byly přivřené, proto do pokoje pronikalo jen velmi málo světla. Zdálo se, že nikdo uvnitř není, přesto vytasila meč, kdyby přeci Almendeth byl přítomen. Vzala za kliku a pomalu otevřela.

Z místnosti se na oba vyvalil silný mrtvolný zápach po rozkládajícím se mase. Nevypadalo to, že by tu byl někdo živý přítomen. Na podlaze záhy hned spatřila zdroj silného zápachu pocházející z několika těl. Žádné nejevilo známky života. Vidaath přešel k oknu a otevřel dokořán okenice aby ten zápach alespoň trochu vyvětral. Jakmile do místnosti proniklo denní světlo, spatřili hrůzný pohled na několik těl válejících se po podlaze. Všechna nesla následky krutého mučení, hodně podobného jako v chrámu. Bylo jasné, že se zde skutečně děly věci popisované v deníku. Napočítali celkem sedm těl. V jednom poznal Vidaath i svého otce. Zesmutněl. Nyní věděl, kdo již stojí za vyplnění jeho vesnice.

Daniela znechucená tímto pohledem, odhodlaně prohlásila: „Za tuto krutost si Almendeth nezaslouží nic jiného než smrt.“

„Doufám, že ten bídák dnes večer zhyne krutou smrtí. Co jsme mu udělali, že nás druidy takhle trápí,“ přidal se Vidaath. V mysli měl touhu po odplatě. Mnoho nevinných druidů zemřelo.

Daniela pokračovala v prohledávání pokoje, zda nenajde ještě něco zajímavého. Vidaath se mezitím postaral o tělo svého otce, aby neleželo tak bezohledně pohozeno v rohu.

Daniela zakrátko prohledala celý pokoj, ale už nic zajímavého nenašla.

„Myslím, že je načase jít. Nic zajímavého jsem tu už nenašla.“

„Tak dobře půjdeme. Tady už stejně nic nenajdeme,“ odpověděl Vidaath smutným hlasem, poté co zjistil jak krutý byl osud jeho otce.

Oba poté zavřeli okenice a odešli z pokoje. Zavřeli za sebou dveře od pokoje a vrátili zpět po schodech. Zahradou prošli zpět na ulici. Slunce bylo již téměř nejvýše na obloze.

„Za chvíli bude poledne,“ pronesla Daniela při ohledu na slunce.

„Na hřbitov už to stejně nestihneme, tak půjdeme rovnou na nádraží. Teda na náměstí,“ opravil se Vidaath, evidentně vykolejený osudem svého otce.

Rogr mezitím pátral na místním hřbitově, který se nacházel zhruba pár minut cesty pěšky na sever nedaleko od hlavní cesty. V okolí hřbitova byla krajina mírně kopcovitá, porostlá několika vzrostlými buky a duby. Samotný hřbitov byl obehnán kamennou zdí zhruba tři stopy vysokou. Občas na některých místech trochu pobořená. Na samotném hřbitově stálo spoustu kamenných, železných a dokonce i několika dřevěných náhrobků. Dále zde byly mnohá kamenná sedátka a neveliká hrobka. Vše bylo krásně upraveno, takže se o hřbitov někdo pravidelně staral. Ten den byl na hřbitově klid. Slunce pronikalo korunami vzrostlých stromů, záře dopoledního slunce osvětlovala skrze stromy celý hřbitov a do toho krásně zpívali ptáci. Poklidná dopolední atmosféra přímo vybízela k odpočívání. Ale na to Rogr zprvu nemyslel, protože bylo třeba obhlédnout hřbitov a okolí.

Na hřbitově však nikoho neviděl. Pomalou chůzí se procházel po hřbitově a vše si letmo prohlížel. Dorazil ke hrobce s tím, že se podívá dovnitř. Nejprve se rozhlédl, zda ho nikdo nesleduje. Poté co se přesvědčil, pootevřel kamenné dveře a vstoupil do hrobky. Venkovní světlo proniklo dovnitř, takže nebylo třeba si svítit loučí. Po třech schodech sešel do místnosti s několika kamennými rakvemi. Dle nápisů na jednotlivých rakvích, poznal, že se jednalo o hrobku vládců Antaru. I zde vše vypadalo udržovaně, ale žádné stopy po Almendethovi. Vyšel tedy ven, přitom stále dával pozor na možné příchozí.

Poté ještě obhlédl okolí hřbitova. Výsledek byl stejný. Protože do odpoledne ještě zbývalo trochu času, na chvíli si sedl na jednu kamennou lavici a chvíli odpočíval. Když slunce o něco po vystoupilo výše, dal se na cestu zpět do města.

Nastalo právě poledne. Před královským palácem stálo provizorní pódium, zatímco na náměstí se již scházely davy lidí. Dorazili i lidé ze vzdálenějších vesnic a osad. V přednějších řadách se sešli i Daniela, Vidaath a Rogr. Předali si informace, o tom, co zjistili a čekali na začátek zasedání.

Po chvíli se dav, který zaplnil celkem značnou část náměstí, utišil. To naznačovalo, že se už něco bude dít. Na pódium postupně přicházeli členové rady a usedali na připravené židle. První přišel Dandar, následoval Loril, paladin a další zbylí členové. Dobrodruzi čekali, kdy přijde na pódium Almendeth, ale ten se nedostavil. Dorazilo jen osm členů rady. Dandar povstal a promluvil k lidu.

„Vážení poddaní. Poslední doba nebyla příliš příznivá. Bída, válka a podivné rituály v chrámu bohyně Lin. Ukázalo se, že za vším stojí Almendeth. Snažil se celou tu dobu, kdy byl členem rady získat nad zdejším městem moc. Třikrát se mě pokusil odstranit. Snažil se manipulovat s ostatními členy rady tak, aby ho podpořili. A když byly všechny jeho plány vyzrazeny, tak raději utekl. Se vším je teď konec. Jak všichni víte, dnes je bude jednat o budoucím vládcí této země.“ Během tohoto proslovu si obyvatelé začali mezi sebou něco šuškat. Evidentně nečekali, že se zde dějí až takové věci.

„Dnes se bude hlasovat o novém vládcí. Již nebude doba tak zlá. Co nejdřív ukončím nesmyslnou válku s Almendeici. Na rozdíl od Almendetha, pozvednu naši obranu a městskou stráž. Naši bojovníci jsou mocní, a když budou mít dobré velení, dokážou divy. Jak budeme vítězit, bude konečně v této zemi lépe. Sedláci se nebudou muset bát zpusťování jejich statků nepřátelskými vojsky. Už nebudeme muset trpět hladu. Bude i více piva. Jak nebude hrozba války, vrátí se k nám i řemeslníci, trhovci a nebude tu už taková bída,“ pokračoval Dandar v proslovu. Evidentně se proslov lidem líbil. Po dlouhé době slyšeli také něco pozitivního.

Dandar následně vybídl ostatní členy rady, ať se započne hlasováním o novém vládcí a posadil se. Ke slovu se postupně dostávali ostatní členi rady, šest bylo pro to, aby se Dandar stal novým vládcem. Zbylí dva byli svým způsobem nerozhodní, Almendeth jim zřejmě zaplatil, aby nepodpořili Dandara, ale jeho. Když se však nedostavil, tak v podstatě neměli koho volit. Nakonec ani neměli nic proti dnešnímu rozhodnutí. Lidé na náměstí se radovali, věděli, že Dandar bude dobrý vládce. Již v minulosti za starého krále dosti pomáhal městu.

„To šlo hodně snadno. Dandar se už stal králem,“ v duchu si pomyslel Vidaath. Čekal složité a dlouhé vyjednávání, které zabere celý den. V lidské politice se příliš nevyznal, často nerozuměl dlouhým proslovům, které v podstatě nic neřešily, proto i v minulosti byl spíš jen pozorovatel obdobných jednání.

Po krátké slavnostní řeči se lidé rozešli. Na jejich tvářích byla znát spokojenost. Věděli, že bude snad s Dandarovou vládou v budoucnu lépe. Dobrodruzi sečkali na náměstí, než většina lidí odešla, a poté se rozhodli, že Dandara ještě navštíví.

Do paláce je nyní bez problému pustili, hlídali zde noví strážníci. Úplatní strážci už zřejmě sedí ve sklepním vězení paláce, kde čekají na soud. Dobrodruzi Dandara zastihli ve své komnatě.

„Klidně pojďte dál,“ vybídl Dandar.

Vstoupili dovnitř a všichni usedli. A hned na úvod přál Rogr: „Gratuluju vašemu úspěchu. Nečekal jsem, že to půjde tak snadno.“

„I já sám jsem byl překvapen, jak to šlo snadno. Teď mě čeká ještě řada povinností. To nejhorší mám už snad za sebou. Krátce před polednem dorazil posel ze severu, že Almendeici přestali útočit a vše nasvědčuje tomu, že je zřejmě válka u konce. Nesmíme je však podcenit, určitě to není poslední pokus naši zemi obsadit.“

„Kdybyste potřeboval pomoc, tak jsme samozřejmě k dispozici. Vždy rádi pomůžeme,“ nabízela Daniela.

„Vaše pomoc se mi bude jistě hodit. Teď si budu muset vše řádně promyslet a urovnat co a jak budu muset zařídit. Přijďte tak za tři dny, to už budu mít jasno, co kde bude třeba. Abych nezapomněl se odvděčit, zajděte si do zbrojnice a vezměte si tam, co potřebujete. Večer vás přece čeká boj s Almendethem.“

„Děkujeme za výzbroj. Rádi jsme vám pomohli.“

Poté sestoupili po schodišti do přízemního patra, kde je jeden strážný navedl do zbrojnice: „Dandar říkal, že se stavíte pro nějakou výzbroj,“ odemkl velké okované dubové dveře. „Tady.

Vemte si co potřebujete.“ Poté odešel. Všichni našli zde o něco lépe ukované zbraně a lepší části zbroje. Daniela vyměnila svůj dlouhý meč a štít za kvalitnější, Rogr zde našel lepší krátký meč a dýku a Vidaath lepší šavli, lépe vydělanou koženou zbroj a kouzelnou hůl přímo určenou pro druida. Když si vzali co potřebovali, odešli ven z paláce do města. Večer je čekal velký boj se zlým mágem, proto bylo třeba se dobře připravit.

II

Almendeth, jeho činy a následky

Den se pomalu chýlil ke konci. Dobrodruzi po konečných přípravách vyrazili na hřbitov. Nejdříve pro jistotu obhlédli okolí hřbitova, zda tu někdo náhodou nečíhal. Všude byl klid, pouze ptáci příjemně zpívali. Zapadající slunce krásně osvětlovalo hřbitov a hroby vrhaly na trávu dlouhé stíny.

Brzy přišli první dva z bandy zlodějů. Golith a Ballan.

„Zdar. Kde je zbytek?“ optal se Rogr přichozích.

„Měli dneska ráno drobný problém se zákonem. Tak jsou holt zavření, no co se dá dělat. Alespoň že vy jste dorazili.“

„Má nám pomoc ještě městský mág Loril a jeden paladin,“ dodal Rogr

„Alespoň nás bude víc, i když paladiny nemám zrovna moc v lásce. Pořád to jejich dodržování řádu a zákonů. Aby se jeden bál jen něco říct.“

Krátce na to dorazil Loril a paladin William. William byl vysoký, černovlasý a vzhledem trochu jižanských rysů.

„Tak jsme tu všichni.“

„Tak jaký je plán?“ ptal se William. Z jeho výrazu bylo patrné, že se těší na ztrestání Almendetha.

„Prý se tu Almendeth pravidelně s někým setkává. Takže já, Rogr a Vidaath bychom čekali v hrobce, vy s Lorilem byste čekali tam za zdi,“ ukázala na místo, kde byl větší průval ve hřbitovní zdi, „je od tam dobrý výhled na vchod. Zbytek bude schován opodál přístupové cesty. Všichni budeme čekat dokud se Almendeth nesetká s neznámou osobou. Je třeba zjistit, o koho se jedná a o čem se spolu baví. Poté se je pokusíme oba zajmout.“

„Dobře. To zní celkem slibně,“ souhlasil William.

Učinili tak, jak se dohodli. Všichni se schovali na svých místech, takže hřbitov napohled vypadal prázdně. Slunce zapadlo a podvečerní zlatavou zář tak vystřídalo šero. Vzrostlé okolní stromy vrhaly na hřbitov tmavé stíny, které poskytlly dobré krytí. Na noční obloze vysvitly první hvězdy a měsíc ve tvaru písmene C. Všichni trpělivě čekali celkem dlouhou dobu. „Možná nikdo nepřijde. Poté co se Almendethovi nezdařilo získat zde moc, tak se možná vrátil tam odkud přišel.“ uvažoval Rogr. Věděl však, že je třeba být trpělivý. Vždyť o nocích se toho děje hodně.

Uplynul ještě nějaký čas. V tom se v dáli něco mihlo. Všichni zpozorněli. Brzy na hřbitov konečně dorazila podivná postava v šedo zeleném plášti. Noční tma ji téměř dokonale ukryla, zprvu si ji téměř ani nevšimli. Nebylo pořádně poznat, o koho se jedná. Postava usedla na jedno kamenné sedátko a čekala. Po chvíli dorazil i sám Almendeth. Přistoupil k ní a dali se do hovoru. Ukrytí dobrodruzi, Loril, William a zloději ničemu nerozuměli, Almendeth se s neznámou postavou bavil ve zvláštním skřehotavém jazyku. Rozhovor netrval příliš dlouze, sotva pár minut. Poté náhle neznámá postava zcela zmizela. Přišla vhodná doba provést svůj plán.

Jako první vyrazili Golith a Ballan, kteří přišli na hřbitov zpoza zdi u vchodu. Almendeth je spatřil.

„Co vy tady? Přeci jsem včera říkal, že naše věc skončila!“

„Předešlé dohody se ale mají plnit!“ odvětili našťavaně oba zloději a pohrozili zaťatou pěstí. I z jejich výrazů na tváři bylo jasné, že to myslí vážně.

„Co bylo. Bylo!“

„Bylo. Ale teď je důležité co bude teď. Dnes zemřeš. Podrazy se nevyplácí,“ na to oba vytasili své meče a dýky. A vrhli se na Almendetha.

„To se uvidí kdo dnes zemře!“ pohrozil Almendeth, který se jen tak zastrašit nenechal.

To byl již signál k útoku. Daniela, Rogr a Vidaath vyběhli z krypty a Loril s Williamem přeskočili zed'.

„Vzdej to Almendethe! Jsme v přesile. Nemáš šanci uniknout!“ vykřikl William rázným hlasem. Almendeth se ale stále nenechal zastrašit: „Když to dokážete. O tom však silně pochybuji.“

Na to Almendeth začal pronášet zaklínadlo. Následně jeho tělo pokryla slabá vrstva zvláštní temně modré aury. Nikdo z přítomných podobné kouzlo dosud neviděl. Almendeth pokračoval v kouzlení dále. Nyní se mezi jeho pažemi vytvářela zelenočerná záře. Loril ihned poznal, že se jednalo o kouzlo Bigbyho drtící ruka. Nikdo z ostatních však toto kouzlo neznal a již se zapojili do boje. Daniela a William vytasili své zbraně a vrhli se vstříc Almendethovi netušíc, jaké jim hrozí nebezpečí. Rogr napnul tětívu svého luku a vystřelil připravený šíp. Minul. Vidaath a Loril začali též kouzlit.

Almendeth dokončil své kouzlo obří Bigbyho drtící ruky. Byla to obří ruka o rozměru velkého chlapa průhledné zelenočerné barvy, která chytila Williama pod krkem a začala ho silně škrtit. Loril mezitím dokončil kouzlo blesk, který vyšlehl z mágových rukou na Almendetha. Blesk však Almendetha příliš nezranil. Daniela se ohnala mečem, ale trefila pouze onu temněmodrou auru a Almendeth tak zůstal nezraněn. Mezitím se mu Golith a Ballan připlížili za záda a dýkami se ho snažili zasáhnout. Trefil pouze Ballan. Ten zasáhl Almendetha zezadu hluboko do stehna, ze kterého následně začalo vytékat solidní množství krve. Almendeth se snažil uhnout, ale náhle mu nohy svíraly kořeny. To bylo kouzlo přírody od Vidaatha.

To už Almendethovi docházela trpělivost a nyní se chystal ukázat všem, co dovede. Pronášel další zaříkadlo a mezi pažema vznikala jasná žlutooranžová koule, kterou po chvíli vrhl směrem k Lorilovi. Zprvu to vypadalo na klasickou ohnivou kouli, ale Lorila nezasáhla přímo. Ostatní si mysleli, že minul. Ale místo, aby koule letěla dále, náhle změnila svůj směr a začala oblévat Lorila kolem dokola. „Co to má být? Tuto magii jsem ještě neviděl,“ podivil se Loril. Snažil se toto kouzlo rozptýlit, ale nedařilo se. Zdálo se, že kouzlo rozptýlení magie nemá žádný účinek.

Mezitím Daniela sekla svým mečem Almendetha do břicha. Nebylo to nijak hluboká rána, ale přeci jen to zabořilo. Rogr s lukem byl tentokrát úspěšnější, ačkoliv Almendetha chránila zvláštní aura, přesto šíp zasáhl Almendethovi ruku. Poté Golith zasadil Almendethovi ránu do zad. Zatím se všem celkem dařilo, ale Bigbyho drtící ruka stále svírala Williama a ten se marně snažil vyprostit z jejího drtivého sevření. Vidaathovi z dlaní vytryskl menší plamen a zasáhl Almendetha. Nicméně toto kouzlo nebylo tak účinné, a tak byl Almendeth pouze mírně popálen. Almendeth byl v tuto chvíli celkem zraněn. Po těle měl mnoho bodných sečných ran a několika místech byl i popálen od různých kouzel.

Almendeth pronesl další tajemné zaříkadlo, které rovněž ani Loril neznal. V okolí Almendetha se zjevilo mnoho zelenomodrých paprsků stávající se z různých symbolů a podivných znaků a následně Almendetha obklopilo obrovské množství malých poletujících štítů. Daniela se opatrně pokusila prostrčit meč skrze tyto štíty, ale tato bariéra byla tak silná, že bylo takřka nemožné ji prorazit. Oba zloději pokusili udeřit do této bariéry, ale též bez efektu. I Rogrův šíp se o bariéru zarazil.

Mezitím okolo Lorila stále obíhala záhadná ohnivá koule. Snažil se uniknout z jejího dosahu, ale ta ho stále pronásledovala. Loril nechápal, o co se jedná. Myslel si, že se jednalo o iluzi, která ho měla rozptýlit, proto seslal na Almendetha ohnivou kouli. Ta sice na štítech explodovala, nicméně ho jen trochu zranila. Zdálo se, že tento druh ochrany byl určen proti fyzickému zranění. Vidaath pokračoval v sesílání dalších plamenů. Mezitím se William dále marně snažil dostat ze smrtícího sevření. Nemohl už téměř vůbec dýchat.

Náhle se ozvala ohlušující rána a z míst kde zrovna stál William a Loril. Z toho místa vyšlehl ohromný sloupec oslepujícího světla sahající snad až do nebe, doprovázený obří ohnivou zkázou a ohnivými prasklinami jdoucí od epicentra výbuchu. Z tohoto místa odlétlo mnoho kamenů, několik kusů náhrobků, sedátek a spousty hlíny, která pokryla vše okolo. Všichni v okolí byli srazeni na zem. Nikdo neslyšel nic jiného, než pískot v uších. Tímto se průběh boje rapidně změnil.

Nyní se Almendeth nedal prakticky vůbec fyzicky zranit. Ostatní si byli vědomi, že jestli sešle na ostatní ještě další podobné kouzlo, bude prakticky po boji. William a Loril jsou nyní neznámo kde, bylo téměř jasné, že tak mohutný výbuch nemohli přežít. Ostatním chvíli trvalo, než se dokázali zvednout ze země a vzpamatovat se. Než se opět připravili k boji, zahlédli další ohnivou kouli mezi Almendetovými rukami. Bylo jisté, že se jedná o totéž ničivé kouzlo, které způsobilo před chvílí velkou zkázu.

„Nikdo odsad' vyjde živý!“ ušklíbl se nenávistivým pohledem Almendeth.

„Všichni rychle pryč, než to bouchne!“ zařval na všechny Vidaath a dal se na útěk za hřbitovní zeď. Všichni ostatní přeživší též nečekali a následovali Vidaatha. Stačili ji jen taktak přeskočit a v tom se ozvala druhá ohlušující rána zhruba z míst, kde stál Almendeeth.

„Co to mělo být?“ podivil se Vidaath. Poté co došlo k takovému zvratu v boji.

Nato všichni se vrátili zpět na bojiště. Nikde nenašli ani stopu, ani pozůstatky Almendetha, jen menší kráter.

Daniela měla jisté podezření, které ihned nahlas vyslovila: „Mohl to být nějaký z jeho triků. Pravděpodobně se stačil těsně před explozí teleportovat. Měli bychom se rychle vrátit do jeho domu. Pokud se teleportoval, tak ho tam možná najdeme.“

„Dobře. A netušíte někdo, jak dopadl William a Loril, nikde jsem je tu neviděl,“ optal se všech Rogr.

„Mám pocit, že to nepřežili,“ myslel si Vidaath.

„Tvůj pocit je správný. Podívej se,“ ukázal Rogr ke zdi hřbitova, „tamhle u zdi jsem zahlídl něčí hlavu.“

„A tady u toho hrobu to vypadá na ruku,“ ukázal Ballan směrem k povalenému náhrobku.

Vidath měl pravdu. Když se pořádně poohlédli, našli po těch dvou pouze pár kusů těl, které mocná exploze rozervalo na kusy. Byl to tak rychlý konec městského mága Lorila a paladina Williama.

Vidaath za pomoci své přírodní magie, zmírnil některá zranění, jež všichni v boji utrpěli. V podstatě se jednalo o zranění způsobenou explozí. Poté se dali rychlou chůzí směrem k domu, kde předtím přebýval Almendeth.

Dorazili k domu, který se zdál stejně opuštěný, jako při první návštěvě. Daniela se nezdržovala, zprudka otevřela vstupní dveře, přičemž měla vytasen meč. Vyběhla po schodišti a v patře, stejně jako dole, opět zprudka otevřela dveře do pokoje. Ostatní ji následovali. Tam se všem naskytl pohled na Almendetha, jak klečí na zemi před nějakou průhlednou modrou postavou ženy. Vidaath měl pocit, že tuto postavu odněkud zná. Možná to byla ta samá, kterou zahlédl včera v podivném zrcadle nacházející se v chrámu bohyně Lin. Vypadalo to, jakoby Almendeth žádal o odpuštění. Než však stihli cokoliv udělat, iluzorní postava se rozplynula a velmi vážně zraněný Almendeth padl k zemi.

Vidaath se sklonil k jeho tělu a podíval se, jak na tom je: „Zdá se být mrtvý,“ radostně prohlásil. Smrt jeho otce byla pomstěna.

Daniela měla též radost: „Takže spravedlnosti bylo učiněno zadost. Měli bychom tu zprávu doručit Dandarovi. Bude lepší, když tu bude někdo hlídat, kdyby to náhodou byla nějaká další léčka. Nikdy nevíte co tihle zlí mágové dovedou.“

„Já bych tu s Vidaathem počkal,“ navrhl Rogr.

„Dobře, tak já budu hned zpět.“

Poté, co Daniela odešla, Rogr zašel za Golithem a Ballanem, kteří mezitím čekali venku před domem.

„Děkujeme vám za pomoc. Společně se nám podařilo Almendetha porazit.“

„Akorát ti dva zrovna šťastně nedopadli, ale co se dá dělat. Smrt patří k životu.“

„Řeknu ti vědět to, že ten čáryfuk dokáže ovládat taková ničivá kouzla, tak bych do toho asi nešel. Přeci jen když se dostaneš do vězení, tak pořád existuje naděje, že se jednou dostaneš ven. Tady to bylo jediný bum a konec,“ svěřil se Ballan.

„Už je to naštěstí na známi. Dneska to musíme řádně oslavit. Půjdeš s máma ke drakovi?“ nabízeli Rogrovi.

„Určitě. Jen to tu dořešíme a půjdeme,“ sliboval Rogr, který se již těšil na pěknou pitku.

„My půjdeme, než dorazí ta paladinka Daniela. Přeci jen znáš ty paladiny, jsou schopni tě soudit za činy minulé, i přesto, že se změníš. No a my zrovna životu podle zákona příliš neholdujeme.“

„To máš pravdu. Tak já tam za chvíli dorazím. Vidaath možná půjde se mnou.“

Oba poté odešli a Rogr se vrátil zpět do pokoje v patře. Tělo Almendetha nejevilo žádné stopy života.

Po krátké době se Daniela vrátila se dvěma strážnými. Spolu pak vystoupali do patra.

„Je to opravdu on a skutečně bez známek života. Dobrá práce. Teď už nás otravovat nebude. Tahle zpráva určitě Dandara potěší.“

„A kde jsou ostatní? Pokud vím, tak Dandar něco říkal, že vám pomůže ještě Loril a William.“

„Bohužel to nepřežili. Boj s Almendethem byl náročný,“ odpověděla soustrastným hlasem Daniela.

„Byl to dobrý mág. Škoda, že musel takhle skončit,“ litoval strážný.

Každý ze strážných vzal mrtvolu Almendetha za jednu ruku a vláčeli ho za sebou jako kus hadru. Poté co se dozvěděli, že stojí i za smrtí Lorila a Williama, usoudili, že lepšího zacházení si ani nezaslouží.

„Tak ho vezmeme a hodíme do kobky,“ prohlásili strážní před odchodem.

„To bychom měli. Co budeme dělat dál?“ ptal se Rogr.

„Myslím, že by bylo zítřka vhodné pohřbít tyto mrtvoly,“ poukazovala Daniela na mrtvoly po Almendetových rituálech.

„Dobře. To zní rozumně. A poté bych rád pohřbil i druidy, kteří byli vyvražděni,“ souhlasil Vidaath. Ještě dohodli poslední drobnosti, než nakonec všichni opustili Almendethův dům.

Daniela se téhož dne vrátila zpět do paladinského chrámu, kde se chtěla dát trochu dohromady a pořádně si odpočinout. Rogr s Vidaathem opět zamířili do známé hospůdky. Noční město bylo sice prázdné, ale na rozdíl od dní minulých, bylo v místních hospodách veselí. Když vstoupili do hospody „U mrtvého draka,“ spatřili tam oba již slavící zloděje. Přisedli k nim. Kromě nich sedělo u okolních stolů několik dalších obyvatel města. Atmosféra byla o mnoho veselejší. Bylo hned poznat lepší náladu ve společnosti. Hospodský trpaslík ihned při jejich příchodu roztočil pívka a než se oba stačili přivítat, už měli pivo na stole.

„Paráda. Dorazili jste oba. Tak si připijeme na vítěství,“ radostně prohlásili zbylí z bandy, Golith a Ballan.

A Ballan hned zavolal na hospodského: „Trpaslík! Nalej nám nějakou dobrou kořalu!“

Ten ihned nalil všem decové štamprle.

„Tak na to naše dnešní vítěství,“ zvolal nahlas Rogr. Všichni si slavnostně přitukli a napili se. Opět to byla ta silná trpasličí kořalka, jakou tu Rogr pil včera. Dnes už věděl, co bude následovat. Na rozdíl od včerejška, dnes večer nikoho nečekal žádný boj, takže si každý mohl dát tolik, kolik bude chtít. Opět chvilkové zatemnění před očima, a na to následoval známý pocit pálení po celém těle.

„Jak to můžete pít. Chvíli jsem měl pocit, že jsem v jednom ohni,“ prohlásil Viddath, který nebyl

zvyklý pít tak silnou kořalku. Čas od času si dal jen nějaké to pivo.

„Neboj. Na to si časem zvykneš.“

„Po pravdě je to poprvé, co vidím druida pít tuhle silnou trpasličí kořalku. Většinou druidi odmítají jakýkoliv alkohol,“ pousmál se Ballan.

V tom přistoupil muž menší postavy s delšími hnědými vlasy ve středních letech:

„Mohu se zeptat, co slavíte. Zaslechl jsem něco o vítěství.“

„Ano, dnes se nám podařilo porazit v boji toho proklatého Almendetha,“ radostně odpověděl Golith.

„Já jsem si právě všiml, že jste trochu doraseni jako po nějakém boji. Nebojovali jste náhodou na hřbitově? Mnoho lidí odtamtud po setmění slyšelo nějaké ohromné rány.“

„To bylo ono. Ten Almendeth ovládal, nějakou šílenou ničící magii, v životě nikdo z nás nic podobného neviděl. Ještě, že nás bylo víc. Hodně nám pomohl městský mág Loril, i když nevyvázl živ. Almendeth po něm vyslal ohnivou kouli a ta udělala sakra velký bům,“ pokračoval v barvitém líčení událostí.

„Loril to nepřežil? Tak to není dobré, jsem zvědav kdo teď povede cech mágů,“ povzdychl si, „na druhou stranu je dobře, že se Almendeth již nebude pokoušet znovu získat moc nad Antarem. To si myslím, že je dostatečný důvod k oslavě,“ poté vybídl trpaslíka, „Hospodo! Nalej všem v lokále.“

Trpaslík nelenil a hned všem v hospodě nalil svojí speciální kořalku. Měl radost, protože se po posledních špatných dnech kšefty opět rozhýbaly.

Poté pronesl k přítomným několik oslavných slov. „Pánové. Máme tu důvod k pořádné oslavě. Jak jistě všichni dobře víte, Almendeth se pokusil získat moc nad naším městem a dokonce se několikrát pokusil odstranit našeho dobrého vládce Dandara. Ale s tím je teď konec. Jak jsem se právě dozvěděl, Almendeth byl dnes zabit v boji. A za to vděčíme těmto hrdinům a dalším, kteří tu s námi teď nejsou, nebo již být nemohou. Připijme společně na smrt Almendetha a nechť nás již tento zlý čaroděj více neotravuje.“

Poté všichni, včetně hospodského, nahlas zvolali, „Na smrt Almendetha!“ a kopli do sebe kořalku. Poté se bujaře slavilo. Všichni vyprávěli různé historiky z předešlých dobrodružství. Hodně se vyprávělo o dnešním boji s Almendethem. Řešilo se také to, jak se bude žít za vlády Dandara.

Přiblížila se půlnoc. To už mnozí hosté odcházeli v dosti podroušeném stavu. Často se ani nemohli trefit do dveří. Po půlnoci už v hospodě zůstal jen Rogr, Vidaath s Ballanem a Golithem. Všichni už toho vypili opravdu dost. Vidaath se snažil šetřit, ale většinou ho stejně někdo přemluvil, takže byl taktéž hodně v náladě.

„To byla zase oslava,“ pronesl Ballan.

„Oslavilo se to řádně. ... Ale myslím, že je čas odejít. Zítra se přece ... máme sejít s Danielou a pomoci jí při pochovávání těl,“ po krátké odmlce dodal znavený Vidaath.

„Máš pravdu. ... Daniela by asi nebyla moc spokojená, kdybychom jí nepomohli,“ souhlasil Rogr.

„I my už půjdeme. ... Tak zase jindy,“ loučil se Ballan.

Vypotáceli se dveřmi ven. Trpaslík poté za nimi hospodu zavřel. Golith a Ballan za hlasitého a falešného zpěvu vyrazili směrem ke svému domovu, přitom se neustále motali tak, že ulice jim byla často úzká. To Rogr s Vidaathem byli na tom o něco lépe. Sice se také trochu motali, ale nebylo to tak viditelné.

Město bylo v tuto pozdní noční dobu zcela prázdné. Pouliční světla povětšinou dávno pohasla a téměř všichni obyvatelé města dávno spali. Oba po delší pomalé chůzi dorazili v pořádku k Rogrovo domu. Tam ulehli k vytouženému spánku. Náročný den zanechal své následky, a tak oba okamžitě usnuli.

Druhý den ráno se oba vzbudili po východu slunce. Obloha však byla dnes převážně zatažena, nicméně slunce se přesto občas na obloze ukázalo. Rogorovi však nebylo zcela nejlépe, hlava ho bolela, takže se mu samozřejmě nic nechtělo dělat, ale co mu zbývalo, slíbil Daniele pomoc. Vidaathovi bylo o něco lépe, i když bolest hlavy také trochu pociťoval, tu přisuzoval hlavně nedostatku vody. Uvědomil si, že od boje s Almendethem se nenapil čisté vody. Jak bylo také známo, alkohol odvodňuje. Trochu se oba po ránu najedli, napili a poté vyrazili k domu, kde přebýval Almendeth.

U domu již čekala Daniela, několik pomocníků a připravený povoz s koňmi na odvoz těl. Všichni se dali do práce. Vystoupali do pokoje, kde Almendeth umučil své oběti. Všem se opět naskytl ten děsivý pohled na zmrzačená těla. Mrtvolný zápach byl stále stejný, přestože Daniela už ráno otevřela všechna okna. Hned se všichni pustili do odklizení těl. Nejdříve je přikryli látkou, a poté je postupně odnášeli na připravená povoz. Odklizení netrvalo příliš dlouho, a tak všichni mohli zamířit na hřbitov.

Za jižní bránou u cesty viselo na pranýři tělo Almendetha, které hlídali dva strážníci. Vidaath se optal jednoho ze strážných, co se s ním vlastně udělá.

„Pár dní tu zůstane viset, aby si každý mohl na něm vylít svoji zlost za utrpení, které lidem stačil za poslední dobu napáchat. A nakonec jeho tělo bude rozsekáno na kusy, spáleno a jeho popel se poté hodí za hřbitovní zeď. Nic jiného si nezaslouží.“ odpověděl strážný.

Když přišli na hřbitov, teprve za světla bylo poznat jak zůstal zdevastován po včerejším boji. Už tu bylo několik lidí, kteří ho dávali do pořádku. Všichni se chopili lopat a ve volném rohu začali kopat osm hrobů. Šest bylo pro oběti z domu a zbylé dva pro Lorila a Williama, kteří včera podlehli v boji. Vidaathův otec bude na rozdíl od ostatních, pohřben na pohřebišti druidů.

Práce to byla náročná, zabrala prakticky celé dopoledne, ale zvládli ji. K poledni přišel paladinský kněz, který vykonal příslušné smuteční obřady. Postupně byla všechna těla pochována. V případě Williama a Lorila, museli nejdříve posbírat zbytky jejich těl válející se snad všude možně po hřbitově.

„První pohřby by byly, ale ještě dnes mě čeká spousta smutečních obřadů. Dnes odpoledne přivezou ostatní paladiné těla z chrámu bohyně Lin. Tam je obětí přes padesát. Snad to do noci vše stihneme, vykopat tolik hrobů za jeden den není snadné. Doufám, že to byl na dlouhou dobu poslední takový zvrácený masakr.“ líčil kněz úkoly, které ještě bude dnes třeba zařídit.

Po poledni se Daniela, Rogr a Vidaath trochu posilnili. Pak pokračovali do lesa druidů. Obloha v tu dobu, byla již zcela zatažena, slunce se v ten den už neukázalo.

V lese druidů bylo poměrně šero, hustým porostem pronikalo pouze slabé světlo. Cesta probíhala klidně. Po nějaké době dorazili k místu, kde se nacházela Vidaathova vesnice. Nacházela se kousek od hlavní cesty, která vedla směrem na jih. Stačilo zahrnout vpravo a po skryté pěšině se již nacházeli ve vypleněné vesnici. Pohled to nebyl nijak veselý. Po příbytcích druidů zůstaly jen ohořelé ruiny. Z některých dosud stoupal nepatrný kouř. Okolí lemovaly ohořelé stromy a vypálená tráva. Všude byla ohořelá těla mrtvých druidů nesoucí často stopy po úderech sečných zbraní.

„Všichni jsou mrtví. Nezbylo tu vůbec nic,“ smutně si povzdechl Vidaath.

„Možná někteří stačili ještě před tím pleněním uniknout,“ snažil se utěšit Rogr.

Vidaath si poté pečlivě prohlížel okolí a počítal zde těla. Napočítal jich 19.

„Jsou tu skoro všichni. Jen pár se jich zachránilo,“ na chvíli se odmlčel, „pohřebiště druidů není daleko. Půjdeme se tam podívat.“

Pokračovali úzkou pěšinou v hustém porostu dále do lesa. Byla téměř nepatrná, Daniela s Rogrem by ji byli téměř přehlédli. Však druidi nepotřebují velké cesty, dokáží se pohybovat lesy velice snadno a ani po sobě nezanechávají stopy. Vidaathova otce museli nést na nosítkách, protože povoz by jen stěží projel touto pěšinou.

Brzy dorazili na rozlehlý palouk uprostřed hlubokého lesa. Bylo zde mnoho navršených hromad pokrytých různými rostlinami, které sem pokládali mnozí pozůstalí na památku. U každé rostl malý stromek, na kterém byly pověšeny nejrůznější náramky a artefakty patřící zemřelým. Na tento starý druidský hřbitov se nyní snášel z nebe slabý deštík. Panovala zde zvláštní klidná atmosféra.

„To je ono. Pohřebiště druidů. Zde jsou pochováni druidi, kteří žili v okolních vesnicích. Toto místo bylo vybráno našimi předky, jako místo pro klidný odpočinek. Tady mého otce pohřbíme. Až mého otce pohřbíme, zkusím najít druidy z okolí a společně s nimi bych pohřbil i ostatní.“

Dali do hloubení hrobu. Hlína zde byla měkká, proto jim práce ve třech šla od ruky. Po vyhloubení hrobu uložili Vidaathova otce na odpočinek. Vidaath nakonec provedl starý druidský pohřební rituál.

„A je po všem. Nyní bych zašel za ostatními. Jistě chápete, proč dnes zůstanu zde.“

„To je pochopitelné. Já se s Rogrem vrátím zpět na hřbitov, kde je třeba pomoc ostatním paladinům v pohřbívání obětí z chrámu,“ souhlasila Daniela.

„Zítří ráno bychom mohli společně zkusit vystopovat ty, co tohle provedli. Museli mít něco společného s Almendethem, proč by jinak bylo tělo mého otce u Almendetha v domě, zatímco zbytek tu jen pobili a nechali,“ pokračoval v domněnkách Vidaath.

„Dobrá. Zítří ráno se tu sejdem a zkusíme najít nějaké stopy. Tak zatím. Už budeme muset jít,“ rozloučili se s Vidaathem.

Daniela s Rogrem se pak vrátili zpět na hřbitov. Zde již pracovalo mnoho paladinů a dalších pomocníků z města. Nové hroby pomalu přibývaly. Již byl přistaven první povoz z těly přikrytých látkou. Čekalo se než budou první hroby dokončeny. I Daniela s Rogrem se chopili lopat a začali pomáhat ostatním. Práce to byla zdoluhavá a těžká. Do vyhloubených hrobů byla ukládaná první těla, kněží prováděli příslušné pietní obřady, zatímco další povozy přivázely další oběti masakru. Zdálo se to jako nekonečná práce. Když se pochovalo několik těl, vzápětí přijel další povoz s dalšími těly a pokračovalo se dále. Čas od času se přehnal přes hřbitov slabý deštík. Všichni těžce pracovali až do setmění.

Když byla poslední těla pochována, dali se kněží do počítání obětí. Jejich počet čítal 58. To bylo skutečně hrozivé číslo, jindy se tu pohřbívalo jen pár zemřelých týdně. Teď to bylo dohromady i obětmi z domu a boji s Almendethem za jediný den 66. Kdosi poznamenal, „Půjde-li to takhle dál budeme muset brzy rozšířit hřbitov.“ Daniela a Rogr se odebrali do svých domovů až za tmy. Všichni ten den pracovali tak těžce, že po příchodu domů, ihned usnuli.

Ani Vidaath nezahálel. Společně s ostatními druidy hloubil hroby, do kterých byly pohřbívání zavraždění druidi. Po zasypaní těl byl u každého hrobu zasazen strom. Na všechny nově zasazené stromky byly poté odloženy drobné předměty zemřelých. Pohřbívání jim celkem šlo od rukou. Mocní druidi za pomoci své magie přizvali na pomoc samotnou přírodu, která jim pomáhala hloubit hroby. Když bylo vše hotovo, starší druidský šaman provedl pohřební rituál a během své řeči sliboval pomstu těm, kteří napáchali takové zlo. Matka příroda nezapomíná.

Následující den byl opět krásný. Slunce krásně prozařovalo zdejší krajinu. Daniela a Rogr časně ráno vyrazili za Vidaathem do lesa druidů. Během cesty potkávali sedláky, kteří vyráželi

pracovat na svá políčka za městem. První dny Dandarovo vlády již přinášely zlepšení. I nějaké kupce cestou potkali.

V druidských lesích byla příjemná atmosféra posledních dnů léta. Práci zpívali, les byl krásně prozářen zlatavými paprsky ranního slunce a mírný vánek pohyboval s listy vzrostlých stromů. Cesta k vypleněné vesnici byla tento den mnohem příjemnější.

Ve vypleněné vesnici na ně již čekal Vidaath. Privítali se a radili se jak dál.

„Jsem rád, že jste přišli.“

„Žádný problém, rádi pomůžeme. Navíc je takový krásný den, ideálně stvořený na procházku.“

„Než jste přišli, porozhlédl jsem se trochu po okolí po nějakých stopách. A skutečně jsem zde něco našel. Podívejte,“ zavedl Vidaath ostatní k místu, kde bylo spousta polámaných větví a rozrytá tráva od ocelových bot. Vše se zdálo být čerstvé, odpovídalo to době tří dnů, jež uplynula od vypálení vesnice.

„Pakliže za sebou nechali takovou spoušť, nebude problém je vystopovat,“ doplnil Rogr.

Dále už nečekali a dali se do sledování. Stopy vedly nejdříve čistě na západ mimo oblasti obývané druidy. Nebyl problém je v hustém lese sledovat. Průchod malé armády ve zbroji v takovém lese zanechá vždy viditelnou paseku. Po nějaké době stopy pokračovaly na severozápad. Po čase konečně vyšli z lesa na travnaté pláň. Vysoká tráva naštěstí dále prozrazovala směr, odkud přišli plenitelé. V mírně kopcovité krajině byla povalená tráva dobře patrná i nadále. Stopy se stáčely na sever a tento směr se dále příliš neměnil. Krajina v okolí byla spíše pustá. Stopy v travnatých pláních občas procházely přes různé remízky, potůčky, menší háje a lesíky.

Cesta byla velice příjemná. Během putování si povídali o posledních událostech, později i o časech minulých. Povídalo se velice dobře a ani si neuvědomili, že stopovali téměř celý den. Oblouha se během stopování postupně zatáhla a slunce se dávno schovalo za zataženou oblohu. Proto ani nepostřehli, že už bylo pozdní odpoledne a večer na sebe nenechal dlouho čekat. Krajina v okolí byla téměř pustá, v kopcovité krajině stál jen sem tam nějaký strom a tráva byla mnohem nižší než na jihu země, ale stále dostatečně, aby bylo možné sledovat stopy. Kromě sledovaných stop čas od času spatřili v okolí stopy koňských kopyt. „Zřejmě se tu byl někdo projet,“ pomyslili si. Okolo bylo jen ticho, které jakoby zvěstovalo něco nedobrého.

To si uvědomil Vidaath. Náhle se zastavil a promluvil k ostatním.

„Počkejte! Všimli jste si, že už jdeme docela dlouhou dobu? Mám pocit, že bude za chvíli večer.“

„Má pravdu. Cestujeme celý den a ani jsme si to neuvědomili,“ souhlasil s Vidaathem Rogr.

„Musíme se nacházet už v blízkosti severní hranice. Co jsem zaslechla, v poslední době je to tu nebezpečné. Nebezpečí nepochází jen z blízké válečné fronty, ale také se tu údajně pohybují podivné bytosti,“ upozorňovala Daniela ostatní a pokračovala ve vyprávění.

„Nedávno jsem vyslechla rozhovor dvou sedláků, kteří tento kraj raději opustili a šli za prací do města. V posledních dnech tu po nocích něco obchází a zabíjí dobytek. Není radno tu prý nocovat. Sami sedláci se raději zavřeli ve svých domovech a ani se neodvážili v noci vyjít na dvorek.“

„Byli jsme zabraní do sledování, a tak nám ani nepřišlo, že uplynul prakticky celý den,“ uvědomil si nastalou situaci Rogr. „Raději se vrátíme. Zkusíme najít hlavní cestu vedoucí z Antaru na sever.“

„Měli bychom si pospíšet. Nevíme co nás tu může čekat,“ souhlasně se přimluvil Vidaath.

Dali se do kroku a Daniela mezitím prohlásila: „Takže jsme zjistili, že za tím vypálením vesnice stojí nejspíše Almendeici. To se dalo čekat.“

Sešli ze stopy a Vidaath vedl ostatní přímo na východ. Hlavní cesta byla ve skutečnosti blíž než předpokládali. Vystoupali do mírného kopce a na jeho vrcholu našli hlavní kamennou cestu. Když se rozhlédli, bylo vidět sledovanou stopu, která se opodál napojila na tuto cestu. Dali se do rychlejší chůze, aby z tohoto místa co nejrychleji zmizeli. Neměli však tušení jak daleko jsou od

Antaru, jisté bylo pouze to, že dorazí domů až v noci.

A skutečně noc na sebe nedala dlouho čekat. Pustá a tichá krajina se rychle ponořila do tmy. Nikde ani kousek místa, kde by se dalo v bezpečí přenocovat. Žádné stavení, ani menší les. Občas se rozhlíželi do tiché a temné noci, zda náhodou nezahlednou něco zajímavého, ale všude bylo pusto. Po nějaké době měli čas od času pocit, že něco v okolí přeci jen pobíhá. Na nedalekém kopci na chvíli zahlédli něco nejasného, ale hned to zmizelo, a tak neměli ani nejmenší tušení, co to mohlo být. Chvíli si mysleli, že se jim to pouze zdálo. Vlastní představivost totiž dokáže mnohdy své.

Urazili zhruba půl míle a jiném kopci opět něco zahlédli. Tentokrát se to neztratilo. Na kopci stála nejasná postava rytíře na koni. Zastavili se a chvíli se dívali tím směrem. Tentokrát už si byli jistí, že se o žádnou představivost se nejednalo. „Kdo by tu v tuto dobu jezdil na koni a ještě mimo cestu.“ pomyslel si Vidaath. Náhle jezdci zasvítily oči rudou září, v tu chvíli všem bylo jasné, že se nejedná o zbloudilého cestovatele. Tento podivný jezdec se náhle rozběhl směrem k dobrodruhům. Všichni vytasili své zbraně. Temný jezdec pak proběhl přímo mezi dobrodruhy a než kdokoliv stačil jakkoliv zareagovat, Daniele vyrazil z ruky její meč a běžel po cestě dále. Ostatní se ho snažili zasáhnout, ale byl příliš rychlý, a proto se nikdo netrefil. Jezdec se po chvíli otočil a rozběhl se opět proti nim. Rogr tentokrát jezdce zasáhl šípem do ramene, ale zřejmě to jezdci příliš nevadilo, a tak běžel stále přímo proti nim. Tentokrát se podařilo všem včas uhnout čepeli jezdcova meče. Temný jezdec nakonec běžel pryč. Dusot kopyt byl stále slabší, až nakonec zcela utichl.

„Co to bylo za podivnou bytost?“ honilo se dobrodruhům v hlavách. Věděli, že opravdu není radno cestovat a nocovat v těchto končinách. Neměli ani tušení, jak daleko se nachází Antar. Nezbyvalo, než pokračovat v cestě co nejrychleji. Neustále se úzkostlivě rozhlíželi po krajině a čekali, zda se temný jezdec objeví znovu. Okolí bylo stále pusté. V kopcovité krajině bylo maximálně pár osamocených stromů. Těchto pár stromů jen stěží mohlo poskytnout nějaké útočiště. Dobrodruzi si byli vědomi toho, že pokud by nic vhodného nenašli, museli by jít pokud možno celou noc. Usnout někde ve volné krajině by s největší pravděpodobností mělo neblahé důsledky.

Šli již delší dobu pustou krajinou a stále marně hledali vhodné útočiště. Nakonec se jim přeci poštěstilo. V jednom údolíčku se nacházel menší lesík, který byl dostatečně velký, aby jim poskytl bezpečný úkryt. Zamířili ihned k němu. Než však k němu došli, zaslechli někde v dáli opět dusot koňských kopyt. „Už je tu zase. Honem se musíme schovat, třeba si nás nevšimne,“ tiše prohlásil Rogr. Všichni se skryli mezi stromy a keři v bukovém lesíku. Nehybně a tiše čekali a doufali, že jezdec nemá o jejich přítomnosti tušení. Dusot kopyt se stále přibližoval. Když už byl velice blízko, náhle ustal. Snažili se nevydat ani hlásku. Během toho ticha zaslechli další dusot přicházející z jiného směru. I ten se přibližoval. „Jsou tu už dva,“ pomyslili si. První jezdec na chvíli poodběhl k místu odkud se ozýval další dusot. Po chvílce čekání neustále pokračoval okolo jejich úkrytu v lese. Dusot obou jezdců zněl neustále ze všech stran, nejdříve zleva poté hned z druhé strany. Jakoby jezdci věděli o jejich přítomnosti. Dobrodruzi ve strachu neustále vyhlíželi směr, ze kterého se chystali zaútočit. Trvalo to poměrně dlouhou dobu, která jim chvílemi připadala jako věčnost.

V tom se z okrajů lesa ozvalo zachrastění a zjevila se rudá záře očí jezdce, než však stačili cokoli udělat, jeden jezdec proběhl skrze les přímo mezi dobrodruhy. Všichni stačili včas uskočit, než se však vzpamatovali z druhé strany vyběhl druhý jezdec. Ten byl úspěšnější. Když probíhal mezi dobrodruhy, sekl Danielu do ruky. Ve strachu očekávali jejich další útok. Rozhlíželi se ze strany na stranu a jen podle zvuku se snažili určit, odkud opět zaútočí. Po chvíli se naštěstí dusot začal vzdalovat, až nakonec opět utichl.

Oddechli si. Bylo to konečně pryč. Vidaath za pomoci svých léčitelských schopností začal

ošetřovat Daniele zraněnou ruku.

„Už jsou pryč,“ oddechl si Rogr.

„Můžou se však opět vrátit a může jich být klidně víc. Já bych se tu trochu opevnil. Přeci jen se tu můžeme trochu krýt,“ napadlo Vidaatha. Promluvil proto k Rogrovi: „Ty přece umíš líčit různé pasti. Co kdybys zkusil v okolí nějaké nastražit. Já bych mohl na kraje lesa nastražit ohnivou past. Poté bychom mohli vytvořit ještě nějaké zábrany, aby na nás nemohli útočit ze všech stran.“

„Souhlasím s Vidaathem, tady máme alespoň šanci se ubránit, než na planinách,“ souhlasila Daniela s nápady ostatních.

Všichni se dali do práce. Temní jezdcí se mohli kdykoliv vrátit. Vidaath nastražil na povalenou větev ohnivou past. Na druhém konci lesa za pomoci svého kouzla, které umožnilo z pevné země vytvořit nakypřenou hlínu, ve které se poté špatně chodilo, natož běhalo. Rogr líčil na přístupových cestách různé nástrahy. Například lano natažené mezi stromy dvě stopy nad zemí, různě napnuté větve, a poté ještě začal hloubit jámy. Země zde byla tvrdší, takže moc hluboké nevykopal. Mezitím Daniela tahala větve mezi stromy a keře tak, aby se omezily přístupové cesty.

Během těchto prací si po čase všimli, že nebyli v lesíku sami. Mezi křovisky se ještě někdo ukrýval a evidentně měl také strach. Byl to muž střední postavy s černými, delšími vlnitými vlasy spletené do copu, též delší bradku. Na sobě měl šedý plášť a v ruce třímal kouzelnickou hůl.

„Podívejte! Tady se ještě někdo ukrývá,“ zavolal Rogr na ostatní.

„Jak jsme byli pronásledováni jezdcí, tak jsme si ho ani nevšimli,“ konstatoval Vidaath.

„Kdo jsi? Nemusíš se nás bát,“ zavolala na ztraceného mága Daniela. Ten po chvíli opatrně přišel k ostatním. Představil se a vyprávěl co se mu přihodilo.

„Zdravím vás. Nevěděl jsem kdo jste, tak jsem se ukrýval abych vás trochu poznal. Ale vidím, že jsme ve stejné šlamastice. Abych se představil, jmenuji se Alessandro a jsem mág. Hodně cestuji po světě. Včera jsem cestoval do Antaru. Chtěl jsem tam dorazit ještě před setměním. Protože jsem zaslechl, že je zde nebezpečno, tak jsem pospíchal. Můj kůň si však něco udělal s nohou, tak jsem zde musel přenocovat. To jsem ještě netušil, co mě tu čeká. Po setmění se objevil první z těch temných jezdců. Můj kůň před ním někam utekl, ale předpokládám, že vzhledem ke svému zranění, nikam daleko a zřejmě je po něm. Schoval jsem se zde a čekal, dokud ten jezdec neodejde. Chvilí pobíhal okolo, pak proběhl lesem a nakonec zmizel. Doufal jsem, že se nevrátí a já budu moc pokračovat do Antaru. Jenže se vrátil a nebyl sám. Byli už dva. Následně jste sem přiběhli.“

Po vyslechnutí příběhu se všichni představili:

„Rád vás poznávám. Rogr je jméno mé.“

„Daniela.“

„A jsem Vidaath.“

„Rád vás poznávám. Co tu vůbec na tak nepřívětivém místě děláte?“

„Chtěli jsme vystopovat ty, kteří vyvraždili mou vesnici druidů a zabrali jsme se do toho tak, že jsme zapomněli na čas a dostali jsme se až sem. Nyní se též chceme vrátit zpět do Antaru.“

„Ale cestovat teď v noci je nebezpečné, chceme tu nějak do rána přežít, proto jsme zde nalíčili pár pastí,“ vysvětlil Rogr jejich plán.

„Jsme již hodně unavení po celodenním putování, a tak si musíme trochu odpočinout. Budeme však muset držet hlídky a být připraveni na případný návrat jezdců,“ upozorňoval Vidaath.

„Koukal jsem, jak se připravujete. Společnými silami se snad lépe ubráníme. Moje magie jistě přijde vhod.“

Než všichni ulehli ke spánku, rozdělili si hlídky. První hlídku držel Vidaath. Ostatní mezitím po náročném dni rychle usnuli.

Vidaath seděl na zemi a rozhlížel se po okolí. Všude okolo byla úplná tma a ticho. Tak tiché, že i na Vidaatha dopadl podivný úzkostný pocit a to je na pobyt v nočním lese zvyklý. Tady je to ale

jiné. Čas od času zaslechl hmyz šramotící v trávě. To byl také jediný zvuk, který občas zaslechl. Během hlídky se byl párkrát porozhlédnout po lesíku a zkontroloval pasti. Z lesíka raději nevyšel, co kdyby byl mimo úkryt v momentě příchodu jezdců. Přes zataženou oblohu nepronikl žádný měsíční svit, a tak byl jen velmi slabě rozeznatelný reliéf okolní krajiny.

Uplynula již delší doba. Stále se však nic nedělo. Vidaath už byl velmi unavený, a proto bylo načase se vystřídat. Probudil proto Rogra, jež byl na řadě. Vidaath poté prakticky hned usnul. Rogr se posadil do trávy a jen sledoval krajinu. Všude ticho a tma. Dlouhou dobu se nic nedělo, a proto se občas Rogrovi zavíraly oči. Pořád si v duchu omílal: „Nesmím usnout.“ A moc dobře věděl, že případné usnutí na hlídce by mohlo mít tragické následky. Pravda, že exploze ohnivě pasti by jistě všechny vzbudila, ale nepřipravené.

V jeden moment měl najednou pocit, že slyší občasné dusot kopyt. Nejdříve si myslel, že se mu to jen zdálo. Raději se zaposlouchal více. Po chvíli poslouchání zaslechl už hlučnější dusot. Temní jezdci se vrátili. Rychle probudil ostatní. Dusot se ozýval nejdříve z jedné strany, ale hned na to následoval ze strany druhé. Než se všichni připravili k boji, ozval se dusot ještě z dalších směrů. Dusot se najednou ozýval ze všech stran. Jezdců tentokrát bylo mnohem víc. Vidaath podle zvuků napočítal čtyři, ale nebyl si úplně jist. Kroužili neustále okolo a dobrodruzi jen čekali, odkud na ně jezdci zaútočí. Rogr mezitím vyšplhal na strom, ze kterého měl dobrou pozici pro střelbu z luku.

V tom se ozvalo zachrastění větví a následovala velká rána. Přímo z místa, kam Vidaath nastražil ohnivou past, vyšlehly velké plameny. Zasažený jezdec se dal na ústup, Rogr ještě stihl po něm vystřelit šíp. Okolní křoví začalo po té exploze trochu hořet, takže lesík byl ohněm slabě osvětlován. Trochu ironické, druid zapálil les, to se jen tak nevidí.

Mezitím se z druhé strany ozvalo několikrát další zapraskání a slabá rána. Poté z těchto míst vyběhl jeden jezdec. Rogr ihned po něm vystřelil šíp a zasáhl ho tak do hrudi. Rogr nečekal a hned následoval další. Alessandro zatím pronesl zaklínadlo. Krátce na to se začal valit ze zbroje jezdce dým, ten se pak ani nezmohl na útok, a tak se dal na ústup. Druhý se rozmáchl svým dlouhým černým mečem po Daniele, ta však stačila uhnout a zasáhla koně do boku. Alessandro opět pronesl to samé zaklínadlo jako prve a po chvíli se ze zbroje dalšího jezdce začal valit černý dým. I tento jezdec se dal na útek. Jak bylo všeobecně známo, nemrtví v naprosté většině nemají rádi oheň. Ten je po svaté magii zraňuje nejvíce a kouzlo rozžhavená zbroj jim moc dobře opravdu nedělala. Poté již žádný nezaútočil a po krátké době, se dusot kopyt postupně vzdaloval, až zcela utichl.

„Výborně. Zahnali jsme je,“ radostně vydechl Rogr, jež právě seskočil ze stromu.

„Tady Alessandro nám dost pomohl,“ chválil Vidaath nového parťáka.

Daniela zprvu Alessandroví nedůvěřovala, ale od teď se zdálo, že přeci jen budou společně vycházet.

„Dostali od nás lekci. Snad se do rána nevrátí,“ vyslovil svou obavu Vidaath.

Mezitím oheň na kraji lesa postupně vyhasl. Jakmile lesík opět zahalila tma, všichni opět ulehli ke spánku. Hlídku nyní držela Daniela. V okolí byla opět tma a ticho. Nic naštěstí nenavštědčovalo, že by se jezdci chystali vrátit. Po delší době probudila Alessandra a ten poté držel poslední hlídku. Seděl poměrně odpočatý na trávě a sledoval okolí. Občas zašel ke kraji lesíka a rozhlížel se, zda nespátří nějaké možné nebezpečí. Všude už byl klid.

Během jeho hlídky se začalo pomalu rozednívat. Stále zatažená obloha pomalu od východu zesvětlela a i v lesíku už bylo o něco lépe vidět. Pomalu se všichni probudili. Rozhlédli se po okolí lesíka. Všude spatřili mnoho koňských stop. Uvědomili si, že jsou to ty samé stopy, které zahlédli už při stopování. Těch stop tu bylo opravdu hodně.

Poté se trochu najedli a vyrazili směrem k Antaru. Cesta byla ještě dlouhá. Během putování si trochu povídali o posledních událostech. Řeč padla i na Dandara. Jak se dostal k moci a jak nyní vládne Antaru. Teprve před odpolednem přišli k prvním usedlostem a statkům v okolí města. Moc obyvatel zde nepotkali, lidé schodně vyprávěli o podivných přízracích a jezdcích řádící na severu.

Krátce po poledni konečně dorazili k branám města. Oddechli si.

„Je dobré být zase v bezpečí doma,“ s úlevou pronesl Rogr.

„Něco bych pojedl. Jaké jsou tu dobré hospody, kde se dá slušně najíst? Mohli bychom se u jídla trochu víc seznámit,“ navrhl Alessandro, kterému po dlouhé cestě již kručelo v břiše.

„Dobrý nápad, taky bych něco pojedl,“ souhlasil Rogr, který se, stejně jako Alessandro, též těšil na pořádné jídlo.

Zašli na náměstí do hospody: „Zlatá husa.“ Hospoda byla v tuto polední dobu prázdná. Zde si objednali pečenou husu a pivo. Protože celý předchozí a dnešní den toho moc nepojedli, měli proto pořádný hlad. Hostinská po chvíli donesla každému pivo a než jim připravila jídlo, tak se více dobrodruzi dali s Alessandrem do přátelské řeči.

„A co nyní plánuješ?“ začal Rogr řeč.

„Jak jsem se včera zmínil, tak cestuji po světě a poznávám nové věci, především magii. Kromě toho hledám lidi, kteří by mě naučili něčemu novému. Před nějakou dobu jsem zaslechl něco o posledním dění v Antaru. To mě velice zajímalo, a tak jsem to chtěl zde poznat. Ráno jste zmiňovali nějaký podivný rituál ve zdejším chrámu. Jestli by to bylo možné, rád bych se na to podíval.“

„Ano. Jeden zlý mág Almendeth tam prováděl krvavý rituál. Povraždil všechny obyvatele a mnichy v chrámu a jejich krev používal k provádění rituálu. Nevíme co bylo cílem, ale podařilo se nám ho naštěstí včas zastavit. Zítra bychom se tam klidně mohli podívat. Zajímalo by nás, co bylo konkrétně cílem,“ popisovala Daniela rituál v chrámu bohyně Lin.

„To zní velice zvláště. Dosud jsem podobné rituály neměl šanci vidět, takže nevím, zda dokážu odhadnout cíl rituálu.“

Poté si vyprávěli o zážitcích posledních dní, zvláště v Antaru se toho odehrálo hodně. Bavili se o bývalé radě, Dandarovi, Almendethovi a jeho magii. Alessandro byl až překvapený, co se může odehrát během takhle krátké doby. Mimo jiné navrhl, zda by mohli nějaký čas cestovat společně. Byla by to vynikající příležitost poznat mnoho nového. Ostatní souhlasili, přeci jen neví jaký úkol má pro ně přichystaný Dandar a Alessandro bude vítaná pomoc. Po nějaké době hostinská přinesla dozlatova upečenou husu. S chutí se dali do jídla.

Netrvalo dlouho a po pečené huse na stole zbyla jen hromádka kostí. Bylo již pozdní odpoledne a do hospůdky přicházeli další hosté. K večeru přišla dokonce Laia, která se již párkrát bavila s Vidaathem a usedla k malému stolu v rohu místnosti. Vidaath od ní získal v poslední době několik zajímavých informací. Napadlo ho, zda by něco mohla vědět o temných jezdcích, a tak si na chvíli k ní přisedl.

„Zaslechla jsem o vašem úspěšném boji s Almendethem. Bylo to pro mě překvapení,“ hned po uvítání pronesla Laia, z jejíž tváře byla znát radost.

„Akorát Loril a William nevyvázli živí.“

„Co se dá dělat. Smrt patří k životu, nemůžeme tu být navěky.“

„Alespoň bude od Almendetha klid a již více se nepokusí ovládnout Antar,“ pokračoval Vidaath.

„Ten Almendeth nebyl sám, má ještě dva bratry. Corveirath, šílený válečník. Ten vládne ohromnou silou a nevím o nikom, kdo by ze souboje s ním, vyvázl živ. Chaledeth, šílený mrtvý. O něm toho není příliš známo, ale říká se, že byl údajně poražen,“ vyprávěla Laia tichým hlasem.

„Aha, takže je stále možné, že někdo z nich se může v budoucnu pokusit ovládnout Antar.“

„Je to možné. Ale toho bych se až tak nebála. O Chaledethovi nebylo slyšet po staletí. Jedině

Corveirath by se mohl o něco pokusit, ale dlouho jsem o něm nic nezaslechla, takže nevím, zda by mohl něco chystat,“ vyslovila svoji domněnku Laia a napila se piva.

„Nevíš něco o temných jezdcích řádící zde na severu? Včera jsme se s nimi setkali.“

„Něco jsem čas od času zaslechla. Jsou to prý padlí ve válkách. Vycházejí jen za noci a na rozdíl od ostatních nemrtvých, nikdy neútočí v přesile. Na severu se objevili teprve nedávno. Mohlo to být ve spojitosti s válkou s Almendeici, ale to se opravdu jen domnívám. Pravda může být docela jinde. Víc toho nevím.“

„Děkuji ti za tvé informace. O těch jezdcích je dobré vědět, že neútočí v přesile.“

Poté se Vidaath rozloučil a vrátil se zpět k ostatním. Laia dopila poslední pivo a odešla z hospůdky.

Dobrodruzi si povídali a pili pivo až do noci. Ostatní hosté postupně odcházeli, až jich zůstalo opět jen pár.

„Myslím, že bychom už mohli jít. Máme za sebou náročné dny a jsem již celkem unavená,“ navrhla Daniela poté, když odešla z hospůdky většina osazenstva.

„Máš pravdu, zítra bude třeba zajít za Dandarem. Uvidíme, co si pro nás připravil za úkol.“ souhlasil Rogr a dopil svoje pivo.

Vidaath i Alessandro také dopili piva a odešli z hospůdky. Nebylo ještě příliš pozdě. Po nočních ulicích potkali ještě mnoho obyvatel. Společně šli přes náměstí k cechu mágů, kde můžou mágové na svých cestách přenocovat. Alessandro této možnosti využil. Ostatní k přenocování využili své tradiční domovy, akorát Vidaath opět využil možnosti přespání na zahradě u Rogra.

III

Tajemství prokletého hvozdů

Další den bylo příjemné slunečné ráno. Mezi mraky konečně občas vysvitlo slunko. Dobrodruzi se krátce po ránu sešli před chrámem bohyně Lin. Zde již několik dní probíhal úklid. Už v tuto brzkou ranní dobu zde pracovalo několik lidí. Těla obětí byla dávno pohřbena a stopy krve odstraněny, přesto však bylo ještě patrné, že se zde děly hrozné věci. Alessandro se dal průzkumu posledních pozůstatků rituálu.

„Tak co? Víš co je to za rituál?“ ptal se Rogr, zatímco Alessandro procházel chrámem.
„Zatím nevím. Ale cítím, že je to zcela cizí mocná magie. Nikdy jsem se zatím s podobnou nesetkal.“

Alessander se zastavil u otvoru v zemi, kde bylo zvláštní zrcadlo, které neodráželo žádný obraz. Chvilu si ho se zájmem prohlížel. Poté vzal ze země malý kámen a hodil ho na zrcadlo. Jakmile kámen dopadl na zrcadlo, to se náhle roztrhlo na 13 666 kousků a zelené krystaly, dosud levitující ve vzduchu, popadaly na zem za hlasitého řinčení tříštícího se skla. Alessandro náhle přestal cítit většinu energií této magie.

Přiběhlo několik udivených lidí, poté co zaslechli řinčení. Začali se zvědavě vyptávat. „Co se tu stalo? Čím to, že ty krystaly tak náhle popadaly?“

„Chtěl jsem prozkoumat to zvláštní zrcadlo nevrhající žádný odraz. Zkusil jsem na něj hodit malý kámen, abych si něco ověřil, ale rozbilo se. Přitom tak malý kámen ho neměl šanci rozbít. Každopádně tu cizí magii už téměř necítím,“ vysvětloval Alessandro.

„Takže to bylo stále funkční?“ ptal se zvědavě Vidaath.

„Ano. Zdá se, že mezi tím zrcadlem a krystaly existovala nějaká magická vazba. Zřejmě zrcadlo sloužilo k čerpání energie z obětí a krystaly mohly sloužit k otevření nějakého portálu. Je to však pouze má domněnka, nikdy jsem podobné rituály dosud neviděl. Teď už to je natrvalo přerušeno,“ pokračoval Alessandro s vysvětlováním. Poté se zeptal místních: „co se bude dále dělat s tímto chrámem?“

„Prý se snad zcela zboří. Toto místo už nebude dobré pro bohyni Lin. Snad se má stavět nový chrám na novém místě a zde se má vystavět něco jiného. To jsem však pouze zaslechl, konečné slovo bude mít Dandar.“

Když Alessandro dokončil průzkum, dobrodruzi opustili chrám a vyrazili za Dandarem. V tu dobu již město plně oživalo. Po náměstí procházelo mnoho lidí a někteří už připravovali na tržnici stánky.

Dandara zastihli ještě v jeho komnatě.

„Zdravím vás. Pojd'te dál. Koukám, že je vás o jednoho více.“

„Těší mě. Mé jméno je Alessandro. Jsem potulný mág a setkali jsme se severně od Antaru.“

„Co jste dělali na severu? Zaslechl jsem, že se tam dějí podivné věci,“ zjišťoval překvapený Dandar.

„Zkoušeli jsme vystopovat plenítele druidů vesnice a neuvědomili si, že stopujeme po celý den. Tak jsme se dostali až daleko na sever. Tam jsme se setkali s temnými jezci. Včera večer se Vidaath dozvěděl od hraničářky Laii, že se jedná o padlé ve válkách. Na rozdíl od ostatních nemrtvých, neútočí v přesile,“ vypravovala Daniela.

„Zajímavé. Lidé si něco o rytířích na koních povídají, ale raději neriskují a z té oblasti prchají.“

„My jsme též měli namále. Společně jsme se jim v jednom malém lesíku ubránili. Tam jsme také potkali Alessandra. Na cestách se mu zranil kůň,“ líčil Rogr.

„Když už nyní víte, co jsou zač a jak se proti nim bránit, měl bych pro vás návrh. Slyšeli jste něco o

prokletém hvozdu na severu?“

„Víme o něm. Ale není to místo, kam je radno chodit. Ten les je, na rozdíl od běžných lesů, zlý. Nevíme, co se tam konkrétně stalo. V životě jsem tam nebyl,“ odpověděl Vidaath na Dandarův dotaz.

„Byly byste ochotni vyrazit na sever, hvozdu prozkoumat a zjistit, co se tam kdysi odehrálo. Víme akorát to, že v jeho útrobach bylo kdysi velké vyspělé město. Těžila se tam nejkvalitnější ruda na souostroví. Ale něco se tam pak stalo. Lidé náhle zešileli, nebo utekli. Ten hvozdu si žije vlastním životem a jak Vidaath zmínil, je zlý. Jak se nedávno zjistilo, tak se dokonce rozrůstá.“

„Rádi vám pomůžeme, ale potřebovali bychom půjčit alespoň koně,“ souhlasila s Dandarovým návrhem Daniela.

„Samozřejmě. Koně a výbavu vám poskytnu. Před polednem vše bude připraveno u severní brány. Na severu u hranic našeho městského státu je vesnice, kde údajně ještě žijí lidé. Tam byste mohli v bezpečí přenocovat. Odtud je to do prokletého hvozdu už jen kousek.“

„Dobře. Je to pro nás čest vám pomáhat a uděláme vše, co bude v našich silách,“ ujistila Daniela Dandara.

„Nyní vám půjdu zařídit výbavu. Hodně štěstí.“

Když Dandar domluvil, všichni opustili komnatu. Dandar zašel za správci starající se o výbavu a dobrodruzi se šli též připravit na cestu.

Před polednem se sešli u severní brány, kde byl již připraven povoz se zásobami a v něm zapřažení dva koně. V povozu bylo nachystáno nejrůznější vybavení od lan až po zásoby potravin a vody. Kromě něj, měli dobrodruzi k dispozici ještě dva další hnědáky.

„V povozu je opravdu vše, co bychom mohli využít. Dandar se snaží nic nepodcenit,“ chválil Rogr „Tak na co čekáme? Měli bychom se vydat,“ pronesla Daniela. Jakmile to dořekla, všichni se podívali na Vidaatha, jakmile vyslovila vydat. Vidaath se též díval po ostatních a optal se udiveně:

„Proč se tak najednou na mě díváte?“ Záhy si však uvědomil podobnost slova vydat s jeho jménem a pravil: „Aha. Zapomínám, že slovo vydat ve vašem jazyce používáte ve smyslu někam jít. Pořád si na to nemůžu zvyknout.“

Poté Daniela a Vidaath nasedli na samostatné koně, zatímco zbytek party nasedl na povoz a vydali se směrem na sever. Cesta probíhala klidně. Na koních projížděli známou krajinou. I dnes kousek za posledními usedlostmi nepotkali jediného živáčka. Netrvalo dlouho a minuli lesík, ve kterém se dvěma dny schovávali. V klidu pak pokračovali dál na sever.

Cesta poměrně ubíhala, než se nadáli, stáli na rozcestí, odkud pokračovala odbočka ke zmiňované vesnici. Kamenná cesta byla stále ještě široká, přestože vedla prakticky jen k malé vesnici. Podle staré mapy, kterou jim předal Dandar, se kdysi nacházelo nedaleko této vesnice větší město, které bylo mnohými válkami v minulosti srovnáno se zemí. Do vesnice to již nebylo daleko.

K večeru konečně v dáli zahlédli dřevěné opevnění. To byla známka toho, že byli u cíle. Okolí však vypadalo pustě. Nikde nespátřili ani živáčka. Okolní políčka byla též neudržovaná. Když se přiblížili k vesnici, uviděli jednu ze dvou bran proraženou. Všem bylo již jasné, že vesnice obydlená nebude.

Zastavili nedaleko brány, vytasili své zbraně a opatrně se plížili k bráně. Okolo bylo ticho, jen v trávě čas od času zašuměl vítr. Nahlédli pobořenou bránu dovnitř. Palisádové opevnění s malým příkopem chránilo necelou dvacítku, převážně dřevěných domů. Vše vypadalo celkem zachovale, takže vesnice pravděpodobně byla opuštěna nedávno. Prohlédli postupně jednotlivé domy. Kromě skromného vybavení vesničanů našli v domech pouze dvě těla a tři hromádky kostí.

„Nalezli jste něco zajímavého?“ zeptala se Daniela poté, co se všichni sešli u většího patrového domu s kamenným spodním patrem.

„Kromě dvou těl a několika hromádek kostí, nic zajímavého. Většina vesničanů zřejmě stačila včas uniknout,“ odpověděl Alessander.

„Za chvíli bude večer. Bude vhodné tu přenocovat. Zdejší opevnění nám poskytne vhodné útočiště,“ navrholo Vidaath a při tom si prohlížel okolní palisády.

„Pobořenou bránu bychom mohli trochu poopravit a já bych tam nalíčil nějakou past,“ přidal Rogr další návrh.

„Já bych tam k tomu nastražil ohnivou past. Druhou bych nastražil k druhé bráně pro případ, kdyby se snažili zaútočit i z druhé strany.“

„Tím bychom získali své útočiště na přenocování. Ještě bych schovala povoz a koně do bezpečí tohoto domu. V něm bychom i přenocovali. Samozřejmě budeme opět držet hlídky.“

Návrhy všech zněly rozumě.

Všichni učinili tak, jak se dohodli. Nejprve se všichni pustili do oprav brány, tak aby poskytovala alespoň nějakou ochranu a do malého průchodu Rogr nastražil kládu, která by měla případného jezdce shodit z koně. Vidaath nastražil své oblíbené ohnivé pasti, které nemají nemrtví zrovna v oblibě. Během prací slunce pomalu zapadalo za obzor a večerní obloha se zbarvila do oranžovo červená.

Koně a povoz se zásobami schovali do přízemí hlavní budovy. Zavřeli bránu do domu a zajistili ji na závoru. Poté se všichni odebrali do patra, ze kterého byl z oken dobrý výhled nejen na celou vesnici, ale i na širé okolí. Takže případného příchozího šlo spatřit již na delší vzdálenost. V patře byly tři slušně vybavené pokoje, v každém dvě postele, takže mohli všichni pohodlně přespat. Nakonec něco pojedli ze zásob, a potom si chvíli ještě povídali převážně o možných nebezpečích číhající v prokletém hvozdu. Venku se již stmívalo a dobrodruzi již ulehli ke spánku. Rogr a Alessander ulehli v pokoji s výhledem na pobořenou bránu, nyní již částečně opravenou. Vidaath ulehla v pokoji naproti přes chodbu.

První hlídku držela Daniela. Obešla všechna okna v patře a přivřela okenice tak, aby malou skulinou bylo stále vidět ven, a přitom nebylo na první pohled poznat, že v domě někdo přespává. Posadila se na židli v pokoji, kde přespával Rogr a Alessander a pootevřeným oknem se rozhlížela po okolí. Všichni se mezitím ponořili do říše snů.

Krajina se zahalila do tmy. Daniela sledovala potměšlou a pustou krajinu. Občas vstala, pomalu obešla pokoje v patře a dívala se z ostatních oken do dalších směrů. V okolí však byla pouze tma a ticho. Když dokončila obhlídku okolí, vždy se vrátila zpět do pokoje s výhledem na hlavní bránu. V ten den byl měsíc téměř ve fázi novu a slabý cípek příliš světla do krajiny nedával. Dlouhou dobu nic nenasvědčovalo, že by jezdci, nebo někdo jiný měl přijít.

Hlídka Daniele skončila, a proto probudila Rogra. Moc se mu sice nechtělo, ale přesto nakonec vstal a vystřídal Danielu. Daniela ulehla a během krátké doby už spala. Rogr nejprve obešel patro, aby se rozhlédl po krajině, a poté usedl na stejnou židli jako prve Daniela. Chvíli sledoval temnou krajinu a stále byl všude až podivný klid. Rogrovi se však začali zavírat oči, proto raději vstal a opět se prošel po ostatních pokojích. Vždy nějaký čas pobyl u jednotlivých oken a sledoval ponurou krajinu. Když obešel všechna okna, vrátil se zpět do svého pokoje. Pokračoval ve sledování okolí. Po chvíli však měl onen známý nepříjemný pocit. Měl pocit, jak v se dále něco pohybovalo. Přistoupil blíže k oknu aby se lépe podíval, zda se neblíží temní jezdci. Nic však nezahlédl. Měl dojem, že se mu pouze něco zdálo, a proto se posadil zpět na židli.

Po chvíli na židli opět začal usínat, když v tom uslyšel z chodby slabý šramot. Náhle procitl a pomyslel si: „Že já zaspal a někdo, nebo něco mezitím vešlo do domu.“ Opatrně vytasil meč a šel prohlédnout tmavou chodbu, do které pronikalo jen nepatrně světla skrz pootevřenou okenici. Úzkostlivě nahlížel do jednotlivých pokojů. Snad na každém rohu očekával skryté nebezpečí. V

žádném z nich nic neobjevil. Sešel do spodního patra, kde byla téměř úplná tma. Jako první šel zkontrolovat vchodové dveře. Oboje byly stále zavřené na závoru a nijak netknuté. Velice se mu ulevilo: „Zřejmě nějaká myš hledala něco k snědku. Kdyby sem někdo přišel, musela by přece explodovat ohnivá past,“ uvědomil si a vrátil se zpět do patra.

Dále kontroloval z oken okolí. V jednu chvíli měl znovu ten zvláštní pocit, když opět zahlédl v dáli nějaký pohyb. Chvíli se domníval, že se znovu jednalo o výplod jeho fantazie, přeci jen zdejší místo nebylo přívětivé pro nocování. Mnozí se často bojí více vlastního strachu, zvláště když každý drobný šramot pokládají za nebezpečí. Vrátil se zpět do pokoje, ale raději se tentokrát opřel o parapet okna a bedlivě sledoval krajinu. Jeho hlídka se pomalu krátila a již se těšil, až bude moc opět ulehnout.

V jednu chvíli však na chvíli zahlédl záblesk rudého světla. Lekl se toho. Ten záblesk rudých očí už znal. Podíval se raději pozorněji, chtěl zjistit, zda to opět nebyla nějaká vidina. Ale záblesk rudých očí zahlédl opět a dokonce rozeznal i temného jezdce. „Už jsou tu,“ blesklo mu hlavou a rychle šel vzbudit ostatní. Něž ostatní vstali a připravili se k boji, ozvala se od hlavní brány exploze a hned na to dunivá rána a žuchnutí. Rogr zaujal své místo u okna a vystřelil po jezdcí šíp. Zda se trefil, nebylo jasné kvůli tmě. Ostatní zatím běželi před dům. Tam spatřili koně temného jezdce, ale jezdec nebyl na koni, nýbrž se teprve zvedal ze země u brány. Rogrova past zafungovala výborně a srazila jezdce z koně.

Daniela ihned běžela k jezdcí a pustila se s ním do boje. Vidaath vykouznil malou planoucí kouli, kterou seslal na koně. Ta se kutálela přímo na svůj cíl a popálila temného koně na nohách. Alessandro použil své známé kouzlo rozpal kov a z černé zbroje koně ze začal valit dým. Daniela bojující s rytířem první ranou minula, temný rytíř útok opětoval, ale naštěstí ho Daniela vykryla. Rogrův šíp rytíře též minul a zabodl se do zdi jednoho domu. Mezitím se kůň rozzuřil a rozeběhl se proti Alessandrovi. Ten však stačil uskočit. Vidaath na to pronesl zaklínadlo a ze země vyrostly kořeny, které zapletly koni nohy. Ten se nějaký čas nemohl pořádně hýbat. Toho Alessandro využil, pronesl zaklínadlo a na koně seslal velký ohnivý šíp. Ten se zabodl přímo do hrudi temného oře a ten pak hlasitě zasténal.

Daniele se podařilo zasáhnout temného rytíře do hrudi, ze které vytryskla temně čená krev. I Rogr byl úspěšný, jeho šíp rytíře zasáhl do ramene, ten se poté nezmohl na pořádný úder a Danielu tak opět minul. Z jezdcova oře se valil již hustý dým, bolest způsobena popálením ho již tak rozzuřila, že sebou začal prudce házet, až se vymanil i ze sevření kořenů. Poté se rozeběhl na Vidaatha, který stál u dveří do domu. Ten však stačil včas vytasit svoji šavli a zabodnout ji přímo do hrudi koně. Vážně zraněný kůň hlasitě zařval, na chvíli se postavil na zadní a vzápětí se svalil na zem. Jeho rozpálené brnění dílo zkázy nakonec dokončilo.

Mezitím Daniela nevykryla útok rytíře a zasáhl ji do hrudi, naštěstí její zbroj úder zmírnila. Alessandro pronesl další kouzelnické zaklínadlo a vystřelil oproti rytíři Melfův kyselinový šíp, ten svůj cíl zasáhl a jed začal rytíře pomalu rozežírat. Tento jed však nepůsobil příliš dlouho a po krátké době se vytratil. Daniela rytíře zasáhla opět do hrudi. I Rogr se vzápětí trefil.

Alessaander pronesl další zaklínadlo a z jeho prstů vylétli tři jasně zářící magické střely, které neomylně zasáhli svůj cíl. Vidaath mezitím přiběhl blíže k místu boje a ze svého praku po rytíři vystřelil kámen. Ten rytíře zasáhl přímo do čela a Daniela tak mohla snadno rytíře udeřit přímo do hlavy. Tento poslední útok se stal temnému rytíři osudným.

„Uf. Tak to bychom měli. Tenhle jezdec vydržel skutečně až příliš hodně,“ oddechla si Daniela po vyhraném a náročném boji.

„Šťěstí, že byl jen jeden. Nevím, jak bychom se bránili, kdyby byly čtyři. To by bylo potřeba to

mocné Almendethovo kouzlo,“ prohlásil Vidaath, který si vzápětí uvědomoval možné nebezpečí. „Doufejme, že do rána nepřijdou další. Bylo by dobré nalíčit znovu past u brány.“

Rogr, který mezitím sešel dolů, se dal do práce. Jakmile své dílo dokončil, všichni se vrátili zpět do domu. Vidaath uzdravil Daniele její zranění, a následně všichni opět ulehli ke spánku. Další hlídku držel Vidaath. Ten se nejprve procházel po pokojích a sledoval potmělou krajinu a v duchu si říkal: „Snad nepřijdou další.“ Věděl, že svoji magickou sílu už částečně vyčerpal.

V okolí byl klid, pouze z přízemí čas od času zaslechl šramot drobných hlodavců. Občas zaslechl i koně dobrodruhů, kteří opět v klidu spali. Tyhle zvuky Vidaath bez problému rozeznal a věděl, že neskýtají žádné nebezpečí. Občas se posadil na židli k oknu s výhledem na hlavní bránu. V okolí se nic nedělo. Jeho hlídka se chýlila ke konci.

Když nastala vhodná doba, vystřídal se s Alessandrem. Ten pak na hlídce obešel celé patro a sledoval stejně jako ostatní, dění okolí. Všude stále tma a ticho. Po čase se konečně začalo na východě rozednívat. Nyní mu bylo jasné, že jezdci by se již neměli vrátit. Alespoň do další noci, pokud je pravda to, co vyprávěla Laia Vidaathovi.

Druhý den po rozbřesku byla obloha téměř zatažená a skrz mraky pronikly sluneční paprsky jen málokdy. Všichni se v ten den probudili trochu později než obvykle. Noční boj je trochu unavil, a tak bylo třeba spánkový deficit dohnat. Po probuzení se posílili a ujasňovali si dnešní plán.

„Jaký bude dnešní plán?“ optal se při snídani Alessander.

„Já bych nejprve vyrazil koňmo obhlédnout okolí hvozdu a snad i okrajové části, abychom zjistili, jak to vůbec v jeho okolí vypadá a jaké tam hrozí případné nebezpečí. Taky bych zjistil jak na mě ten hvozd zapůsobí. Nikdy jsem tam nebyl, a tak nemám tušení, s čím budeme mít tu čest. Poté bychom se mohli vrátit zpět sem do vesnice, kde se dá relativně v bezpečí přenocovat a další den pokračovat v dalším průzkumu lesa,“ sdělil Vidaath ostatním svůj návrh.

„To zní jako rozumný návrh. Dokud nezjistíme, co se ve hvozdu skrývá, nepouštěl bych se zatím dál,“ souhlasil Rogr s Vidaathovým návrhem.

Když dojedli, tak si vzali nějaké zásoby na dnešní den a nějakou drobnou výbavu. Nasedli na koně a vydali se směrem na severozápad ke hvozdu. Pozůstatky bývalé dlážděné cesty byly patrné ještě do dnes. Zbytky pokračovaly snad až do města nacházejícího se uprostřed hvozdu.

Cesta pustou krajinou rychle ubíhala a ještě před polednem spatřili v dáli rozsáhlý vzrostlý les. To byl onen obávaný prokletý hvozd. Pomalu se k němu přibližili. Na první pohled se zdál být obyčejný, náhodnému cestovateli by ani na chvíli nepřipadalo, že se v lese může ukrývat nějaké nebezpečí. Na chvíli se zastavili, aby se rozhlédli. První věc, která je okamžitě zaujala bylo ticho. Tak tiché, až všem mrazilo v zádech. Nikde žádná zvěř ani hmyz, dokonce nevál ani slabý vítr, nepohnulo se jediné stéblo trávy. Tíživou atmosféru umocňovala zatažená obloha, která nepropustila ani trochu slunečního svitu. Jediné zvuky pocházeli od kroků jejich koní.

Pomalu se přibližovali ke hvozdu. Jejich koně najednou pociťovali neklid. Čím víc se přibližovali, tím více se koně vzpouzeli. Vidaath cítil, že se toho hvozdu velmi bojí a za žádných okolností se nechtěli k lesu ani přiblížit. Ať se snažili dobrodruzi sebevíc, koně se stále více plašili. Museli se proto kousek vrátit.

Když se koně trochu uklidnili. Dobrodruzi se chtěli poradit, jak budou postupovat dále.

„Budeme muset jít pěšky. Koně se toho lesa bojí snad víc než řezníka. A já z toho lesa taky nemám dobrý pocit,“ pravil Vidaath, který podvědomě také moc do lesa nechtěl.

„Nedá se nic dělat. Koně necháme dál od lesa a podíváme se do hvozdu,“ souhlasila Daniela.

Koně tedy nechali na louce dál od hvozdu, zatímco se dobrodruzi vydali na průzkum jeho okrajových částí.

Nyní stáli na okraji hvozdu. Stále se na první pohled nijak nelišil od jiných lesů, pouze byl velice hustě zarostlý, spousta velkých keřů a různého křoví. Mnoho vzrostlých vzrostlých stromů zabraňovalo i za jasných dní průniku slunečních paprsků. V ten den však bylo ještě zataženo, a tak bylo i v poledne ve hvozdu šero. Na souostroví stále existovalo mnoho podobných míst, akorát o nich nekolovaly podivné legendy, jako o tomto hvozdu.

Udělal několik kroků. Původní cesta byla zcela zarostlá. Po šestseti letech nebylo po ní ani památky. Podivné ticho stále přetrvávalo. Právě tato tíživá atmosféra ho od jiných lesů tak odlišovala. Obvykle překypují životem, ale tady to vypadá, jako by zde bylo mrtvo. Chvíli se dobrodruzi rozhlíželi po blízkém okolí, nechtěli se příliš vzdalovat od okraje, aby se hned neztratili. Stále se snažili mít okraj na očích. Zatím nic nenasvědčovalo, že by zde hrozilo přímé nebezpečí.

Podle staré mapy by se někde v okolí měl nacházet pramen vedoucí do hledaného města. Snažili se ho proto vypátrat. Během hledání měl Vidaath občas pocit, že ve své mysli slyší nějaký hlas. „Pojď dál. Nic se ti nestane,“ promlouval několikrát neznámý příjemný hlas k Vidaathovi. Tomu se to nechtělo líbit. Měl obavu, aby se nejednalo o nějakou léčku.

Netrvalo nijak dlouho a pramen skutečně našli. Dokonce od něj bylo stále vidět na okraj lesa. Vidaath prozkoumal vodu, pátral po podivných věcech. Voda však byla velice čistá. Nic neobvyklého v ní nenašel, dokonce ji považoval vhodnou k pití. Pokračovali podél malého potůčku vinoucí se hustým lesem. Absolutní ticho narušovalo pouze chrastění v trávě při chůzi a občasné praskání větviček křovisek, kterými se museli stále prodírat.

Po čase sledování narazili v zemi na velkou trhlinu, kam onen potůček tek. Trhlina byla velice hluboká, ať se snažili sebevíc, na dno nedohlédli. Zkusili tradiční pokus, hodit kamínek na dno. Přestože bylo v okolí úplné ticho, dopad kamínku nezaslechli. Propast mohla být i stovky metrů hluboká. „Kdybychom si tam mohli posvítit, třeba by ve stěně mohl být nějaký tunel či puklina vedoucí do města,“ napadlo Rogra. Nápady, jako hodit dolů lucernu, byly okamžitě zavrženy. Bylo by to jen zbytečné plýtvání. Alessandro měl nápad. Na klacek zakouzlit jasné magické světlo a tento klacek uvázat na lano. Pak svítící klacek uvázaný na laně opatrně spustili do propasti. Lano nebylo však příliš dlouhé, a tak ani teď nebylo dno vidět. Ve stěnách nebyl žádný postranní tunel, či výstupek. Jasné světlo klacku osvětlovalo pouze strmé stěny propasti. Nebylo možné po nich slézt dolů. Mohli by ke slezení použít magii, nicméně nevěděli co se může skrývat hluboko v temném podzemí tohoto hvozdu. Sestup a později i výstup pro všechny členy družiny, by byl pro Alessandra náročný a nezbyla by mu magická energie pro případný boj v podzemí.

Mohlo být už po poledni, proto se chtěli vrátit zpět do opuštěné vesnice a pokračovat v průzkumu zítra. Lano i svítící klacek schovali zpět ke své výbavě. Účinek tohoto bude trvat ještě několik dní a klacek tak bude určitě ještě užitečný. Následně se vydali podél potůčku zpět k prameni. Když dorazili z k prameni, rozhlédli se. Chtěli zjistit, kudy se dostanou ven z lesa, ale okraj nebyl nikde vidět. „Přeci jsme z tohoto místa viděli na okraj lesa,“ pravil překvapený Vidaath. Otočili se směrem, kde ještě předtím viděli okraj lesa. Udělal několik kroků, ale kýžený kraj nebyl vůbec nikde na dohled. Vidaath se snažil určit správný směr. Byl si jistý svým orientačním smyslem, přesto v hustém porostu nemohl určit správný směr z lesa.

Strávili tu poměrně dost času. Vidaathův orientační smysl se zde zdál být najednou nepoužitelný. Měl dojem, jakoby ho ten hvozd naschvál mátl. Vždy když si byl jistý, že už našel správný směr, tak se pořád nemohli z hvozdu vymotat. Ať to bylo jakkoliv, stalo se to čeho se obávali, ztratili se.

Během neustálého bloudění občas v lese na chvíli zahlédli srnku. Bylo to velmi divné, když dosud nespatriili žádnou jinou zvěř ani ptactvo. Vždy se jen na chvíli objevila, a poté se opět někam schovala, jakoby je stále sledovala. Do toho všeho Vidaath pořád slyšel ten zvláštní hlas: „Pojď dál. Nemáš se proč bát. Vždyť to jsi ty, kdo vládne silou přírody.“ Ten hlas se snad snažil Vidaatha uklidnit. Vidaath však k němu choval nedůvěru, a stále se mu v mysli bránil. Mohla to být léčka, která se jen snažila dostat dobrodruhy do pastí. Ještě větší však obavu měl z nadcházející noci. Uvažoval: „Co když se ten hvozd v noci přemění na místo děsu. Co když nebezpečné potvory vycházejí jen v noci.“ Tyto myšlenky se stále se honily Vidaathovi v hlavě.

A ta srnka, pořád je sledovala. Vidaathovi to přece jen nedalo a za pomoci schopnosti mluvit se zvířaty se ní dal do řeči.

„Kdo jsi? Celou dobu jdeš za námi.“

„Překvapilo mě, že sem chodí ještě nějací lidé. Byla jsem jen zvědavá. Léta jsme tu žádné nepotkali. Všichni se sem bojí.“

„Nevíš co se tu děje?“

„Pořádně ani nevím. Ten les je divný. Celý bez života. Nás tu už moc nezbylo.“

„Netušíš jak se dostat ven z tohoto místa?“

„To je právě na tomhle lese to nejpodivnější. Cesta ven neexistuje. Je jen cesta do města. Kdo sem jednou vstoupí, již nenajde cestu ven.“

„A kudy se dostaneme do města.“

„Cesta do města je velice jednoduchá. Stačí jít pořád dál.“

Poté Vidaathova schopnost mluvit se zvířaty opět ustala. Druidi jako Vidaath, ještě neovládají tyto schopnosti na delší dobu. Vidaath poté sdělil své nové poznatky ostatním. Pořádně to nikdo nechápal, že cesta z lesa neexistuje. Bylo to těžko představitelné. Alessander s Vidaathem uvažovali o nějaké podivné, pro ně neznámé magii. Na světě údajně existují místa kde prostor a čas nefunguje, tak jak by měl. Nikomu z nich se v tomto hvozdu samozřejmě nechtělo nocovat. Nikdo stále netušil, co se v noci může stát, ale nezbývalo jim nic jiného, než pokračovat dále.

Cesta skrz hustý porost byla poměrně obtížná. Všude husté keře a staré popadané stromy. Pouze Vidaath uměl skrze tyto porosty snadno procházet, ale vždy musel počkat na ostatní, kteří lesem nemohli tak dobře procházet. Aby cesta ubíhala rychleji, snažil se hledat alespoň trochu schůdnější cestu pro ostatní. Uplynul takřka celý den a v lese se začalo více šerit. Bylo načase najít vhodné místo k přenocování. V lese občas narazili na několik malých mýtin. Jednu příhodnou si vybrali na přespání. Skrze zataženou oblohu na ní nedopadalo příliš světla, takže ani zde nebylo o moc více světla, než v lese. Bylo třeba se připravit. Oheň přes noc dobrodruhům poskytne dostatek světla a tepla. Proto nasbírali v okolí zásobu dřeva na celou noc. Potom rozdělali uprostřed mýtiny před setměním oheň. Rozdělili si noční hlídky a pomalu ulehli ke spánku.

Vidaath si sedl do trávy a díval se po okolí. Les se brzy ponořil do úplné tmy. Oheň příjemně plápolal a osvětloval prostor nevelké mýtiny. Dále než k prvním stromům nebylo vidět. Oranžová záře ohně dodávala pocit bezpečí. Nemít v ten moment oheň již by nocovali v úplné tmě, ve které by si neviděli ani na špičku nosu. Vidaathovi se neustále honily v hlavě myšlenky: „Co jen se v tom podivném lese ukrývá? Co to bylo za podivný hlas, který slyšel pouze on? Co je dnes v noci čeká?“ Ticho temného narušoval pouze příjemný praskot ohně.

Ostatní již spali a Vidaath stále seděl v trávě a úzkostlivě se rozhlížel po okolí. Občas vzal z hromady dříví pár klacků a přihodil je na oheň. Čas plynul velice pomalu, zdálo se mu, že čas jeho hlídkování nikdy neskončí. Pořád očekával, co vyleze z neprostupné tmy lesa. Pořád se divil, že dosud se nic nestalo. „Kdyby tu nakonec žádné nebezpečí nehrozilo, tak by sem občas někdo zavítal. Něco tu přeci musí být. Ta srnka říkala, že sem vůbec nikdo nechodí a les je divný,“ stále

přemýšlel Vidaath. I sám se tu necítil vůbec dobře. V normálním lese se cítí vždy tak svěže a příjemně, ale tady má velmi nepříjemné pocity, jakoby ho tu něco neustále sledovalo. Ta tíživá atmosféra tohoto místa na něj neustále dopadala.

Seděl dále na zemi a sledoval les. Náhle něco v temnotě lesa spatřil. Vypadalo to na nějaké červené oči které, které se dívaly přímo jeho směrem. Nevšiml si kdy to přišlo, nic nezaslechl. Ty oči se tam prostě náhle objevily. Pozoroval je a čekal, zda ta bytost, které patřily, něco nechystá. Zatím to vypadalo, že ho oči jen sledují. Čas od času dokonce mrkly. „Komu jen patří? Vyčkává to snad, dokud neusnu a teprve poté to zaútočí?“ uvažoval.

Po chvíli k těm prvním očím přibýly opodál další. Opět, zjevily se zcela náhle. Vzal z ohně jeden větší hořící klacek a šel se podívat o něco blíže k lesu. Částečně hořící klacek nepatrně osvětloval temný les. Pomalu se blížil k tem neznámým očím. Když světlo od malého plamínku dolehlo až k místu, kde byly první oči, tak ty náhle zmizely. Nikde žádné stopy ani žádný šramot. Odstoupil pár kroků zpět, ale oči se tam opět náhle zjevily. Když se k nim opět přiblížil, zase zmizely. Vrátil se zpět k ohni a oči tam byly znovu. „Nemají snad rádi oheň? Zjišťovat to bez ohně však pokoušet nechtěl. Za nedlouho se zjevily další oči a hned na to další a další. Brzy v okolí napočítal 6 párů očí. „Chystají se snad k útoku? Doufám, že skutečně nemají rádi světlo.“

Vzbudil Rogra, který byl další na řadě.

„To už jsem na řadě?“ po chvíli rozespalým hlasem pronesl Rogr, který by si ještě chvíli rád pospal.

„Něco v tom lese skutečně je. Podívej se o okolí,“ tichým hlasem upozornil Rogra.

Ten se porozhlédl a viděl v okolním lese množství očí.

„Co to je?“ lekl se Rogr.

„Nevím. Začaly se tu před chvíli objevovat. Možná se bojí světla. Když jsem s jedním hořícím klackem přišel blíž, oči v tom místě na chvíli zmizely. Ale jakmile jsem se vrátil opět se tam objevily,“ vyprávěl Rogrovi tichým hlasem.

Zatím co se spolu bavili, v okolí přibýlo několik dalších párů očí. Vidaath vzal z ohně hořící klacek a předvedl Rogrovi reakci očí na světlo. Situace se stále opakovala. Poté klacek odhodil dále do lesa, kde ještě chvíli slabě osvětloval les. V tom místě několik očí zmizelo. Jakmile hořící část klacku zhasla, tak se oči opět vrátily. To už v okolí bylo více než 20 párů očí. Stále se nic nedělo. Oči se jen dále upřeně dívaly na dobrodruhy nocující na mýtině. Sem tam nějaké mrklo.

Vidaath si lehl k ohni. Spát se mu však nechtělo, a tak si chvíli povídal s Rogrem.

„Co když se jedná o nějakou iluzi?“ napadlo Rogra.

„Možné to je, ale zkuset se mi to nechce. Pak taky, kdyby to byla iluze, proč sem nikdo nechodí?“

„Pravda. Ale možná je v tom hvozdu něco, s čím jsme se dosud nesetkali.“

„Radši na to nechci pomyslet co nás tu čeká.“

Rogr dál hlídkoval, zatímco Vidaath ležel na trávě a pokoušel se zamhouřit oči. Po nějaké době se v dáli ozval hlasitý výkřik.

„Co to bylo?“ zvedl se Vidaath a společně s Rogrem zhlédli směrem odkud zazněl výkřik.

„Znělo to jako z velké dálky.“

„Možná to šlo z města, do kterého máme namířeno?“

„Nebo je v lese ještě někdo jiný a něco se mu stalo.“

„Doufám, že to není nějaká neznámá bytost, která má teď namířeno k nám,“ strachoval se Vidaath, který udělal pár kroků směrem, odkud zazněl výkřik a snažil se naslouchat.

Z lesa se nic neozývalo, stále jen ty podivné červené oči, které na ně stále upřeně hleděly a mrkaly.

„Už se nic neozývá. V lese je stále ticho,“ uklidňoval Vidaatha Rogr.

Vidaath se vrátil zpět a ulehl. Snažil se usnout, ale obava z očí, tajemného výkřiku v dáli a dalších

dosud neznámých nebezpečí mu nedala spát. Usnul, až když Rogra vystřídala Daniela. Množství očí v okolí bylo většinou stálé. Občas nějaké zmizely a jiné přibyly. Daniela průběžně přikládala na oheň a dál dávala pozor. Rogr též ležel a nemohl usnout, ale nakonec spánek přeci jen přišel. Daniela pak sama u ohně dále sledovala okolí. Po celou dobu hlídky Daniely se jinak nic zvláštního nestalo.

Nakonec Alessandro vystřídal Danielu. Alessandro byl přítomností očí překvapen. Daniela mu však povyprávěla o všem, co se během noci stalo. Pak poměrně rychle usnula. Alessandro chvíli sledoval podivné oči. Po chvíli chtěl vyzkoušet, zda reagují i na magické světlo. Vytáhl z výbavy svítící klacek a udělal několik kroků k lesu. Oči však nemizely. Světlo klacku neosvětlilo blízkou bytost, které patřily oči. Vlastně si ani nebyl jistý, zda oči někomu patří, nicméně měl velice silný pocit, že před ním něco je, a pokud udělá ještě krok, tak to snad i zaútočí. Ustoupil raději zpět k ohni a pomyslel si: „Asi nemají rádi jen oheň a denní světlo. Na magicky stvořené světlo nereagují.“ Přiložil na oheň další klacky a hlídal dále. Chvíli přemýšlel o podivném křiku, o kterém mu pověděla Daniela. Byl zvědavý co ve ztraceném městě naleznou.

Když, se dále rozhlížel, všiml si, že oči začínali postupně mizet. Po chvíli jich okolo bylo již jen pět, ale i ty postupem času zmizely. Poté už žádné jiné v okolí nezůstaly. Okolo mýtiny byl opět jen temný les. „Konečně ty podivné oči jsou pryč,“ zaradoval se v myslí Alessandro.

Začalo se pomalu rozednívat. Neprostupná tma ustupovala a začaly být patrné další stromy dál v lese. To už byla známka blížícího se rána. Obloha byla však stále zatažená, ale tolik očekávané světlo přeci jen vydávala. Oheň nechal pomalu dohořet, zatímco se ostatní brzy probudili. Bylo lepší vstát časně, protože chtěli město najít již dnes.

„Tak dneska jsem se moc dobře nevyspal. Po svoji hlídce jsem nemohl vůbec usnout. Snad už hlídkovala Daniela, když jsem usnul. A co vy? Jak jste se vyspali?“ pravil ještě rozespálý Vidaath.

„Nakonec ta noc, až na ty oči a podivný křik v dáli, nebyla tak zlá. Ale řeknu ti, že se špatně usíná, když se na tebe dívá dvacítko očí,“ líčil Rogr svůj dojem z uplynulé noci.

„Pravda, ale nemůžeme na to spoléhat. Dnes to byly oči a výkřik, zítra to může být nějaká zlá creepa z lesa,“ namítal Vidaath.

„V tomhle bych souhlasil s Vidaathem. Prošli jsme jen malou část lesa a nevíme co se skrývá hlouběji v lese. Vzpomeňte na ten výkřik během Rogrovi hlídky,“ pověděl svůj názor na věc Alessandro.

Něco málo pojedli a vydali se na cestu. Jídlem museli šetřit, protože většina zásob zůstala na povoze ukrytý v opuštěné vesnici. S sebou si vzali jídlo jen na jeden, možná dva dny. Během putování bylo v lese stále ticho. Vidaath zase slyšel ten samý hlas: „Pojď dál. Nemáš se tu proč bát. Nezapomínej, ty vládneš přírodními živly.“

Přestože cestovali hodně dlouho, les se příliš neměnil. Pořád to zlověstné ticho a žádná zvěř. Ani tu srnku už nespatri. Nevěděli, zda jdou vůbec správným směrem. Vidaath si byl jistý, že se blíží k městu. Přesto však měl trochu obavy, zda se nepohybují v kruhu. Les se zdál být všude naprosto stejný.

Mohlo být již pozdní odpoledne, když náhle spatřili větší mýtinu. Byla mnohem větší, než ta, kde nocovali. Nacházela se na menším vrcholu, ze kterého byl dobrý rozhled do rozsáhlého údolí. Pořádně se proto rozhlédli. V údolí spatřili rozsáhlé zchátralé město. „To je ono. Našli jsme to,“ zaradovali se. Okolí města však bylo divné. Stromy v jeho okolí byly zcela suché. Bylo to velice zvláštní, jakoby se v okolí města nedařilo vůbec ničemu živému. Z celého údolí byla cítit zvláště silná negativní energie.

Město bylo ještě poměrně daleko. Zřejmě by do něj dorazili až za tmy. Rozmýšleli se, zda se utábořit zde, nebo zkusit dorazit do města, a tam přenocovat.

„Vůbec se mi to město nelíbí. Cítím z toho města zlo,“ pravila Daniela, která měla schopnost vycítit zlo z různých míst a lidí.

„Taky se mi to tam nelíbí. Netušíme, co tam po nocích může chodit. Možná bude lepší přenocovat zde. Tohle místo je vhodné pro pozorování dění ve městě. Pokud by se tam děly nějaké divné věci, tak bychom je odsud mohli vidět,“ navrhl Vidaath.

„Čím blíže zdroji zla budeme, tím horší věci nás čekají. Možná bude asi lepší zde přenocovat. Tak nějak víme, co se děje za noci v lese. Navíc bychom se mohli ještě při cestě do města v tomto lese zdržet. Nocovat v mrtvé části lesa se mi nezdá jako dobrý nápad,“ v podstatě Alessandro souhlasil s návrhem Vidaatha.

„Dobře, ještě jednou v lese přenocujeme.“

Připravili se opět zásobu dříví na noc. Na mýtině ho bylo hodně, a tak nemuseli ani do lesa. Oheň rozdělali na krytějších místě za horizontem, tak aby od města nebylo vidět světlo od ohně. Blížil se večer. Krajina se znovu brzy ponořila do tmy. Město teď vypadalo opravdu nepřívětivě. Neměli ani tušení, co se tam v tento moment mohlo ukrývat. Prostorná mýtina umožnila udržet větší odstup od lesa, tím byly po chvíli vidět už jen přední stromy. Dnes šli spát ještě před setměním. První hlídku držel Alessandro, protože se dnes chtěl Vidaath trochu vyspat. Bylo lepší usnout ještě před příchodem podivných bytostí.

Alessandro seděl na pařezu v blízkosti ohně. Ostatní byli po celodenní cestě hustým lesem unavení, a tak brzy usnuli. Nastala noc. Netrvalo dlouho a chvíli po setmění se v temném lese opět objevily znovu ty samé červené oči. Všechny se dívaly na něho. Bylo to pro něj nezvyklé, minulou noc už všechny oči zahlédl najednou až po probuzení. Postupně přibýly další a další. Netrvalo dlouho a v hloubi temného lesa jich bylo desítky. Opět čas od času nějaké mrklo. Z větší mýtiny bylo vidět daleko větší část lesa než včera, a tak se zdálo, že je jich bylo v okolí mnohem více. „Při té velikosti lesa může být těch neznámých potvor miliony. Nebo nás přes den sledují a my je nevidíme?“ pomyslel si Alessandro, přičemž mu z té myšlenky běhal mráz po zádech. Občas přiložil na oheň další klacky. Pak se šel podívat z vyvýšeného místa na město. V okolí bylo stále ticho a ani ve městě se zdánlivě nic nedělo. Blížilo se střídání hlídek.

Probudil Rogra a vystřídali se. Ještě než však Alessandro ulehl, ozval se z města hlasitý výkřik, stejný jako zaslechli včera. Znělo to, jako když někdo hrůzou zakřičí těsně před svou smrtí.

„Co to bylo?“

„To byl stejný výkřik jako jsme zaslechli včera s Vidaathem,“ odpověděl mu Rogr.

„Zvláštní, jak se tak daleko rozlehl.“

„Teď už víme, že nikdo další v lese nebyl. Je to skutečně zvláštní, jak se může křik nést až do takové dále. Dnes jsme určitě ušli 15 mil a bylo slyšet až tak daleko.“

Alessandro náhle něco zaslechl, nebo si to alespoň myslel: „Neslyšel jsi teď něco?“

Oba naslouchali. Zprvu bylo ticho, ale po chvíli občas zaslechli něco jako mohutné dupání v dále. Alessandro vstal a s Rogrem se podívali směrem k městu. Ač se snažili cokoliv zahlédnout, nic ve městě neviděli. Poznali jen to, že ono neznámé dupání se ozývalo z města. Chvíli se ještě pozorovali město, ale vždy to bylo se stejným výsledkem. To se zdálo na pohled opuštěné.

„Odsud asi nic nevidíme, je to dost daleko. Snad tomu přijdeme na kloub zítra. No já si půjdu lehnout,“ pravil Alessandro a ulehl k ohni.

„Dobrá, budu to průběžně sledovat. A kdyby se začalo dít něco vážného, tak vás vzbudím. Pokus se dobře vyspat.“ popřál Rogr Alessandrovi dobrou noc.

Jakmile Alessandro ulehl a snažil se spát, cítil ze země slabé otřesy způsobované dupotem. „Musí tam chodit něco obřího. Snad jsme udělali dobře, že nocujeme zde,“ pomyslel si. Usnul

nečekaně rychle. Rogr dál seděl na pařezu u ohně a rozhlížel se po temném lese. Oči tam stále byly. Už si však na jejich přítomnost pomalu zvykl. Kromě nich teď stále v dáli slyšel ten podivný dusot. „Komu asi patří?“ uvažoval. Přiložil opět na oheň a podíval se opět k městu. Stále nic. Sedl si proto zpět na pařez a dále hlídkoval. Čas plynul dál a nic dalšího se zatím nedělo. Přišla řada na Danielu.

Jakmile vstala, ihned zaslechla ten dupot v dáli. „Co to je?“ optala se.

„Nevíme. Ozývá se to z města, ale dosud jsem tam nic nespatriil. Začalo se to ozývat v době, kdy jsem se střídal s Alessandrem.“

„Stalo se ještě něco jiného?“

„Opět jsme zaslechli ten stejný křik jako včera. Chvíli po něm se začalo ozývat to dupání. Jinak nic dalšího. Znovu je tu ta spousta očí. Stejně jako včera na nás zírají.“

Pak Rogr uleh a po chvíli též usnul. Daniela pokračovala v hlídkování. Občas přiložila na oheň a průběžně sledovala temné město. Stále vše stejné.

Uplynula doba její hlídky, a tak vzbudila Vidaatha. Rovněž první věc, kterou zaznamenal bylo dupání.

„Co to má být?“

„Pořád nevíme. Začalo se to ozývat od doby střídání Alessandra a Rogra. Předcházela tomu nějaký výkřik, stejný jako jste zaslechli včera.“

„Měl jsem pocit, že jsem zaslechl křik, ale myslel jsem, že se mi to jen zdálo.“

„Netušíš co to může být?“ ptala se Daniela doufaje, že Vidaath by mohl poznat zvíře, kterému by ten dusot mohl patřit.

„To dupání je hodně silné. Neznám žádné zvíře, jehož dupot by se rozléhal na takovou vzdálenost. Musí to být něco opravdu obřího.“

Daniela potom ulehla a též i ona po chvíli usnula. Vidaath seděl na pařezu u ohně a přemýšlel o tom podivném dupotu. Ten však brzy ustal. Po nějakém čase začaly mizet i oči, až nakonec v lese nebyly jediné. Všude bylo opět ticho. Pomalu začalo svítat. Obloha byla stále zatažená. V lese bylo po chvíli opět trochu vidět. Netrvalo dlouho a ostatní se postupně probudili. Trochu se najedli, sbalili své vybavení, uhasili dohořívající oheň a vydali se na cestu k městu.

Cestou přemýšleli o mnohých tajemstvích, které na ně ve městě mohly čekat. Pociťovali trochu obavu a zároveň i vzrušení z možných objevů. Netrvalo dlouho a nacházeli se v oblasti, kde žijící les nahrazoval mrtvý les. Země zde byla zcela vyprahlá, několik podivně pokroucených suchých stromů bez špetky života. Vidaath stáří stromů odhadl na stovky let. Některé byly starší než 600 let. Dorazili k branám starého města.

Opevnění bylo tvořeno mohutnou hradbou s několika věžemi. Před hradbou byl předsunut parkán z něhož vystupovaly půlválcové bašty. Před okruhem hradeb se táhl hluboký příkop, který byl dříve zřejmě napuštěn vodou. Hradby za tech mnoho let, co bylo město opuštěné, byly na některých místech pobořeny. Stejně tak dřevěné části bran již dávno shnily, zůstaly jen velice rezaté železné části. Cesta do města byla proto volná.

Vstoupili do opuštěného města. Všechny domy už měly dávno propadlé střechy a podlahy, štíty byly dávno vybledlé, nebo zřícené. Zdejší domy byly mnohem větší než ty v Antaru. Z trosek to bylo stále dobře patrné. První místo kam šli, bylo náměstí. Byly zde dvě dominantní stavby, chrám a palác ve starším románském slohu. Palác byl oproti ostatním stavbám překvapivě zachovalý.

Nejprve zamířili do chrámu. Ten byl značně zchátralý, střecha se zřítela už před lety, okna byla dávno vysklená a jediné co se zachovalo byly kamenné zdi a klenby. Na zemi se válelo spousta bezcenného haraburdí a trosek. První věc, která je okamžitě zaujala byla podivná kruhová díra v

podlaze. Přistoupili k ní blíže. Její stěny byly dokonale hladké jako vyleštěné sklo. Neměli vůbec tušení, čím to mohlo být vykopané. Nikdo z nich neznal techniku, která by dokázala tak dokonale opracovat skálu. Na dno hluboké jámy nebylo vidět. Alessandro vyndal svítící klacek, který přivázali stejně jako u trhliny v lese na lano a spustili ho dolů. V hloubce zahlédli nějaký větší prostor, ale světlo klacku nedolehlo na žádnou jeho zeď nebo podlahu.

Když vesměs nic nového neobjevili, chtěli lano s klackem vytáhnout zpět. V tom se uzel na laně rozvázal, klacek spadl hluboko do díry a jeho světlo zmizelo v hlubinách.

„Sakra, přišli jsme o svítící klacek,“ prohlásil Alessandro jen tak ze srandy. Samozřejmě si mohl očarovat jiný. Zatím ho však nepotřebovali a pro případné svícení měli ještě olejovou lucernu.

„Tady asi nic nezjistíme, ale cítím ze zdola zlo. Myslím, že bychom se nějak měli dostat do zdejšího podzemí a tam určitě najdeme to co hledáme,“ reagovala Daniela.

„Půjdeme se podívat do paláce, ten je podezřele zachovalý, tam by něco mohlo být,“ navrhl Alessandro.

Vrátili se zpět na náměstí před královským palácem. Staré okované dveře do paláce byly pootevřené. Nic jim tedy nebránilo vstoupit.

V paláci prolézali jednotlivé komnaty a sály. Ve všech však nic zajímavého nezbylo, většinou bylo vybavení buď dávno shnilé nebo rozbité. V patře našli knihovnu. Knihy zde dávno zetlely, takže nebyly ani trochu čitelné. Dobrodruzi chtěli palác nakonec opustit, když mezi shnilými zbytky knihoven přeci jen něco zajímavého našli. Byla to jedna dokonale zachovalá kniha, která vůbec nepodlehla stáří. Alessandro ji prolistoval. Byla psána v podivném jazyce. Nikdo z nich ten jazyk neznal a ani nikdy nezahlédl. Texty doplňovali mnohé ilustrace, pravděpodobně mohli znázorňovat dění z historie tohoto města. Jeden obrázek ke konci knihy je velice zaujal. Byla na něm vyobrazena obrovská žába, asi tak 12 - 15 stop velká, jak se chystá zašlápnout horníka. Všichni tušili, že to jistě souvisí s událostmi, které se tu před mnoha lety udály. Alessandro vzal knihu pro jistotu s sebou. Když už nic jiného nenašli, opustili palác.

Pokračovali v průzkumu města. Kdysi se tu těžila velice kvalitní ruda, proto se dalo předpokládat poddolování celého města a okolí. Pátrali proto po nějakém vstupu do podzemí. Nemuseli hledat dlouho. Nedaleko od paláce se nacházel jeden z mnoha vstupů. Poničené koleje z ulice vedly do tmavé, mírně svažující se důlní chodby. Nad vstupem byl dodnes rozeznatelný nápis vytesaný ve skále.

CORFT – cesta k budoucnosti a vítězství.

Rozsvítili lucernu a pomalu vstoupili do tmavé chodby. Ušli zhruba 150 stop a dorazili do větší zděné místnosti. Byl zde pozůstatek kovových částí kladkostroje, pomocí kterého kdysi vytahovali horníci vytěženou rudu ze spodních pater. Nyní však nebyl vůbec použitelný. Pokud by na něj zkusili uvázat lano, pravděpodobně by se i ten zbytek utrhl a dobrodruhy by čekal nepříjemný pád. Naštěstí byl zde ještě žebřík, tvořený železnými špruclemi ukotvené do skály. Zdálo se to celkem bytelné, přesto se pro jistotu jistili lanem. První lezla dolů Daniela. Zkoušela opatrně první příčky. Držely pevně ve skále, tak sestupovala dolů do tmy. Když však stoupla na osmou příčku, ta se náhle vyrvala ze skály a spadla dolů. Dole se ozvalo zařinčení, jež se chvíli rozléhalo po temných důlních chodbách. Ještěže ji ostatní jistili. Další příčky opět držely pevně ve skále. Bezpečně tak slezla až dolů. Byla zde úplná tma, protože lucerna zatím zůstala v horním patře. Vytasila svůj meč a poslouchala dění v okolí. Všude ze zdálo být ticho. Dobrý pocit to rozhodně nebyl, stát v úplné tmě a čekat, zda něco nezaútočí ze tmy.

Další sestupoval šachtou Rogr. Ten již dolů nesl i jejich lucernu. Horní patro bylo mezitím slabě osvětleno venkovním světlem, takže Vidaath a Alessandro jen stěží rozeznali obrysy vstupní místnosti. Dívali se do hluboké šachty na jejímž dně sledovali slabou zář lucerny. Opatrně

následovali Rogra. Ostatní stupínky ve zdi našťestí vydržely.

Nyní se všichni nacházeli ve větším prostoru, ze kterého pokračovala důlní chodba na sever a na západ. Zář osvětlovala svým mihotavým světlem vlhké a chladné stěny důlních chodeb. Absolutní tma v chodbách působila vsutku děsivým dojmem. Nikdo z dobrodruhů neměl tušení, co z té tmy může náhle vylézt. Vzpomněli na ten obrázek obří žáby v knize. Velikost chodeb byla dostatečně velká na to, aby jimi prošla. „Skrývá se tu někde? Co když nebude jen jedna?“ honilo se všem hlavou. Pozorně se zaposlouchali. Ticho v podzemí, občas narušené ozvěny od kapek vody, je uklidnilo.

Rozhodli se jít chodbou na sever. Ušli pouze několik desítek stop po pozůstatcích kolejí a náhle došli k velké propasti, která zcela přerušovala chodbu. Byla široká dobrých 20 stop. Jen s velkými obtížemi by ji bylo možno překonat. Vidaath byl trochu překvapený, tato část kontinentu byla od nepaměti geologicky stabilní. Chvilku o tom přemýšlel: „Možná zdejší podzemí bylo narušeno velice silnou důlní činností. Ale to by to tu museli podkopat opravdu moc. Zdejší obyvatelé měli snad dost rozumu, aby poznali únosnou míru poddolování, jinak by se jim začalo propadat město.“ Nezdálo se mu to, zdejší skála byla pevná a na povrchu stopy po propadech nebyly.

Když jim došlo, že se tudy dále nedostanou, rozhodli se vrátit zpět a zkusit chodbu na západ. Pokračovali dále, z hlavní chodby bylo kdysi vykutáno mnoho menších chodbiček o délce pár desítek stop. Po nějaké době chůze narazili na kamennou zeď a v ní menší dřevěné dveře. Celé to vypadalo, jakoby ta zeď byla vybudována teprve nedávno. Na dveřích byly jen nepatrné stopy vlivu vlhka. Daniela vzala za kliku a opatrně pootevřela dveře. Když nakoukla dovnitř, k jejímu překvapení za nimi nebyla tma, ale slabé namodralé světlo. Než vstoupili, tak se zaposlouchali, aby se ujistili, že v místnosti není nějaká bytost. Neslyšeli žádné hlasy ani kroky, ale bylo slyšet slabé praskání ohně. Chvíli ještě čekali, avšak kromě praskotu ohně, nebyl slyšet žádný další zvuk. Otevřeli tedy dveře a vstoupili dovnitř.

Nyní se nacházeli ve velkém sále vytesaném ve skále. Uprostřed plápolal modrý plamen a na protější straně byly další dveře. Všimli si, že oboje dveře v místnosti byly z vnitřní strany ohořelé. „Zvláštní, z venkovní strany se zdály být netknuté,“ divil se Vidaath. Nebyly zde žádné stopy po důlních drahách. Kromě toho byl tento sál, viditelně vykután mnohem později než okolní chodby. Alessandro přistoupil k plameni. Chvíli si ho prohlížel a hned mu bylo jasné, že se jedná o magický oheň, který zde možná hoří již po staletí. Plamen nevydával vůbec žádné teplo. Alessandro sebral ze země několik malých kamínků a hodil je do ohně.

Chvíli se nic nedělo, ale po chvíli začal oheň hlasitě prskat. Jeho plamen se začal zvětšovat a po chvíli dokonce začal hřát. Nejdříve to bylo příjemné teplo. Rychle se však příjemné teplo měnilo v horko, které nabývalo na intenzitě a postupně se stávalo až nesnesitelným. Ode dveří, kterými přišli se začalo ozývat hlasité vrzání. Dveře se náhle začaly zavírat. „To se mi vůbec nelíbí. Rychle pryč!“ vykřikla Daniela a rozběhla se ke dveřím. Ostatní jí hned následovali. Než si stačili uvědomit, co se vlastně děje, Daniela stihla strčit svůj štít mezi dveře a futra a zablokovat jím tak zavírající se dveře. Díky tomu stačili všichni ze sálu uniknout. Daniela si vzala zpět štít a dveře se nato za nimi zabouchly. Když se zaposlouchali, nějakou dobu se ze sálu ozývaly zvuky mohutného ohně, jako když hoří něco velkého.

„Ještěže jsme stačili uniknout,“ oddechla si Daniela.

„Jistě by bylo nemilé, kdybychom tam zůstali zavření,“ uvědomoval si Vidaath vážnost situace.

„Zřejmě je to nějaká past, která tu má něco chránit. Jistě to nebyla poslední a určitě tu najdeme další podobné místa,“ líčil Alessandro své domněnky.

Za chvíli již bylo za dveřmi ticho. Otevřeli je. Velký sál vypadal stejně jako prve, oheň uprostřed byl opět stejný. Tentokrát se rozhodli, že Rogr bude jistit vchodové dveře, kdyby se opět začaly zavírat, zatímco ostatní půjdou zkusit otevřít druhé. Proběhli rychle sálem a zkusili otevřít druhé dveře naproti. Dali se otevřít. Rogr poté běžel k nim, ale hned na to se oboje dveře začaly s vrzáním zavírat. Plamen uprostřed sálu se opět začal zvětšovat. Daniela znovu zablokovala štítem dveře a Rogr tak mohl přiběhnout k nim. Vyndala ze dveří štít a ty se znovu zabouchly. Opět za nimi byl slyšet zvuk mohutného ohně.

Důlní chodba, podobné té před sálem, se mírně svažovala dál. V dáli zahlédli nepatrně namodralé světlo. „Další past?“ pomyslili si. Pokračovali tedy opatrně dále. Světlo bylo stále blíže. Po několika desítkách stop se chodba velice rozšířila. Nyní se nacházeli v dalším velkém sále. Ten byl poměrně dlouhý na jehož konci se nacházel zachovalý oltář. Vedle něho hořely modrým plamenem dvě pochodně ve stojanech. Teď již znali zdroj světla. V rozích za oltářem byly další dva východy, kterými pokračovaly důlní dráhy. Otvorem ve stropě pronikalo nepatrně světla. Po několika krocích objevili širokou trhlinu v podlaze podobné té v chodbě na sever. Táhla se z pravého rohu prostředkem sálu až ke protější zdi a dál nepokračovala. Zde nebyla tak široká.

„Tak jak dál?“ zajímal se Vidaath.

„Zde již trhlinu není tak široká, tak bychom mohli postavit z těch dřevěných trámků mostek,“ ukázal Rogr na hromadu trámků v levém rohu.

„Na co se tu budeme stavět z nějakým mostkem ze shnilých trámků, když máme magii,“ oponoval Alessander a poté přednesl svůj návrh.

Všichni souhlasili. Alessander zakouznil na Rogra pavoučí lezení. Toto kouzlo umožňuje příjemci omezenou dobu lézt po zdech a skalách stejně snadno jako pavouk. Lezl po skále na levé straně, kde trhlinu nepokračovala dál do skály. Bez problému přešel na druhou stranu. „Parádní kouzlo. S tím by se lezlo do domů šlechty,“ přemýšlel o tom, jak by toto kouzlo dříve využil. Zatímco se nechal unášet myšlenkami, ostatní mu hodili jeden konec lana. Pevně ho držel a mezitím si Alessander ovázal druhý konec lana okolo pasu. Poté se rozeběhl a přeskočil zhruba osm stop širokou trhlinu. Rogr ho jistil lanem, kdyby náhodou Alessander skočil málo. Stejným způsobem přeskočili propast i Daniela a Vidaath.

Nyní se nacházeli na druhé straně propasti. Teprve teď si všimli, že otvor ve stropě je ten kulatý otvor, který objevili na povrchu v chrámu a nacházel se přesně nad trhlinou v podlaze. „Pokud dole zahlédnu světlo svítícího klacku, tak by se dalo zjistit, jak je propast hluboká,“ napadlo Alessandra a podíval se dolů. V úplné tmě měl pocit, že zahlédl občas nepatrnou zář. Zda pocházela od svítícího klacku, si nebyl jist.

Před nimi se nacházel zachovalý oltář, na kterém stál železný stojan. Na stojanu však nic nebylo. Alessander zvedl ze země větší kámen a strčil ho do stojanu. Kleštiny ve stojanu se vysunuly a zajistily kámen. Ve stropě nad nimi se ozval nějaký bzučivý zvuk. „Asi jsem spustil nějaký mechanismus. Možná zase nějaká past. Ještě aby nám to tu spadlo na hlavu. Raději ten kámen vyndám,“ uvažoval Alessander. Sáhl po kameni a vyndal ho. Hned však poznal, že se v jedné věci nemýlil. Byla to past, ale pouze chránící předmět, který se původně nacházel ve stojanu. Ze stropu vyšlehl velký blesk a zasáhl Alessandra. Měl štěstí. Blesk ho nezasáhl přímo, a tak ho nijak vážně nezranil, ale nebylo to zrovna nic příjemného. Příště by ho podobná hovadina mohla stát i život.

Když se Alessander dal do pořádku, pokračovali dál v pátrání. Otevřeli dveře v pravém rohu. I tyto dveře se zdály být nové, ale byly na nich nějaké záhadné stopy od velkých drápů. „Doly byly zřejmě nedávno upraveny. Ale kým? A komu patří drápy, které tu zanechaly tyto stopy,“ uvažovali o dalších poznacích. Důlní chodba se zde svažovala dolů. Pozorně se zaposlouchali. Z dálky zaslechli občas podivné mlaskání a drápání. Světlo lucerny osvětlovalo jen malý kousek chodby a

dál byla jen neprostupná tma. Hleděli do té tmy a poslouchali. Snažili se divné zvuky identifikovat. Zvuky se ozývaly stále hlasitěji, zřejmě se to přibližovalo. Charakter zvuku naznačoval něco velkého. „Dokázali bychom to porazit?“ honilo se jim v hlavách.

Nakonec se raději vrátili zpět do velkého sálu a zkusili druhé dveře. Na nimi bylo ticho. Otevřeli je. Důlní chodba za nimi byla opět temná a svažující se dolů. Rychle vešli a pro jistotu dveře za sebou zavřeli. Doufali, že ta neznámá potvora po nich nepůjde. Opatrně pokračovali chodbou dále a stále pozorně poslouchali dění okolí. Tato chodba se stále svažovala dolů a různě se při tom klikatila. Po jejích stranách odbočovaly malé štoly a výkopy po těžbě. Lucerna příliš světla nevydávala, a tak délku štol mohli pouze odhadovat. Náhle se v chodbě za nimi ozvalo bouchnutí.

„Co to bylo? Znělo to jako ze z hora,“ Rogr se zastavil a poslouchal dále.

„Asi nás to cítí a sleduje nás to,“ myslel si Alessandro.

„Měli bychom se tomu postavit. Nemůžeme před tím neustále utíkat,“ navrhla Daniela.

„Já bych si našel nejdřív nějaký vhodný prostor na boj. Každopádně bychom měli mít možnost ústupu. Nevíme s čím máme tu čest,“ vmísil se do debaty Vidaath.

Mezitím za sebou zaslechli ono mlaskání a drápání. Rychle pokračovali dále, dokud nedošli do většího prostoru, kde se vzájemně křížili dvě velké důlní chodby. Bylo zde poměrně hodně prostoru, ještě se zde nacházelo několik starých rozbitých důlních vozíků. V obou chodbách byly dosud pozůstatky po důlních drahách, i když více poškozených než u šachty. Přímo naproti chodby, ze které přišli, se nacházely další podobné dveře jako nahoře. Spěšně okoukli dveře. Za nimi se nacházela další z mnohých důlních chodeb. Bylo tam ticho. „To by mohlo být vhodné místo pro ústup.“ Mezitím se podobné zvuky začaly ozývat i z chodby nalevo. „Blíží se už dvě,“ řekl Vidaath. Rogr mezitím položil lucernu do blízkosti dveří, tak aby osvětlovala co možná nejvíce prostoru. Všichni poté zaujali bojový postoj a napjatě čekali, odkud dřív přijde podivná bytost.

Mlaskání a drápání bylo stále silnější a blížilo se. Všichni se nervózně dívali do tmy a vyhlíželi neznámou bytost. Po chvíli spatřili z boční chodby pohyb. „Už je to tu,“ prohnala se v jejich hlavách ona nepříjemná myšlenka. Po zemi se k nim plazilo několik slizkých zelených chapadel na jejíž koncích byly ostré háky.

Vidaath pronesl zaklínadlo a hned seslal doprostřed prostoru světlo, které mnohem lépe osvětlilo okolí než malá lucerna. Daniela ihned začala sekát do chapadel, které se k ní přibližovaly. Rogr se pokusil tato chapadla zranit, a proto do nich vystřelil šíp. Alessandro vykouzli magické střely, které zasáhly jasnou září další příchozí chapadla. Další se však chodbou připlazily. Daniela s Rogrem pokračovali v boji. Vidaath očaroval svoji šavli, aby tak získal plamennou čepel a šel pomoci Daniele s Rogrem. Alessandro seslal na nově příchozí chapadla ohnivý šíp. Chapadel však bylo stále více a více, přestože hlavní tělo potvory dosud nebylo vidět. Mezitím se i z chodby, ze které sem přišli, začaly plazit další chapadla. Brzy byla velká část křížovky zavalená chapadly.

„Tohle nemá smysl. Musíme se dát na ústup!“ prohlásil Rogr.

„Ustupte! Trochu jim tu zatopím!“ vykřikl Alessandro.

Všichni se stáhli ke dveřím a Alessandro vykouzli ohnivou kouli, kterou seslal mezi chapadla. Velký výbuch řadu chapadel spálil, ale nové brzy nahradily původní. Byl to velice nerovný boj, a proto Rogr rychle popadl lucernu. Všichni proběhli dveřmi a snažili se je rychle zabouchnout. Jedno chapadlo však dveře zablokovalo. Daniela se mohutně napřáhla a usekla ono chapadlo. Vidaath s Rogrem hned na to dveře zabouchli.

Běželi dlouhou důlní chodbou vpřed neznámo kam. „Snad ty plazící potvory nepotkáme ještě před námi. To bychom tu byli v pasti,“ strachoval se Rogr. Doběhli k dalším zachovalým

dveřím. Otevřeli je. Rychle jimi proběhli a opět za sebou zavřeli. Nyní se nacházeli v dalším velkém kameny zděném sále. Ve všech čtyřech stěnách se nacházely další dveře a uprostřed bylo velké točité schodiště do spodního patra. Vidaath rychle běžel postupně ke všem dveřím a naslouchal. Za dveřmi nalevo a naproti se zdálo být ticho, ale za těmi napravo zaslechl další mlaskání a drápání, které se rovněž blížilo.

„Musíme rychle pryč! Tady slyším další,“ vykřikl varovným hlasem Vidaath.

„Navrhují jít dolů. Cítím odtamtud zlo, které je třeba zlikvidovat,“ prohlásila Daniela.

Na nic nečekali a běželi po točitých kamenných schodech dolů. Rogr odhadl množství schodů na 80, při tom shonu nebyl čas je pečlivě počítat, šlo jim o život. Na konci schodiště byla krátká kamenná zděná chodba, která ústila do další velké důlní chodby s pozůstatky důlní dráhy. Bylo zde o poznání chladněji. Na chvíli se zaposlouchali. Všude ticho, které bylo často narušováno ozvěnou kapání vody.

Vydali se doleva. Po krátké chůzi narazili na další novější dveře. Daniela je pootevřela a poslouchala. V místnosti bylo slabé namodralé světlo. Náhle se tam ozval silný dupot, poté velké šplouchnutí, jako když spadne do vody něco velkého a poté zas ticho. V místnosti však žádný pohyb nepostřehla. Chvíli ještě čekali, zda něco neuslyší či nespasí, ale všude byl už jen klid, který byl mírně narušován hlukem tekoucí říčky a neustálým kapáním vody. Dokonce byl klid i za nimi. Zdálo se, že ty plazivé potvory ve vyšším patře je už dál nesledovaly. Vstoupili dovnitř.

Byl to další z mnoha velkých sálů vykutaných v pozdější době. V podlaze byla další zhruba 15 stop široká trhlina ve které tekla divoká podzemní říčka. Naproti se nacházely další dveře. Bylo zde mírné světlemodré světlo, které vycházelo z trhliny. Toto světlo se na stropě mihotalo, jakoby zdroj byl pod vodou. To dobrodruhy hned zaujalo a šli se podívat do trhliny, aby našli jeho zdroj. Byli velice překvapení. Mezi kameny byl u břehu uvízlý svítící klacek. „Jé. Náš svítící klacek, kde ten se tu vzal,“ s radostí pronesl Alessandro, trochu překvapený tímto objevem. Podíval se na strop a hned bylo jasno. Ve stropě byl ten podivný kruhový otvor, který zkoumali už v chrámu. Tento otvor vedl z povrchu až sem. Hned poté se pro něj natáhl a radostně pronesl: „Ha. A opět máme náš svítící klacek.“ potom si ho schoval na pozdější chvíli.

Následně spekulovali jak se dostanou přes trhlinu. Tady je mnohem širší, takže přelézt po zdi pomocí pavoučího šplhání a následně se pokusit propast přeskočit by bylo náročné, ne-li nemožné. V jednom rohu však byla hromada dlouhých trámů. Nalezli zde několik ještě dostatečně pevných, aby se z nich dal postavit provizorní mostek. Jediný problém spočíval v tom, že neměli žádné hřebíky nebo skoby, jimiž by trámy k sobě připevnili. Muselo postačit lano. Trámy poskládali k sobě a následně svázali. Lano pořádně utáhli. Pak výsledný mostek společnými silami umístili přes trhlinu. Na pohled to vypadalo celkem bytelně, ale jestli dostatečně, to se brzy ukáže.

První šel Rogr. Ten byl nejlehčí. Opatrně našlapoval po provizorním mostku. Velice opatrně tak přešel na druhou stranu. Mostek vydržel. „Můžete přejít. Zdá se to dobře udělané,“ s úlevou prohlásil. Další šel Vidaath. Opatrně přecházel. Též se dostal do bezpečí na druhou stranu. Pak následoval Alessandro. Když byl uprostřed mostku, ozvalo se hlasité křupnutí. Lano jimž byl mostek zpevněn se rozvázalo, následně se trámy zřítily a Alessandro spadl do studené vody. Než se ostatní stačili vzpamatovat a cokoliv udělat, viděli už jen, jak Alessandra unášel silný proud. Bezmocný Alessandro následně zmizel v jeskyni, kam proudila podzemní říčka.

„Co teď budeme dělat? Nevíme vůbec, kam ho to odneslo,“ strachoval se Vidaath.

„Hned budu u vás. Zkusím přelézt po těch zbytcích a pak něco vymyslíme,“ volala Daniela.

Ta poté opatrně přelézala trosky zříceného mostku a Rogr s Vidaathem jí na druhé straně podávali ruce. Jenže jí podklouzla noha a též spadla do chladné vody.

„Co teď? Musíme jim nějak pomoc. Zkusíme zda tyhle dveře nevedou někam k vodě, kde bychom je mohli zachránit,“ vážně se strchoval Vidaath a hned běžel ke dveřím.

„Počkej! Myslíš, že tam budeme rychleji? Víš jak obtížně jsme se sem dostávali. Tam dál to jistě nebude lepší. Já bych je následoval,“ přesvědčoval Rogr vyplašeného Vidaatha.

Vidaath se chvíli rozmýšlel: „Tak se ještě alespoň podívám, co se nachází za dveřmi.“

Chtěl už vzít za kliku, ale v tom se náhle zarazil. Zaslechl ono známé mlaskání a drápání. Rychle si to rozmyslel a ani dveře neotvíral. Nakonec musel souhlasit s Rogrem: „Slyším opět to mlaskání. Dobrá, tak tedy půjdeme vodou.“ Oba vyprostili jeden vzpříčený trámek. Umístili ho tak, aby plaval na hladině. Než ho stačil sebrat silný proud, rychle na něj nasedli a nechali se pak unášet proudem.

Pluli po divoké podzemní říčce. Světlo lucerny slabě osvětlovalo podzemí. Proud byl silný, a proto pluli velice rychle, tudíž moc nestačili sledovat okolí. Popravdě byli oba rádi, že se vůbec udrželi na kládě, na sledování okolí neměli moc pomyslení. Náhle na ně vystříkla větší vlnka a zhasla jim lucernu. Teď neviděli vůbec nic. Všude kolem nich byla absolutní nepropustná tma. Ať se snažili rozkoukat sebelépe, v úplné tmě to byla zbytečná snaha. Teď skutečně poznali čemu se říká pravá jeskyní tma. Jen se křečovitě drželi trámku a nechali se unášet do neznáma. V hlavách se jim honily nepříjemné myšlenky, jako: „Kde skončíme? Kam nás to odnáší? Co když ta říčka teče někde dál zcela ve skále, kde není žádný vzduch? Bude to náš konec? Že jsme raději nešli těmi dveřmi.“ Přáli si jedině, ať už to skončí.

Neměli tušení, jak dlouho již pluli a jakou vzdálenost urazili. Proud říčky nebyl už tak prudký, ba dokonce byl klidný. V tom v dále zahlédli malé světlo. Pomalu se k němu blížili. „Že by se blížil konečně výtok z podzemí?“ pomyslili si. Neměli však nejmenší tušení, jestli byl stále den. V podzemí se snadno ztratí pojem o čase. Čím víc se blížili ke světlu, tím spíše to vypadlo jako nějaký menší zdroj světla, než denní světlo. Když se přiblížili téměř na dosah, poznali ten zdroj bílého světla. Byl to svítící klacek a kousek od něj zahlédli dvě postavy. Oddychli si, byla to Daniela s Alessandrem, živi a zdraví, akorát zcela promočení. Pomocí rukou Rogr a Vidaath nasměrovali trámek ke břehu.

Bylo to radostné shledání. Byli rádi, že jsou všichni v pořádku. Nyní se nacházeli zřejmě ve velké jeskyni. To nevěděli jistě, protože svítící klacek osvětloval jen malou oblast. Ještěže ho měli, promočenou lucernu by teď sotva znovu rozsvítili. Všichni byli promočení až na kost. Byl zde chlad a možnost se trochu ohřát žádná. Byla jim tu proto zima, pouze Vidaathovi nevadila zima a mokro. Zatímco se ostatní snažili alespoň trochu zbavit vody, Alessander šel obhlédnout velkou jeskyni. Hledal zde nějaký východ na povrch. Zároveň tušil, že když bude ústít někde v lese stejně to bude k ničemu, z lesa se z nějakého podivného důvodu nedá dostat ven. Ticho jeskyně narušovalo občasné kapání vody a slabý šum podzemní říčky. Po chvilce pátrání konečně našel nějaký průchod. „Pojďte se sem podívat. Něco jsem našel!“ zavolal na ostatní.

Byla to poměrně velká chodba, Vidaath hned poznal, že není přírodního původu, ale byla vytesaná uměle. Rozměr byl podobný jako u důlních chodeb, takže by i tudy mohl projít kdejaký velký tvor. Daniela z té chodby cítila opět silné zlo, a proto chtěla zjistit jeho zdroj a konečně ho definitivně zničit. Byla odhodlaná tudy pokračovat. Ostatní byly též pro. Měli sice trochu obavu, jaké děsivé bytosti tu mohli potkat. Celí promočení pokračovali tímto objeveným průchodem. Šli celkem dlouho dobu, chodba občas různě zatáčela, takže již neměli nejmenší tušení o světových stranách. Svítící klacek osvětloval jen slabou oblast přes nimi, netrpělivě a částečně i z obavami očekávali nějaký objev.

Konečně dorazili k velké dřevěné bráně. Byla zcela zachovalá a na ní spatřili vyřezaný znak

starého Chalderonu. Pět pěticipých hvězd vzájemně přes sebe, částečně pootočené a přes ně vyobrazení zlomeného meče. Zkusili na bránu zatlačit, zda se jim jí podaří otevřít. Jedno křídlo dveří trochu pootevřeli. Uvnitř se zdál být klid, nikde žádné náznaky hrozícího nebezpečí. Zatlačili podruhé, aby vytvořili dostatečně velký průchod.

Zdál se to být velký sál. Světlo z jejich malého zdroje světla však nedolehlo na jeho zdi. Vstoupili dovnitř a udělali pár kroků. Najednou zavadili o něco na kamenné podlaze a podivně to zachrastilo. Nejprve si mysleli, že se jedná o nějaké trosky. Alessandro si na to posvítil a všichni z hrůzou zjistili, že jsou to kosti. Lidské kosti. A ne jedny, ale spousta. Vidaath seslal do sálu kouzlo světlo, takže nyní byl celý sál osvětlen. Byl poměrně rozlehlý, na délku mohl mít dobrých 120 stop a na šířku 60. Vytesán stejným způsobem, jako chodba, ve skále. Téměř v celém sále bylo na podlaze spousta lidských kostí. Bylo jich tolik, že přes jejich množství nebyla vidět podlaha. Odhadem zde mohlo zemřít až stovky lidí.

Uprostřed na podstavci spatřili další podivné zrcadlo. Šli ho blíže prozkoumat. Pod nohama jim chrastilo množství kostí, kterými se museli k zrcadlu doslova brodit. Když se přiblížili k onomu zrcadlu, důkladně ho prozkoumali. Na rámu zrcadla bylo množství neznámých symbolů. Alessandrovi se zdály být povědomé, ale neznal jejich význam. Napadlo ho se podívat do knihy, kterou našli na povrchu v paláci. Zjistil, že jsou podobné těm ve knize, avšak moc platné jim to nebylo. Jejich význam stejně nepochopili. I toto zrcadlo neodráželo žádný obraz. Spíše než zrcadlo to připomínalo nějaký podivný portál. Zdál se být neaktivní. Alessandro opět sebral malý kamínek a hodil ho na zrcadlo. Tentokrát se nic nestalo, pouze se ozvalo cinknutí odraženého kamínku. Cítil zde opět tu podobnou cizí magii, jako v chrámu bohyně Lin. Daniela z toho cítila velice silné zlo a navrhovala jej zničit. Ostatní s jejím návrhem souhlasili. Co s takovou věcí. Je též možné, že to zlo nacházející se zde, pochází z nějaké jiné sféry. Daniela se mohutně napřáhla mečem a udeřila přímo doprostřed. Ozvalo se pouze hlasité cinknutí a zrcadlo zůstalo stále v celku. Dokonce ani drobný škrábanec nezpůsobila. Zkusila udeřit do rámu. Ozvala se dunivá rána, avšak opět nezpůsobila žádné poškození.

To už jim bylo jasné, že se nejedná o zrcadlo, ale zřejmě o portál, který se nedá jen tak snadno zničit. Každopádně zde Alessandro cítil jen drobnou magii, pokud by to bylo aktivní, tak by to poznal. Když se tak díval po spoustě kostí v sále, napadla ho ještě jedna věc. Vyndal z opasku dýku a trochu se řízl na prstu. Z ranky po chvíli začala vytékat kapka krve. Ta však nedopadla na zem, ale začala být přitahována směrem k zrcadlu. Jakmile se oddělila, kapka dopadla kolmo na zrcadlo. Zde zůstala nehybně stát a nestékala dolů.

„To je velice zajímavé, zřejmě se to aktivuje nahromaděním dostatku krve. Pokud je to portál, tak k jeho otevření bylo třeba spousta obětí. Dosud jsem se z něčím podobným nesešel. Pouze jsem o tom četl v nějaké knize,“ uvažoval Alessandro.

„Ale co teď s tím? Zničit to nedokážeme, nebo nevíme jak,“ tázavě promluvil Rogr.

„Budeme to tu muset zatím zanechat. Někdy se sem bude třeba vrátit a zničit to.“ Daniela nebyla úplně spokojená s tím, že tu něco takového zlého zůstane a bude to moci ještě někdo zneužít. Byla však odhodlaná dokončit své poslání.

„Tady už stejně nic nezmůžeme tak se asi vydáme zpět,“ souhlasil Vidaath s ostatními.

Opustili tedy sál. K podzemní říčce se vraceli stejnou chodbou. Cesta zpět se jim nezdála tak dlouhá, ani se nenadáli a už se nacházeli ve velké jeskyni, kudy protékala říčka. Byli již celkem unavení, ale přespávat zde se jim nechtělo. Co když tudy nějaké ty potvory proplouvají, nebo tu i nějaká možná žije. Hlavně by to chtělo nějaký zdroj tepla. Dříví na oheň se tu žádné nenacházelo, pouze ten trámek na kterém se plavil Rogr a Vidaath. Ten by se jim bez třísek asi těžko podařilo zapálit.

„Tak bych se zkusil plavit dále. Přece ta říčka musí vytékat někde na povrch. Nepoteče snad pořád do země. Navíc jsme tu jiný východ nenašli a plavat proti proudu je nemožné. Takže nebývá nám nic jiného, než pokračovat,“ shrnul Vidaath jejich současnou situaci.

„Máš pravdu. Nemáme jinou možnost. Nemáme už skoro žádné jídlo. Nemá smysl tu čekat,“ souhlasil Rogr a ostatní též.

Nasedli na trámeč, jen taktak se na něj vešli, a pokračovali v plavbě dále.

Proud byl již slabý, takže plavba byla klidná. Na cestu si svítili svítícím klackem. Prostory jeskyní se postupně zvětšovaly. To bylo dobré znamení. Po nějaké době plavby před sebou zahlédli konečně světlo. „Že by konečně venku?“ zaradoval se Vidaath. Žlutooranžové světlo se stále blížilo a dokonce pocítili závan čerstvého vzduchu. Původně divoká podzemní říčka se změnila v širokou klidnou řeku. Trámeč plul velmi pomalu, proto mu rukama museli trochu pomoci.

Vypluli konečně ven na čerstvý vzduch. Říčka opustila podzemí a ústila přímo do moře. Obloha byla polojasná. Slunce pomalu zacházelo za obzor a celou pláž pod útesem zahalovalo do nádherné oranžové záře. Moře bylo klidné, téměř bez vlnek. Přistáli u písčitého břehu. Byli rádi, že se konečně dostali ven. Teď zbývalo někde najít vhodné místo k utáboření. Celí znavení pokračovali pomalou chůzí po pláži směrem na jihozápad. V jednom místě našli v útesech vhodné místo k výstupu na skály. Nyní se nacházeli na travnatém porostu občas narušen nízkými skalkami nedaleko Almendského hvozdu. Krajina se pomalu halila do tmy. Prokletý hvozď ani dnes nepůsobil přívětivě.

„Asi bych se zde utábořil. Lepší místo stěží najdeme,“ navrhol Rogr a poukázal na jedno vhodné místo, částečně skryté pod menší skalkou.

„Máš pravdu. Tady budeme částečně krytí. Než se utáboříme, zašli bychom k lesu pro nějaké dřevo na oheň, než se úplně setmí,“ prohlásil Vidaath.

Zamířili tedy k potmělému lesu, na jehož kraji nasbírali nějaké dřevo. Na místě jejich dočasného tábořiště si tak připravili zásobu dřeva na noc. Konečně se mohli trochu ohřát a osušit. Z plavení po podzemní řece byli všichni velice prochladí. Vidaath se pustil do rozdělávání ohně. Po chvíli již oheň příjemně praskal a osvětloval svoji září okolí tábořiště. Slunce pomalu zcela zapadlo za obzor a krajina se ponořila do tmy. V okolí bylo slyšet jen slabé šumění moře. Po dalším náročném dni byli natolik unaveni, že ani neprobírali dnešní den a ihned ulehli ke spánku. Ještě před spaním si rozdělili hlídky.

První hlídkal Vidaath. Sledoval okolní krajinu halící se do tmy a přemítal o dění ve hvozdu a ve zničeném městě Corft. Měl dojem, že toho vlastně moc nezjistili a dokonce po návštěvě vystalo mnohem více otázek než odpovědí. „K čemu sloužil ten divný portál? Kdo ho tam postavil? Kam vede? Odkud jsou ty bytosti, které tam potkali? Kdo provedl ty změny v podzemí. Co je to za podivný jazyk v té knize? Proč je podzemí tak podivně narušeno? Co je to za výkřik, který se každou noc ozve z města?“ a mnohé další nezodpovězené otázky. Co se tam však stalo, stejně nezjistili. Každopádně jsou po mnoha letech zřejmě jediní, kteří dokázali nalézt Corft a vrátit se zpět živi a zdraví.

Vidaath se většinou díval na klidné moře. Občas se rozhlédl po okolí a kromě něj, se také občas podíval k lesu. Čekal, zda se tam opět neobjeví ty podivné oči. Když už byla všude úplná tma, oči se zakrátko v lese opravdu objevily, naštěstí zůstaly pouze v něm. Okolní louky se nezdály být nebezpečné. „Snad bude dnešní noc klidnější než noci minulé,“ doufal Vidaath a dál pokračoval v hlídkování. Po nějaké době však nastal další podivný jev. V moři zahalené tmou začalo něco náhle světélkovat. Nejprve si myslel, že se jedná o nějaký odraz hvězd. Během krátké doby se zvláštní světélkování rychle šířilo. Netrvalo dlouho a brzy světélkovalo celé moře. Chtěl to prozkoumat blíže, ale nemohl opustit ostatní. Co kdyby v době jeho nepřítomnosti zrovna něco přišlo.

Nezbývalo mu než čekat. Blížil se čas střídání. V tom v hloubi z lesa zaslechl opět ten podivný výkřik. „Už je to tu zase,“ blesklo mu hlavou. Pořád mu vrtalo hlavou, co ten děsivý výkřik vydává. Únava však na něj již doléhala a už se těšil, jak se konečně vyspí.

Konečně ten čas nastal. Probudil Rogra a vystřídali se. Vidaath byl tak unavený, že jen pověděl Rogrovi o úkazu v moři a hned na to ulehl. Usnul záhy. Rogr pokračoval v hlídkování. Seděl v trávě a díval se na zvláštní světélkování v moři. Byl to fascinující pohled. Všude klid a ticho, pouze slabé šumění moře. Byl to rozdíl oproti posledním dnům, kdy museli spát v prokletém lese, kde na ně neustále hleděly neznámé oči. Jeho hlídka utekla celkem rychle. Již se nestalo nic zajímavého.

Jako další hlídkovala Daniela. Ještě než však Rogr stačil ulehnout, oba v dáli spatřili nějakou neznámou postavu. „Snad zbloudilý cestovatel,“ pomysleli si. Ona postava přišla k nim blíže. Byla to pohledná dívka plavých vlasů a modrých očí, které zíraly stále dopředu, oděná byla v pěkném, slušivém a pohodlném rouchu v barvách červené a fialové.

„Zdravím vás,“ přivítala se.

„Kdo jsi?“ otázala se Daniela, která se však na nově příchozí dívala s nedůvěrou a necítila z ní nic dobrého.

„Bella, jméno mé. Mohla bych přenocovat společně s vámi u ohně?“

„To nevím. Cítím z tebe zlo.“

„Snad jsem vám nic neprovedla,“ nechápala Bella.

„Ale zlo je z tebe cítit. Jak mám vědět, že nám nechceš něco provést. V těchto místech není zrovna bezpečno,“ přísným výrazem Daniela rázně odvětila Belle.

„Zahlédla jsem po dlouhém putování oheň. Chtěla jsem s vámi jen přenocovat.“

„Budu muset dál trvat na tom, abys nás opustila a nechala nás o samotě.“

„Nechápu co jsem ti udělala, že mě hned tak odsuzuješ.“

„Kdyby jsi neprovedla něco špatného, tak bych jistě necítila z tebe zlo.“

„Když mě tu tedy nechceš. Tak já odejdu. Nečekala jsem tu takové jednání,“ naštvála se Bella a rychlým, rázným krokem odešla pryč.

Daniela ji stále sledovala, chtěla vědět, kam má namířeno. Bella ulehla na dohled od jejich tábořiště. Rogr mezitím usnul. Nesnažil se Danielu ani nijak přemluvit, protože jí už po mnoha letech dobře znal. Když Daniela z někoho cítila zlo, tak asi ten dotýčný něco zlého provedl. Po celou noc Daniela dávala na Bellu pozor a sledovala, zda se něco na ně nechystá. Bella však opodál ležela a nejevila už žádné známky pohybu, zřejmě spala. Daniela však nic nechtěla podcenit.

Blížila se doba dalšího střídání hlídek. Daniela se však rozhodla, že nenechá nic náhodě a dá na Bellu pozor až do rána, proto Alessandra nebudila a hlídkovala dál.

Po čase začala zvláštní záře v moři mizet, stejně tak oči ve hvozdu. Brzy veškeré podivnosti zmizely a pomalu začalo svítat. Prokletý hvozd se nacházel na východě od jejich tábořiště, proto východ slunce hned po ránu neviděli. Během svítání se Bella probudila a zamířila si to zpět k Daniele.

„Tak vidíš. Za celou noc jsem se nepokusila vám uškodit. Jediné co jsem žádala bylo trocha tepla u ohně.“

„Přesto vím, že jsi se nějak provinila proti dobru a zákonu. Zlo obvykle z někoho není cítit jen tak.“

„Tak jsem kdysi jednou udělala chybu. Nikdo přece není neomylný.“

„To není, ale každý je si vědom, zda jeho činy páchají okolí zlo nebo ne.“

„Někdy je těžké se správně rozhodnout a domyslet, zda svým činem někomu ublíží. Jak mám vědět, že toho druhý nevyužije.“

„To bych z tebe zlo necítila. Musela si dobře vědět, že to může být zneužito pro špatné účely,“

pokračovala neoblomně Daniela.

„Dobrá. Dál se tu nebudu s tebou zdržovat. Vracím se zpět do Antaru,“ odsekla Bella a rychlou chůzí odešla.

Mezitím se ostatní začali probouzet. Vidaath se po probuzení rozhlédl. Když nikoho okolo nikoho nezahlédl, zvědavě se optal Daniely.

„Měl jsem dojem, že jsi se před chvílí s někým cizím bavila. Ale nikoho tu nevidím. A neměl mít poslední hlídku Alessandro?“

„V noci sem přišla nějaká mladší žena, kouzelnice. Chtěla s námi přespat. Ale já z ní cítila zlo, tak jsem odmítla. Tvrdila mi, že nic špatného neprovedla.“

„Co když mluvila pravdu?“ přesvědčoval Vidaath Daníelu.

„To bych to zlo z ní necítila. Nakonec spala opodál, tak jsem na ní dávala pozor. Rozhodla jsem se potom držet hlídku až do rána.“

To už se do řeči přidal Alessandro, který zrovna vstal a divil se, že už je ráno a Daniela se s ním nevystřídala. „Tak proto jsi mě nezbudila. Já si říkal jak to, že už je ráno. A kde je teď?“

„Odešla ještě, než jste se vzbudili. Prý se vrací do Antaru. Takže se možná ještě setkáme.“

„No a my se též taky vydáme do Antaru. Čeká nás dlouhá cesta,“ dodal právě probouzející se Rogr.

Oheň pomalu dohořel. Všichni se sbalili, a potom dojedli poslední zbytky jídla. Následně se vydali na dlouhou cestu směr Antar. Šli nejdříve na jih podél lesa po travnatých pláních. Přes polojasnou oblohu občas pronikaly příjemné paprsky pozdně letního slunce, avšak ticho panující v okolí prokletého hvozdu působilo poněkud zvláštně. Kolem poledne se konečně vzdálili od hvozdu a pokračovali po rozlehlých travnatých plání. Zde již občas zaslechli zpěv ptáků, nebo spatřili nějakou zvěř. Po několika dnech si konečně mohli oddechnout. Konečně se blížili k bezpečnějšímu kraji, kde nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Po odpoledni konečně spatřili první obydlené usedlosti a políčka. Nebyl poté problém nalézt cestu do města. Stačilo se optat prvních vesničanů a ti je již navedli správným směrem.

Do Antaru dorazili až před večerem. Byli již řádně hladoví, protože od rána nic nejedli. Ve městě byl už docela klid. Většina obyvatel byla doma, nebo v hospodách. I dobrodruzi zašli něco pojíst do známé hospůdky „Zlatá husa“ Bylo zde poměrně plno. Většina stolů byla obsazena, pouze u jednoho většího, nacházející u zadní zdi, seděl jeden osamělý člověk.

„Zdravím tě. Smíme přisednout?“ zdvořile se optal Alessandro.

„Jo, klidně. Jsem tu sám.“

Po chvíli dorazila hostinská Gertruda.

„Tak vás opět u nás vítám. Co si dáte?“

„Máme hodně velký hlad, od rána jsme nic nejedli. Co nám můžete doporučit.“ optal se hostinské Alessandro.

„Dnes tu máme výbornou pečenou domácí husu. Mám v kuchyni zrovna dost velkou na zahrnutí pořádného hladu čtyř osob,“ nabízela lákavou večeři.

„To zní lákavě. Co na to říkáte?“ promluvil Alessandro k ostatním, kterým se již sbíhali sliny už jen při představě chutného jídla.

„Dáme si jí,“ odpověděl Rogr při pohledu na ostatní, kteří souhlasně pokyvovali hlavou.

„A taky si dáme nějaké to pivko,“ doplnil Rogra Alessandro.

„Mě stačí jen voda. Pivo nějak nemusím,“ vyslovila Daniela své přání, neboť moc alkoholu neholdovala, protože mnoho lidí pak po něm dělá problémy.

Gertruda po chvíli donesla pěnivý mok. Během rozprávění Daniela zahlédla Bellu sedící s Laiou u jednoho menšího stolu v protějším rohu u okna. Když hostinská donesla další rundu piv, Daniela se zeptala.

„Nevíte něco o tamhleté ženě sedící s hraničářkou Laiou u okna?“

„Ano, Jmenuje se Bella. Divím se, že má dosud odvalu, vrátit se zpět do města. Před pár dny byla vyhnána z města za to, že prodala Almendethovi tajemství rituálu, který znesvětil chrám Lin. Ale nebojte, stráže by měli brzy dorazit,“ líčila hospodská dobrodruhům její podíl na znesvěcení chrámu.

„Děkuji za informace.“

Poté se Alessandro zeptal hosta sdílejícího jejich stůl.“

„Mohu se vás na něco zeptat?“

„Jistě můžete.“

„Nevíte něco o té dvojici?“

„Vím akorát, že ta čarodějka, o které jste se bavili, přišla nějakou dobu před vámi. Ta hraničářka tu seděla ještě než jsem přišel. To je asi tak vše, co vím. Víte nejsem místní, cestuji tak různě po světě a do Antaru jsem dorazil teprve v podvečer. Jinak abych se představil, jméno mé je Yzergin.“

„Těší mě. Alessandro.“

„Rogr.“

„Já se jmenuji Vidaath.“

„A já jsem Daniela. Těší mě.“

Po chvíli hospodská donesla na velkém talíři, velkou dozlátova upečenou husu. Všichni se poté dali do jídla. Měli takový hlad, že než se stačili nadát, byla celá pryč.

„Koukám, jaký jste měli velký hlad.“

„Naposledy jsme měli trochu jídla ráno a od té doby jsme nejedli vůbec. Navíc máme za sebou přes 30 mil cesty.“ vysvětlil Rogr Yzerginovi jejich situaci.

„Koukám taky cestovatelé, nemýlím-li se.“

„Ani tak ne. Jsme místní. Pomáháme zdejšímu králi Dandarovi, a to si vyžádá nějaké cestování,“ vylíčil Alessandro jejich poslání.

Během jejich rozhovoru dorazili stráže. Dva strážní přistoupili ke stolu, kde seděla Bella s Laiou a jejich velitel je hned následoval. Všichni v hospodě ihned ztichli. Obrátili své pohledy jejich směrem a zvědavě čekali, co se bude dít.

„Bello! Přišli jsme tě zatknout! Moc dobře víš, za co jsi byla vyhnána z Antaru. A ty máš ještě tu drzost se po pár dnech vrátit. Odved'te ji!“ rozkázal velitel stráží.

Bella neváhala a pronesla nějaké zaklínadlo. Okolo jejího stolu začaly na podlaze hořet malé plaménky. Oba strážní se na chvíli zarazili. Nevěděli, co je to za podivnou magii. Mezitím však seslala nějaké další kouzlo. To už strážní neváhali a pokusili se zajmout Bellu. V momentě, když překračovali plaménky, ozvala se rána a oba strážní byli popáleni menší ohnivou explozí. Oba poté zůstali stát před plaménky a rozmýšleli se, co budou dál dělat. Mezitím Bella pronášela další zaklínadlo.

„No tak co bude! Přece se nebojíte nějaké čarodějky! Zatkněte již už konečně!“ naléhal velitel stráží na své podřízené.

„Já nevím. Takový kouzla jsem ještě neviděl. Já si z ní radši zahrávat nebudu,“ evidentně měli z čarodějky Belly velký strach. A raději se dali na úprk.

„Co to má znamenat?“ rozčiloval se velitel.

Mezitím roh zahalila podivná mlha. Než se velitel stráží stačil vzpamatovat, viděl Laiu jít přes hospodu. Vyrázil ihned za ní. Jenže než ji dohnal, Laia prošla kamennou zdí hospody, jakoby tam žádná zeď nebyla. Všichni v hospodě jen nevěřičně zírali na místo, kudy Laia prošla. Velitel se marně pokoušel najít ve zdi nějaký tajný východ, leč marně. Chtěl se poté vrátit zpět ke stolu, kde

původně seděla s Bellou a zatknout Bellu. U stolu však již nikdo neseděl. „Sakra! Utekla mi!“ klel na celou hospodu a musel tak odejít s nepořízenou.

V hospodě to po chvíli začalo opět žít, všichni měli najednou vděčné téma na diskuzi. Nikdo nevěděl, kam se Bella tak náhle poděla, všechny zaujal odchod Laii skrz zeď. Jediný Alessandro si všiml, jak se Bella nenápadně schovala v komoře vedle baru, zatímco ostatní věnovali pozornost Laie. Vydal se proto nenápadně za ní. Předstíral, že si musí na chvíli odskočit a když hospodská byla zrovna zády, vlezl místo na záchod do komory. I v plné hospodě si toho nikdo nevšiml, zvláště když byly ty dveře tak podobné.

Za dveřmi však nebyla komora, nýbrž schody do sklepa. Sestoupil po kamenných schodech do tmavého sklepa, kde byly uloženy veškeré zásoby jídla a piva. Zprvu se zdálo, že tu nikdo není, a tak se Alessandro pokusil promluvit.

„Mě se nemusíš bát. Nejsem tu, abych tě zajal. Chci tě jen vyslechnout. Říkali něco o tom, jak jsi prodala nějaké tajemství rituálu Almendethovi.“

Bella po chvíli vylezla z temného kouta mezi dvěma policemi.

„Jsem ráda, že alespoň někdo. S tím rituálem je to pravda. Almendeth za to opravdu dobře zaplatil, ale netušila jsem, jaké zlo to nakonec napáchá. Později jsem litovala svého rozhodnutí. Chtěla jsem to poté změnit, ale všichni mě zavrhli a vyhnali. Kdysi dávno jsem hodně experimentovala z temnou magií a jednou jsem ve starých knihách nekromantů našla tajemství tohoto rituálu, které jsem později prodala Almendethovi,“ povyprávěla Bella svůj osud.

„Já ti celkem rozumím, o nekromancii se též zajímám, jen musím být před naší paladinkou na pozoru.“

„Hm. Jestli by ses chtěl něco nekromancii dozvědět, mohla bych ti trochu pomoci. Ale promluvili bychom si o tom až zítra. Tady by to nebylo nejlepší. Počkám tu, než se situace trochu uklidní.“

„Jasně, chápu. A kde bychom se mohli sejít?“

„Třeba ráno na hřbitově.“

„Dobrá. Sejdeme se tam.“

Poté se Alessandro vrátil zpět nahoru do hospody ke svým přátelům. Ti se mezitím dali do rozhovoru s Yzerginem. Vyprávěli mu o posledních událostech v Antaru a pravda, že jich bylo opravdu hodně.

„Musím uznat, že se vůbec nenudíte,“ zhodnotil jejich počínání Yzergin a napil se už svého pátého piva.

„Někdy až moc. Chtělo by to na chvíli si odpočinout. Teď jsme byli téměř pět dní pryč, prakticky neustále v nebezpečí,“ reagoval Vidaath, který byl po těch dnech celkem unavený a těšil se až půjde spát.

„Zítra ráno zajdeme za Dandarem a sdělíme mu všechna naše zjištění,“ dodala Daniela.

„Jak jsem se zmínil, cestuji po světě a vyhledávám různá dobrodružství a zde to vypadá velice zajímavě. Nevadilo by, kdybych zítra ráno s vámi zašel za Dandarem a zda bych se k vám mohl přidat?“ nabízel se Yzergin.

Daniela chvíli uvažovala: „Možné by to asi bylo. Myslím, že Dandar by tě mohl přijat do svých služeb. Co vlastně umíš?“

„Mé schopnosti jsou hodně specifické. Nejsou ani tak magické jako psychické. Pomocí své mysli dokážu například měnit obraz reality svých nepřátel, nebo telekineze, omezená telepatie a mnohé jiné. No uvidíte sami. Vlastně u mě toho moc neuvidíte, většinu schopností používám aniž bych se nějak viditelně projevoval,“ popisoval své schopnosti Yzergin.

„To zní celkem zajímavě. Dosud jsem o ničem podobném neslyšel. Tak jsem zvědavý,“ pravil se zájmem Alessandro.

Ještě nějakou dobu seděli společně v hospůdce „Zlatá husa.“ Mezitím hosté pomalu odcházeli.

„Myslím, že už je dost pozdě, já už bych šla domů. Musím se dát trochu dohromady,“ navrhla již celkem znavená Daniela, připravena k odchodu.

„Já už jsem též unavený. Je načase se vydat,“ souhlasil s ní Rogr.

„Sejdeme se dopoledne před palácem. Já se možná trochu zdržím. Musím ještě ráno něco zařídit. Posledně jsem na to neměl vůbec čas,“ vmlouval se Alessandro.

„Kde vlastně přenocuješ?“ optal se Rogr Yzergina.

„Mám tady v hospodě dnes zajištěný nocleh.“

Po rozloučení se nakonec všichni odebrali do svých domovů. A po několika dnech strávených uprostřed nebezpečné krajiny, si mohli konečně pospat ve svých pohodlných a bezpečných domovech.

IV

Další nebezpečí přichází ze severu.

Po náročných dnech se dobrodruzi probudili do krásného prosluněného rána. Ptáci zpívali a vál mírný vánek příjemného pozdního léta. To byl veliký rozdíl oproti podivnému tichu v prokletém hvozdu. Všichni se probudili později, protože si všichni po náročných dnech potřebovali pořádně odpočinout. Jistě si odpočinek zasloužili. Pouze Alessandro si přivstal. Ještě za rozbřesku se připravil a vyrazil na hřbitov, kde měl domluvenou tajnou schůzku s Bellou. Město teprve ožívalo, hokynáři teprve otvírali své krámky, farmáři vyráželi na svá políčka za městem a na náměstí stavěli své stánky první trhovci.

Alessander dorazil z rána na místní hřbitov. Škody po náročném boji s Almendethem byly již odstraněny. Zatím zde nikdo nebyl, proto se posadil na jedno kamenné sedátko a čekal.

Po chvíli přišla hraničářka Laia.

„Zdravím vás. Doufám, že dlouho nečekáte. Bella za chvíli dorazí.“

„To je v pořádku. Přišel jsem před malou chvílí.“

Laia si přisedla na sedátko k Alessandrovi a začala vyprávět o Belle.

„Víte jsme sestry. Je pravda, že jsme se často příliš vzájemně nechápali, ale pořád jsme se měli rády. Nedávno však zažila dost těžké období. Bývala to dobrá čarodějka, byla velice nadaná a schopná.“

„A co se pak stalo? Prý prodala Almendethovi nějaké tajemství rituálu.“

„To je bohužel pravda. Stalo se tak už před několika měsíci. Tehdy neměla vůbec tušení, co tím může způsobit. Po nějaké době Bella zjistila, k čemu ten rituál doopravdy slouží a byla pak proti tomu. V tu dobu však bylo pozdě. Rituál se začal v chrámu realizovat a nemohla s tím už vůbec nic udělat. Ten rituál jste našťestí zastavili, údajně již nechybělo mnoho a byl by dokončen. Potom se však po městě rozkřiklo, že Bella Almendethovi prodala to tajemství. Za to byla vyhnána z města.“

Zatímco se Laia bavila s Alessanderem. Ostatní se sešli na náměstí před královským palácem. Po chvíli dorazil i Yzergin, a poté čekali už jen na Alessandra. Ten však dlouho nešel. Rozhodli se, že půjdou za Dandarem bez něj. „Až dorazí, tak ho snad napadne nás hledat u Dandara,“ prohlásil Rogr. Šli rovnou k Dandarovým komnatám. Zakleпали na dveře: „Vstupte.“ ozvalo se za dveřmi. Dandar seděl u pracovního stolu a něco sepisoval.

„Zdravím vás. Jsem rád, že jste se vrátili živi a zdraví. Už jsem začínal mít o vás obavu. Byli jste pryč šest dní,“ uvítal je Dandar ve své komnatě. Evidentně měl radost z jejich návratu.

„I my vás rádi vidíme.“

„Ale kde je Alessandro? Stalo se mu něco?“

„Nebojte. Ten se s námi vrátil v pořádku do Antaru. Jen se dnes opozdil,“ uklidňoval Dandara Rogr, zřejmě zaspal. Poslední dny byly náročné.“

„Alespoň, že tak,“ oddechl si. „A kdo je tohle?“ zvědavě se optal, poté co spatřil novou neznámou tvář.

„Těší mě. Abych se představil. Mé jméno je Yzergin. Cestuji po světě a vyhledávám různé dobrodružství. Setkali jsme se včera v místním hostinci, „Zlatá husa.“ Vyprávěli mi o svých zážitcích a věřím, že bych zde mohl najít uplatnění.“

„Další dobrodruh v našich službách jistě přijde vhod. Nevidím důvod proč bych nesouhlasil.“

„Děkuji. Určitě vás nezklam,“ uctivě poděkoval Yzergin.

„Abychom se dostali k věci. Tak co jste zjistili v prokletém hvozdu?“ již se Dandar těšil na nové poznatky o tomto místě.

„Zjistili jsme toho hodně. Bohužel vyvstalo mnohem více otázek než odpovědí,“ začal s

vyprávěním Vidaath.

Daniela pokračovala: „První den jsme nocovali v oné vesnici na severu. Bohužel již byla vypleněna. Její opevnění nám alespoň poskytlo útočiště proti temným jezdcům. Podařilo se nám dokonce i jednoho porazit.“

To Vidaath líčil další zážitky: „Druhý den jsme dorazili ke hvozdu. Na pohled se zdál být zcela normální. Ale již z dálky jsem z něj necítil nic dobrého. Cítili to i koně. Odmítali se jen přiblížit k lesu a hrozně se plašili. Museli jsme pokračovat pěšky. Les byl hodně divný, všude bylo neustále ticho i zvíře bylo velice málo. Potkal jsem tam pouze jednu srnku. Nevím, jak to tam vůbec funguje. Když jsme vstoupili do lesa na prvotní průzkum. Tak jsme nedokázali najít cestu ven. Nikdy bych nevěřil, že můj orientační smysl bude tak zmaten. Od té srnky jsem se dověděl, že cesta ven prý neexistuje, je jen cesta do města. Bylo to hodně podivné, ale zřejmě pravdivé. Cestu z lesa jsme nenašli.“

„To je zajímavé. Proto se nikdo z hvozdu nikdy nedostal. Ale jak jste se tedy dostali ven?“

„Dali jsme na radu srnky pokračovat stále dál. Cesta nám trvala necelé dva dny, proto jsme museli v lese nocovat. Během noci se v lese zjevilo mnoho neznámých očí a neustále na nás zíraly. Zdálo se, že se bojí ohně,“ pokračoval ve vyprávění Vidaath.

„Ale z jiného druhu světla, například magického, strach nemají. Alessandro zkoušel přijít blíže se zdrojem magického světla a měl prý nepříjemný pocit, že se na něj chystají zaútočit,“ doplnil Vidaathovo vyprávění Rogr.“

„To je pravda. Nejistili jsme, komu ty oči patří, ale v jejich přítomnosti se moc dobře nespalo. Během všech nocí, se vždy ve stejný čas, ozval křik, který se ozval někde z města. Druhý den jsme k večeru dorazili k městu,“ pokračoval Vidaath.

„Okolo města a v něm byla cítit velmi silná negativní energie. I stromy v okolí byly mrtvé. Po nocích se ve městě dělo něco podivného. Ozval se opět ten podivný křik, a poté následovalo mohutné dupání po městě, které trvalo téměř celou noc. Nevíme, co to mohlo být, ale určitě to bylo velké. Ale přes den jsme po nich nenašli žádné stopy,“ líčila Daniela další poznatky.

„Velice zajímavé. A co jste našli ve městě dále?“ ptal se dál Dandar a nedočkavě čekal na další odpovědi.

„Město se původně jmenovalo Corft. Přirozeně bylo po těch mnoha stoletích značně zchátralé. Jedině královský palác na náměstí byl ještě hodně zachován, skoro to vypadalo na to, že byl někým udržován. Vybavení bylo sice zničeno, ale v knihovně jsme našli jednu netknutou knihu psané v podivném jazyce. Má ji u sebe Alessandro, ale ten tu zatím není, takže vám ji nemůžeme ukázat. Dále jsme v místním chrámu našli podivnou kruhovou díru do země. Stěny byly hladké jako sklo. Později jsme zjistili, že vedla až do spodních pater zdejších dolů,“ pokračoval ve stále zajímavějším vyprávění Rogr a Dandar dále pozorně poslouchal.

„A co ty doly? Bylo v nich něco zajímavého?“

„Samozřejmě jsme pokračovali až do dolů. A skutečně tam bylo velice hodně podivných věcí. Ty doly byly zřejmě nedávno někým upraveny. Bylo tam několik zcela nových sálů. Původní důlní chodby byly na mnoha místech přehrazeny kamennou zdí s menšími dveřmi, a též mnoho magických pastí. Dále jsme tam narazili na divné chapadlovité tvory. Boj s nimi byl velice těžký a nakonec nám nezbylo, než ustoupit,“ pokračovala Daniela.

„Kromě toho bylo podzemí zvláště narušeno. Narazili jsme na několik velkých trhlin. Přitom charakter podzemí a rozsah těžby, by tak značně narušení nezpůsobil,“ doplnil Vidaath.

„Dále jsme ve spodním patře našli velký sál plný ostatků a podivným zrcadlem. To nevydávalo žádný odraz, ale přitahovalo krev. Zřejmě se jednalo o nějaký portál, který se aktivuje lidskou krví. Přišlo mi to hodně podobné jako u nás v chrámu bohyně Lin,“ dovyprávěla Daniela.

„A nakonec se nám podařilo dostat se ven plavbou po podzemní říčce, která poté ústila mimo hvozdu do moře. Odtud nebylo těžké se vrátit zpět do Antaru, i když cesta trvala celý den,“ dovyprávěl poslední fakta Vidaath.

„Jak vidíte vyvstalo mnohem více otázek než odpovědí.“

„Alespoň se vám podařilo něco zjistit. A jsem rád, že po mnoha stoletích se dokázal někdo vrátit a podat zprávu o tom, jak to tam vypadá. Díky vám víme, co tam může další výpravu čekat a na co se

připravit. Bylo by dobré, kdyby se Corft časem podařilo opět obnovit,“ vyličil své pocity Dandar, který byl rád za všechny nové poznatky.

„Budete nás opět na něco potřebovat?“

„Teď si zaznamenám vaše poznatky a promyslím si co dál. Zastavte se u mě za pár dní, to budu mít snad jasno, co podniknout dále. Jinak bych vám nechal pár dní volna. Zasloužíte si ho.“

„Ráda bych se ještě zeptala na situaci kolem Belly. Při našem návratu z Corftu jsme ji v noci potkali u hvozdu. Chtěla s námi přenocovat, ale já z ní cítila zlo, a tak jsem ji musela odmítnout. Včera večer se objevila v Antaru, přestože byla vyhnána,“ zajímala se Daniela ještě než se nachystali k odchodu..

„To co jsi slyšela, je pravda. Prodala Almendethovi tajemství toho rituálu. Ale jak je možné, že se klidně vrátila do města?“

„Přišli si sice pro ní stráže, ale ty se báli její magie a ani se moc nesnažili, ji zastavit. Prakticky hned se dali na útěk. Myslím, že někteří zdejší lidé pracující u městských stráží, nejsou vhodní pro tuto službu.“

„To víš. Ze strážníky je to teď problém. Během vládnutí minulé rady, někteří dobří strážci odešli, a nebo šli do války s Almendeici, kde zahynuli. Těch dobrých tu teď moc nezbylo a ti nestačí uhlídat celé město. Takže tu musí hlídat i ti horší, ale já doufám, že se časem situace zlepší.“

„Aha. Doufám, že se to brzy zlepší, protože tak tu budou mít různé zločinecké živly volnou ruku. Ještě by mě zajímala ta hraničářka Laia. Seděla včera s Bellou v hospůdce „Zlatá husa“ a když přišli stráže, tak ji dokonce bránila.“

„Jsou to sestry. Sice odjakživa jedna nechápala druhou, ale vždy drželi při sobě. Bella byla dříve schopná čarodějka, ale v posledních letech ji zajímala trochu i černá magie, se kterou experimentovala. Laia tu zatím žádný závažný zločin nespáchala, a tak nemám proč ji vyhnat. Dokonce v minulosti prokázala služby Antaru.“

„Děkuji za odpověď. Uvidím, zda se mi podaří Bellu zatknout.“

Po rozloučení všichni opustili Dandarovo komnaty.

Nyní stáli na náměstí a spekovali o tom, co se stalo s Alessandrem, již měl značné zpoždění. Náměstí v tu dobu ožívalo, mnoho místních obyvatel se pohybovalo okolo stánků a nakupovalo. Dobrodruzi ještě nějakou dobu čekali. Alessander však stále nikde.

„Snad se mu nic nestalo,“ pomyslí si Rogr.

„Neříkal včera, že se dnes trochu zdrží?“ vzpomněl si Vidaath.

„Máš pravdu. Teď jsem si vzpomněl, ale kam mohl jít?“

„Třeba má s někým schůzku. Co se podívat třeba do hospod „Zlatá husa“ a „U mrtvého draka.“ Nebo můžeme zkusit na hřbitov. Poslední dobou jsou to naše častá místa setkání,“ navrhoval Vidaath.

„Myslím, že bychom to mohli zkusit. Ale ještě bych zkusila navštívit cech mágů,“ souhlasila Daniela.

Vydali se nejdříve směrem k hospodě „Zlatá husa.“ Nakoukli dovnitř, ale hospoda byla zcela prázdná. Gertruda, která právě připravovala stoly na dnešek, povídala, že v ten den u ní ještě nikdo nebyl. Potom zamířili do nedalekého cechu mágů. Několik zdejších mágů shodně tvrdilo, že Alessander odešel někde už ráno a dosud se nevrátil. Takže dobrodruzi odešli s nepořízenou. Dále pokračovali k hospodě „U mrtvého draka.“ Ta byla ještě zavřená. Nakoukli proto oknem dovnitř, aby se podívali, zda tam skutečně náhodou nikdo není. Vevnitř bylo dosud šero a prázdné. „Tady taky nic,“ pomyslí si Rogr. Nakonec vyrazili směrem na hřbitov, jak prve navrhoval Vidaath.

Bylo krásné letní dopoledne. Slunce prozařovalo několik vzrostlých stromů podél cesty. Mírný vánek vál ve větvích a ptáci poklidně zpívali. Dorazili na hřbitov. V duchu si říkali: „Jestli nebude tady, tak už nevíme kam ho jít hledat.“ Nahlédli přes hřbitovní zeď a k jejich překvapení zde

zahlédli Alessandra, jak se baví s Bellou a Laiou. Chvíli je pozorovali. Daniela na nic nečekala, viděla zde vhodnou příležitost, jak dostat Bellu před soud. Proto rázně a jistě přišla přímo k nim.

„Zase ty. Co ode mě chceš?“ promluvila našťvaně Bella hned, jak Daniela přišla k nim.

„Bello. Chci aby ses hned vzdala.“

„A jako proč? Nic jsem snad neudělala.“

„Ale ano. Byla jsi vyhnána z Antaru a přes zákaz pobytu, jsi se vrátila zpět do města.“

„Potřebovala jsem jen mluvit se svou sestrou. Dnes z rána jsem chtěla odejít.“

„I to je však porušení řádu a za to budeš souzena. Musím trvat na tom, aby jsi se vzdala,“ zdůraznila Daniela a byla připravena Bellu dostat před soud třeba i násilím.

„Bella si je dávno vědoma svého činu a lituje jej. Je však takový zločin, aby mohla vidět svoji sestru? Vrátila se do Antaru pouze na ten večer,“ vložila se do debaty Laia.

Belle již došla trpělivost a pronesla nějaké zaklínadlo. Daniela byla připravena bojovat, ale náhle pocítila, jak ji náhle ztěžkly nohy. Nemohla je vůbec odlepit ze země. Divila se, co se najednou stalo, proto se podívala na zem. Všimla si jak její nohy zkameněly a postupně se její tělo měnilo v kámen odspoda nahoru. Daniela jen bezmocně přihlížela, jak po chvíli byla stále větší část jejího těla přeměněna v kámen. Bella pronesla ještě když Daniela vnímala: „Přidala jsi se na špatnou stranu.“ Pak se již dokončila proměna Daniely v kámen. Bella z Laion opustili hřbitov hlavním vchodem. Po tomto setkání zůstala stát Daniela uprostřed hřbitova, jako socha. Rogr, Vidaath a Yzergin přiběhli k ní, aby zjistili co se to vlastně stalo.

„Co se tu vlastně stalo?“ zeptal se přítomného Alessandra Rogr.

„Daniela ji chtěla zajmout, ale Bella ji nechala zkamenět,“ odpověděl trochu překvapený Alessander.

„Zmeškal si setkání s Dandarem. Čekali jsme na tebe celkem dlouho. O čem jste se tu vlastně bavili?“ zajímal se Vidaath.

„Chtěl jsem Bellu jen vyslechnout. Nesdílím zrovna názory paladinů, kteří často zaslepeně prosazují dobro a řád.“

„Prodala Almendethovi tajemství rituálu,“ přesvědčoval Rogr Alessandra o vině Belly.

„Já vím, ale potom si uvědomila, co tím může způsobit a byla proti tomu rituálu. To už bylo ale pozdě. Takže bych asi tak úplně nesouhlasil s její absolutní vinou. A navíc, byla už potrestána vyhnanstvím.“

„To je možné, ale kvůli tomu zemřelo spoustu nevinných lidí,“ pokračoval Rogr.

„Teď s tím asi moc nenaděláme. Bella už je pryč. Co provedeme ze zkamenělou Danielou?“ vložil se do debaty Vidaath.

„Tahle magie je už pokročilejší. Zatím ji neovládám, nicméně se můžu pokusit zlomit účinky toho kouzla. Nechat ji tu rozhodně nemůžeme, kdyby někdo tu sochu poškodil, například ulomil ruku, tak se to při zpětné přeměně nevrátí. Už by zůstala bez ruky. A to je pak nemilé.“

Alessander přistoupil ke zkamenělé Daniele a nejdříve prozkoumával magické síly v jejím okolí. Pak pokusil pronést několik zaklínadel, ale z počátku se nedařilo. Tyto kouzla dosud Alessander znal pouze z teorie, prakticky se s nimi zatím nesešel. Trvalo to poměrně dlouhou dobu než přišel na podstatu toho kouzla, to už bylo dávno po poledni. Ostatní mezitím posedávali na kamenných sedátkách a odpočívali, Vidaath dokonce na chvíli usnul.

Nakonec přeci jen uspěl. Pronesl složité zaklínadlo a kámen se opět pomalu začal měnit v živého člověka. Daniela byla chvíli zmatená. Nechápala, co se vlastně stalo. Poslední co si pamatovala bylo, jak Bella s Laiou odcházeli ze hřbitova. Cítila se velice zesláblá. Mohla jen stěží chodit, proto ji Rogr a Vidaath museli při chůzi pomáhat. Pomalu opustili hřbitov a vyrazili zpět do města. Protože naposledy jedli ráno a nyní bylo dávno po poledni, zašli opět do hospody „Zlatá husa,“ kde si dali něco menšího k jídlu.

Při té příležitosti se Rogr ptal Alessandra.

„Jak jsi se vůbec zkontaktoval s Bellou a Laiou?“

„Vstal jsem brzy ráno a chtěl se trochu projít po městě. Při té příležitosti jsem potkal Laiu. Zajímalo mě, jak to doopravdy bylo s Bellou. Nabídla mi společné setkání na hřbitově, protože ve městě není vítaná.“

„Přeci jsme byli dohodnuti, že hned po ránu zajdeme za Dandarem, to je podle mě důležitější, než zjišťovat vinu či nevinu Belly.“

„V tomhle bych souhlasila s Rogrem. Navíc se její vina potvrdila a ještě porušila zákaz návratu do Antaru,“ unaveně, ale stále rozhodně souhlasila Daniela.

„Sice porušila jedno nařízení, ale je si vědoma svého předešlého činu. Když si uvědomila, co ten rituál může způsobit, snažila se tomu zabránit, ale neměla vůbec příležitost. Chce se změnit,“ dál oponoval Alessandro.

„Její čin způsobil smrt mnoha lidí a ještě vážně ohrozil město. Ten rituál byla čistě cizí a zlá magie, to musela dobře vědět, že tím nic dobrého na svět nepřinese.“

„A co když přesně nevěděla co je to za druh magie? Přeci jen je mladá a nemůže být tak zkušená.“

„Neznalost řádu neomlouvá. Například přijde někdo, kdo žil celý život mimo civilizaci, ten poté přijde do města a někoho okrade či zavraždí. Oběti to rozhodně není jedno, zda ten cizinec věděl, zda se to smí nebo ne.“

„Tím nechci Bellu obhajovat, ale myslím si, že není možné, aby každý správně předpověděl dopady všeho svého jednání. Každý v životě může udělat chybu, která má nepříjemné důsledky.“

„Rozhodně každý může správně odhadnout, zda jeho činy jsou dobré či špatné. A prodej toho rituálu rozhodně dobré následky mít nemohlo. To by mohl vědět i ten, kdo se v magii moc nevyzná.“

Když dojedli a dopili, ještě chvíli se dohadovali a vině a nevině. Každý však měl pouze svoji pravdu. Mezi Danielou a Alessandrem teď panovala jistá nedůvěra. Daniele se hlavně nelíbilo, že se nedostavil ráno k Dandarovi a místo toho se bavil s Bellou. Yzergin snadno vycítil, že tak zcela nemluvil pravdu a důvod setkání byl někde jinde, avšak zatím si to nechal pouze pro sebe. Nechtěl rozdmýchávat v partě ještě další spory.

Později odpoledne se všichni vydali ke svým domovům. Daniela se vrátila do paladinského chrámu, Rogr k sobě domů, Vidaath zpět do svého lesa, Alessandro k mágům a Yzergin zůstal v hostinci „Zlatá husa.“

Uplynulo šest krásných pozdně letních dní. Sedláci na svých polích sklízeli letošní úrodu, která byla slabší oproti minulým letům. V tuto dobu bylo již trochu chladněji. Podzim se pomalu blížil. Daniela, Rogr, Vidaath a Yzergin se po poledni potkali na náměstí. Nebylo to plánované, měli se původně setkat až za několik dalších dní.

„Zdravím. Kde se tu tak náhle berete?“ vítal Yzergin právě procházející se po náměstí.

„Tebe též zdravím. Napadlo mě, že půjdu navštívit Danielu a Rogra,“ odpovídal na přivítání Vidaath.

„Když jsme se tu takhle setkali, tak co budeme dělat?“ zajímal se Rogr.

„Už jsme neměli dlouho žádné dobrodružství. Mohli bychom jít vyplenit nějaký dung,“ navrhl Vidaath, který měl po posledních dobrodružstvích, chuť opět někam vyrazit.

„Cože? Vyplenit nějaký dung?“ nechápavě se optal Yzergin netušíc, co tím myslel.

„To snad ne. Já bych spíš zašla za Dandarem.“

„Vlastně pravda. Říkal, ať za ním za pár dnů zajdeme,“ souhlasil Vidaath s Danielou. Společně tedy zašli do královského paláce za Dandarem.

„Vítejte. Dobře, že jste přišli už tak brzo.“

„Potěšení na naší straně. Může pro vás opět něco vykonat?“ pozdravila Daniela Dandara.

„Máme špatné zprávy ze severu. Almendeici se opět shromažďují u severní hranice. Zatím pouze vyčkávají a neútočí. Takže bych vás vyslal na další průzkum. Chtělo by to zjistit co chystají, a proč zatím neútočí. Chtělo by to však vyrazit co nejdříve, nejlépe zítra ráno. Samozřejmě vám opět poskytnu výbavu,“ líčil Dandar poslední nemilé události.

„Dobře, rádi opět posloužíme.“

„Dále jsme zjistili, že Myri hledá kámen země. O kamenech země toho moc nevím, zkuste se zeptat u mágů. Já jen slyšel o nějakých místech, kde by se mohli nacházet. Rozhodně by bylo dobré nějaké získat.“

„A o jaká místa se jedná?“ ptal se Rogr.

„Víme o čtyřech místech. První místo Gullnest – racčí hnízdo. To je stará pevnůstka na pobřeží. Sídlí tam nebezpečný lich ovládající mocnou temnou magii. Druhé místo je další pevnůstka na západním pobřeží. Kdysi se tam stalo něco podivného a posádka i s velitelem se změnila v monstra člověku zdaleka nepodobná. Další se údajně nachází na pobřeží trpasličí říše na východním kontinentě, to je ale už moc velká vzdálenost. Jen cesta tam a zpět by trvala dva měsíce a tolik času nemáme. A poslední místo je daleko na severu v pevnosti Chaledath.“

„Vskutku to nebude jednoduché je získat. Co ta pevnost Chaledath na severu?“ zajímal se Rogr.

„To též není přívětivé místo. Nachází se ve městě Calthedara na severu, kterému nyní vládne Myri. Je to podzemní pevnost vykutaná ve skále. Patřila dříve Chaldethovi, který tam dělal spoustu nejrůznějších pokusů. Do té pevnosti se dá dostat dvěma vstupy. První je přímo z města Calthedara, a druhý je přes trhlinu v zemi pár mil od města. Co se v té pevnosti nachází, nikdo pořádně neví. Údajně jsou zmapována pouze první dvě patra, ale ta pevnost je obrovská, existují zmínky až o stovce podlaží. Některé cesty už prý nejsou ani schůdné, ta pevnost je tisíce let stará. Říká se, že tam byly kdysi prováděny tak šílené pokusy, které rozezlili i samotnou matičku přírodu a trochu si tam s tím pohrála,“ vyprávěl Dandar vše, co věděl o pevnosti Chaledath.

„Uvidíme co zůžeme. Pokud se tam dostaneme, tak nějaký kámen země snad najdeme, i když to nebude snadné,“ sliboval Rogr.

„Je to skutečně nebezpečné místo, tak buďte na sebe opatrní.“

„Budeme,“ ujistil Vidaath.

„Ještě bych měla malou poznámku k Alessandroví. Ten den, kdy tu s námi nebyl, se na hřbitově bavil s Bellou. Nám tvrdil, že chtěl jen znát její pohled na věc, ale máme dojem, že nemluvil úplně pravdu. Minule jste se zmiňoval, že Bella prováděla experimenty s temnou magii. Tak mám trochu podezření, zda se něco od ní nechtěl dozvědět,“ popisovala Daniela situaci okolo Alessandra.

„Alessandra znám teprve krátce, takže nemůžu soudit, ale v prokletém hvozdu vám pomáhal. Nebo ne?“

„Pravda. Nezdálo se, že by prováděl nějaké nekalé věci,“ souhlasil Rogr.

„Takže bych zatím nedělal ukvapené závěry, kam se vydáte, bude každá pomoc vhodná. Samozřejmě je rozhodnutí na vás. Ráno u severní brány budete mít připraveny koně a výbavu. Zatím počítám s vámi všemi.“

„Uvidí se. Ještě to s ním dořešíme.“

Poté co opustili Dandarovi komnaty, vydali se k nedalekému cechu mágů.

Tam se poptali na Alessandra. Bylo jim řečeno, že momentálně někde venku v lese sbírá přísady do lektvarů. Poté zde vyhledali současného nejvyššího mága sídlícího ve hlavní věži. Původní nejvyšší městský mág Loril, který zahynul při boji s Almendethem, byl nahrazen jeho bratrem. Vystoupali po točitém schodišti až do horního patra, kde měl hlavní mág své sídlo. Zakleпали na dveře. „Vstupte,“ ozvalo se za dveřmi. Vstoupili do pokoje nejvyššího mága, ve kterém byl v současnosti trochu nepořádek. Na stolech se válely haldy knih, svítků a přísad do lektvarů. Některé knihovny byly částečně vyprázdněné, jiné již srovnané a některé stále přeplněné vším možným. V místnosti spatřili Lorilova bratra, který byl velice podobný svému bratrovi.

„Vítám vás. Posad'te se ke stole,“ uvítal je Lorilův bratr.

„I nás těší,“ opětovala pozdrav Daniela.

„Omluvte tu ten nepořádek. Nastěhoval jsem se sem nedávno a trochu to tu předělávám. Je tu ještě spousta věcí po Lorilovi, který bohužel zahynul v boji,“ ospravedlňoval se jeho bratr a při tom přendal pár hald knih ze stolu na podlahu k oknu. Poté se posadil ke stolu.

„Tak s čímpak jste za mnou přišli?“

„Poslal nás za vámi Dandar, že prý něco víte o kamenech země,“ odpověděla Daniela.

„Ano, to vím. Jedná se o krystaly jasně červené barvy, mají tvar pravidelného osmistěnu. Mají velkou moc, umí prý dokonce vracet život, dají se také použít při mnohých rituálech, ať již dobré či zlé magie, také je možné je použít k vytvoření magických holí. Rozhodně by bylo prospěšné, nějaké získat. Momentálně víme zhruba o čtyřech místech, kde se nějaké nacházejí,“ vyprávěl mág.

„O těch místech jsme již slyšeli od Dandara.“

„Připomenu, že ani jedno místo není zrovna dobře dostupné. To je vše co vám ke kamenům země mohu říci.“

„Tak vám děkujeme za váš čas a my už půjdeme.“

„Není zač. No a já se pustím dál do předělávání, už abych to tu měl hotové.“

Dobrodruzi opustili pokoj nejvyššího mága. Domluvili si setkání u severní brány další den ráno. Ještě před odchodem z cechovního domu vzkázali místním, aby se zítra ráno Alessandro dostavil k severní bráně. Poté vyrazili ke svým domovům, kde se po zbytek dne připravovali na nebezpečnou výpravu na sever. Vidaath se vrátil zpět do lesa druidů, kde se též věnoval přípravám. Sever byl od nepaměti nepřátelské území, kam se nebylo radno vydávat.

Druhý den se časně ráno dobrodruzi probudili do polojasného dne. Vidaath se vzbudil ještě za rozbřesku, čekala ho ještě cesta z lesa druidů do města. Společně se setkali před severní bránou, kde již bylo připraveno pět koní s výbavou. Čekali zde dva Dandarovi služebníci.

„Vy budete jistě Daniela, Rogr, Vidaath, Alessandro a Yzergin,“ oslovil jeden ze služebníků právě příchozí dobrodruhy.

„Ano to jsme,“ odpověděl Rogr.

„Zatím vás vidím pouze čtyři. Kdo ještě chybí?“

„Alessandro. Měl by brzy dorazit, ale je tu ještě jedna věc, kterou musíme dořešit. Je možné, že nakonec nepojede s námi,“ odpověděla hned Daniela.

„Dobrá. Žádný problém. Počkáme tedy.“

Nečekali ani nijak dlouho a Alessandro dorazil.

„Zdar. Už jste připraveni. Taky jste se mohli večer objevit, pořádně jsem se nedověděl, kam vlastně jedeme,“ vyčítavě promluvil k ostatním.

„Musíme si promluvit o tvém setkání s Bellou,“ vážně pronesla Daniela k Alessandroví.

„Už jsem minule říkal, že jsem jen chtěl vědět, jak to doopravdy bylo.“

„Moc se mi tomu nechce věřit. Zaráží mě fakt, že jsi se nedostavil na setkání s Dandarem.“

„A co bych jinak po ní mohl chtít?“

„Zajímala se o temnou magii.“

„To vím. Ale nakonec dospěla k přesvědčení, že není radno se s tímto typem magie zahrávat a nadobro se ho zřekla.“

„S tím bych si nebyla tak jistá. Stále z ní cítím to zlo.“

„Uvědomila si svoji chybu nedávno, takže to z ní bude jistě nějakou dobu poznat.“

„Mám pocit, že se tak úplně té temné magie nevzdala.“

„A co to tedy má dělat se mnou?“

„Mám podezření, že jsi se ohledně této magie chtěl též něco dozvědět.“

„To je směšné. Ty opravdu věříš, že bych byl chtěl poznat tajemství této magie. Kromě toho, že mě přeci zlo necítíš.“

V podobném duchu se rozhovor nesl ještě nějaký čas. Rogr, Vidaath a Yzergin si mezitím sedli na zem do trávy a nezaujatě pozorovali Danielu a Alessandra. Rogr s Vidaahem totiž tušili, že to bude na dlouho.

Brzy bránou z města projel povoz kočírovaný dřevorubcem. Byl to opravdu mohutný vousatý chlap s tmavými vlasy, se kterým by jistě nebylo radno se pustit v boj. Oblečen byl v hadrech barvy rudá a bílá. Daniela se náhle zarazila a obrátila pohled směrem ke dřevorubci na povoz. Cítila z něj totiž velice silné zlo, mnohem intenzivněji než z Belly. Neváhala a ihned mu zastoupila cestu. Dřevorubec zastavil zostra povoz a hlasitě pronesl.

„Co blbneš ženská? Nevidíš, že tudy projíždím.“

„Cítím z tebe zlo. Budu tě muset vyslechnout.“

„Jak vyslechnout? Provedl jsem snad něco?“ nechápavě pohlédl na Danielu.

„Něco špatného určitě, protože bych z tebe necítila tolik zla.“

„Co bych tu jako dělal. Pouze tudy projíždím z jihu. A co jako se mnou chceš dělat?“

„Budou tě asi muset zatknout.“

„Ty jsi se snad zbláznila. Jen vezu náklad dřeva na sever.“

V záři slunci pod dřevorubcovým pláštěm se cosi zalesklo. To samozřejmě neuniklo Daniele. Chvilí ten lesk pozorovala. Pod pláštěm bylo skryto brnění.

„Vysvětli mi, proč jako dřevorubec, nosíš pod pláštěm zbroj. To obvykle nebývá běžná výbava pro práci v lese.“

„Jen se chráním. Víš jak je to tu všude nebezpečné. Hrozba války, podivné bytosti a do toho ještě případné loupeživé bandy.“

„Nemyslím si, že jsi byl někde kácet dřevo v lese. Tohle je jen krytí, aby tě nikdo ze zdejších nepoznal. Nedá se ti věřit, jsi zlý, a proto tě budu muset donutit, vzdát se.“

„Kašlu na tebe, nehodlám tu dál marnit čas, prostě už pojedu a jestli mi dál budeš stát v cestě, tak tě přeježu,“ odvětil dřevorubec a práskl do koní.

Celý povoz se rozjel přímo proti Daniele, která mu do teď bránila v cestě. Koně bez milosti povalili Danielu na zem a povoz se prohnal přímo přes ní. Naštěstí ležela na zemi tak, že jí obě kola povozu minuly. Ihned vstala snažila se povoz dohonit. Ostatní dobrodruzi vstali ze země a dali se též do pronásledování povozu, přestože to byla marná snaha. Povoz jel poměrně rychle. Po ujetí pouhých několika desítek stop, se povozu náhle utrhlo kolo. Ten s hlasitým rachotem padl jednou stranou na kamennou dlažbu cesty. Dřevorubec okamžitě vstal z rozbitého povozu a hlasitě zakřičel: „A když nebudu moc jet na povoz, tak půjdu dál po svých!“

Pokračoval po cestě na sever velice rychlou chůzí. I když Daniela běžela seč jí síly stačily, tak se dřevorubec vzdaloval. Daniele bylo ihned jasné, že se jedná o neobyčejného člověka, protože takhle rychle běžní obyvatelé nechodí. Dokáží to jen mágové, nebo hodně mocní lidé. Rogr se rozhodl dřevorubce zastavit a vystřelil po něm šíp.

„Jo! Dostal jsem ho,“ zaradoval se Rogr poté, co spatřil, jak se dřevorubec skácel k zemi.

„Počkej. Jak dostal jsi ho? Vždyť jsi ho vůbec netrefil a běží stále dál,“ přesvědčoval Vidaath Rogra a ukazoval směrem na unikajícího dřevorubce.

„Vždyť tamhle leží na cestě. Podívejte se,“ Ujistoval Rogr ostatní v přesvědčení svého úspěchu.

„Kdepak. Vidaath má pravdu. Minul jsi a uniká dál. Zřejmě se jedná o nějakou iluzi,“ souhlasil Alessandro s Vidaathem.

„Naprosto věrně jsem ho viděl, jak padl na zem,“ nechápal Rogr, který si byl jist stále svým úspěchem.

Rogr se raději opět podíval tím směrem a nyní spatřil skutečnost. Dřevorubec byl naživu a běžel stále dál, až po chvíli zmizel za horizontem. Zřejmě je tato iluze měla zdržet. Nasedli všichni na koně a snažili se ho ještě dohnat. Po chvíli dorazili k rozcestí, kde cesta pokračovala na severovýchod do Aldorilu a na sever do bývalého Corftu a Caltedary. „Už ho asi nedostihneme,“ pomyslili si.

Rozhodli se pro pokračování na sever, kde mají zjistit, co chystají Almendeici. Pokračovali tedy dále na sever volnějším tempem. Brzy však potkali hlídku a ta se zmiňovala právě o podivném chlapovi jdoucí velice rychle na sever. Přidali proto do kroku v naději, že ho ještě dostihnou, než dorazí na hranice. Pokračovali již známou pustou krajinou, která byla lemována pouze osamělými stromy nebo malými lesíky. Dokonce poznali i místo, kde se ukrývali před mnoha dny před temnými jezdci. Po nějaké době minuli odbočku k vypleněné vesnici a dále na Corft. Pokračovali však po hlavní dlážděné cestě na sever. Cesta tam trvala ještě několik hodin. Po poledni nakonec dorazili do tábora vojska Antaru. Rychle jdoucího dřevorubce už nedostihli.

V táboře bylo několik desítek velkých modrozlutých gotických stanů. Zatím tu byl klid, žádné známky bojů. Vojsko se zde zatím v klidu připravovalo na boj. Někteří cvičili, jiní odpočívali u ohnišť a někteří právě dojívali pozdní oběd. Odhadem zde mohlo být něco ke stovce vojáků. Dobrodruzi zde zastavili a sesedli z koňů. To už je spatřil velitel a přišel k nim.

„Zdravím. Zde to není příliš bezpečné, měli byste se raději vrátit. Almendeici mohou každou chvíli zaútočit.“

„Také zdravím. To nebude třeba. Posílá nás Dandar, abychom obhlédli situaci a případně zjistili co chystají Almendeici,“ vysvětlovala Daniela veliteli situaci.

„Aha, tak to jste vy. Dopoledne zde byl Dandarův posel, který se zmiňoval o partě dobrodruhů, kteří mají dnes dorazit.“

„Mohl byste nám sdělit, jaká je momentální situace?“

„Zatím je stále klid. Kromě menších potyček na hranicích, Almendeici stále vyčkávají. Je jich poměrně hodně, pokud brzy zaútočí, nevím jak dlouho dokážeme linii udržet. Chtělo by to nějaké posily, ale vojska Antaru byla nedávnými boji velmi oslabena.“

„Máme v plánu se dostat na nepřátelské území a zjistit co se tam chystá. Možná bychom jim tam mohli způsobit nějaké škody. To by je trochu zdrželo a oslabilo.“

„No to bude problém, protože hlavní linie je téměř neprostupná. Všude v okolí hranice mají Almendeici tábory a drží všude hlídky. Možná by se dalo proklouznout v noci, ale i tak je to velice nebezpečné.“

„Počkat. Možná bych věděl o nějaké možnosti,“ vložil se do debaty Vidaath.

„Napadá tě něco?“ optala se Daniela.

„Nedaleko odsud na západ je poměrně velký neprostupný les rozkládající se na území obou států a zasahuje do vnitrozemí. Já ten les celkem dobře znám, tak bych nás tamtudy mohl snadno provést a dostali bychom se až za nepřátelskou linii,“ popisoval svůj plán Vidaath.

„To zní jako dobrý nápad,“ souhlasili ostatní.

„Jo, to je pravda. Ten les je tak hustý, že chůze je přes něj ve zbroji značně nepohodlná. Proto hlídáme pouze jeho kraje,“ dodal velitel.

„Ještě bych měla jeden dotaz. Neprošel tudy před chvílí zvlášť rychle chlap, co na pohled vypadal jako dřevorubec?“

„Je to asi tak hodina co tu mohl projít. Mí muži se ho snažili zastavit a jen je od sebe odhodil jako kus nějakého hadru. Než jsme stačili cokoliv dalšího udělat, byl už na nepřátelském území. Tam ho bránili, zřejmě to byl nějaký jejich zvěd.“

„No myslím, že je načase se vydat. Nemůžeme zde dále čekat, útok může přijít každou chvílí,“ zavelela Daniela.

Nasedli opět na koně a pokračovali na západ.

Cestou míjeli několik hlídek a menších táborů Antarských vojsk. Po necelé hodině dorazili k onomu lesu. Skutečně byl velice hustý, možná ještě více než prokletý les, který nedávno navštívili. Dále museli pokračovat pěšky. Koně lesem nemohli v žádném případě projít, proto je ponechali v blízkém hlídkovém táboře.

Vidaath našel vhodné místo, kudy lesem pokračovat dál. Druidi sice dokáží procházet hustými porosty stejně rychle, jako po volné krajině, ale ostatní touto schopností neoplývali. Vidaath naštěstí tento les dobře znal, takže vedl skupinku dobrodruhů nejschůdnější cestou. Postupovali poměrně rychle, mnozí však neměli ani potuchy, kde je vůbec sever a kudy přesně jdou. Nezbyvalo nic jiného, než věřit Vidaathovi a jeho orientačnímu smyslu. Atmosféra v tomto lese byla příjemná a klidná. Mírný vítr vál v korunách stromů, paprsky poledního slunce pronikali skrz koruny stromů a prohřívali chladný vlhký les. Byl také bohatý na zvěř, potkali zde několik srnek, zajíců, sem tam zahlédli i lišku nebo divoké prase. Bylo to znát, že sem nikdo nechodil na lov. Kromě zvěře zde našli i mnoho různých bylinek, lesních plodů a hub. Jenže momentálně neměli na nějaký sběr plodů čas. Museli pokračovat dále.

Po sedmi mílích náročné chůze lesem, konečně dorazili na severní okraj lesa. Nejdříve se však porozhlédli po okolí, zda v okolí nezahlednou hlídky Almendeiců. Opatrně tedy procházeli krajní částí tak, aby nemohli být někým spatřeni. A skutečně se opatrnost vyplatila. Když vykoukli zpoza mnohých křovisek z lesa na západ, spatřili v dáli na planinách malý Almendeiský tábor, ve kterém zahlédli alespoň desítku vojáků. O Almendeicích bylo známo, že jsou to dobří válečníci a dobrodruzi by v boji proti dvojnásobné přesile, možno i větší, pravděpodobně neměli šanci uspět. Raději se proto vrátili zpět do hustšího lesa a vydali se na průzkum východní části. Zhruba míli na východ byl v blízkosti lesa další podobný hlídkový tábor. I zde by případný boj nedopadl pro dobrodruhy nejlépe. Alespoň již znali nepřátelské pozice.

Vrátili se zpět do místa, které bylo zhruba mezi tábory. Krajina v těchto místech byla opět porostlá pouze nízkou trávou. Zato byla poměrně dost členitá. Mnoho kopců a údolí poskytovalo dobré příležitosti k průniku hlouběji na nepřátelské území. Pokračovali proto opatrně dále na sever. Pravidelně se z mnohých kopců rozhlíželi. Krajina sice poskytovala dobré možnosti k průniku dále do vnitrozemí, ale nikde zde nebylo vhodné místo k dlouhodobému ukrytí. Žádné lesíky, remízky a další vhodná místa k přenocování. Riziko odhalení bylo velké. Věděli, že zde čelí mnohonásobné přesile, a proto je nesměl nikdo odhalit. Jinak by neměli žádné vhodné místo, kam uniknout a kde se bránit.

K večeru konečně dorazili k jednomu menšímu opevněnému městu. Podle mapy nazýváno Borová, snad podle borového porostu rostoucí všude kolem. Do jedněch takových se schovali. Bylo to pod kopcem, ze kterého byl dobrý výhled na dění okolo města. V okolí panoval čilý ruch. Mnozí zdejší obyvatelé ještě pracovali na polích, někteří se již vraceli do města, nebo do svých usedlostí. Na pohled to vůbec nevypadalo, že se jejich země chystá na válku.

„Vůbec to tu nevypadá na to, že jejich země jde do války. Jen podívejte na ten ruch, jako by se nic nedělo,“ pronesl Alessandro.

„A co tedy provedeme?“ ptal se Rogr.

„Jistě by to nebyl úplně nejlepší nápad tam nakráčat najednou. Mohlo by to vzbudit podezření.“

„Mohli bychom někoho vyslat na průzkum. Ten by zjistil, jaká je tu situace. Možná by nebyl tak špatný nápad najít tam nocleh. Brzo bude tma a v této pusté krajině není nikde vhodné místo na přespání,“ navrhol Rogr.

„Já bych klidně šel. Kdyby se nás někdo ptal, tak jsme pouhý cestovatelé,“ nabízel se Alessandro.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Vidaath.

„Dobrá. Ve dvou to bude asi nejlepší.“

Ti se poté vydali po nedaleké pěšině, která se napojovala na hlavní dlážděnou cestu vedoucí do města. Cestou dávali dobrý pozor na Almendeiská vojska. Blížili se k městské bráně, u které opodál stáli dva strážní a o něčem se spolu bavili. Vidaath se trochu strachoval: „Co když nás zastaví zdejší strážní a neuvěří našemu tvrzení, že jsme pouhý cestovatelé.“ Nezdálo se však, že by chtěli někoho kontrolovat. Zdejší obyvatelé procházeli bránou zcela bez jejich povšimnutí. Vidaath s Alessandrem je následovali a doufali, že nevzbudí pozornost strážných. Prošli zcela bez problémů.

Zdejší městečko mohlo mít zhruba 800 obyvatel. Zdejší domy byly většinou přízemní z kamene a některé měly i další dřevěné patro. Ve městě byla celkem veselá nálada. Lidé se tvářili spokojeně a z blízké hospůdky bylo slyšet bujaré veselí. Oba se rozhlíželi po Almendeiských vojácích, ale nebylo zde po nich ani vidu. Zašli proto k hospůdce, ze které bylo slyšet ono veselí. Hospoda „Prostřená tabule“ byla jedna z větších staveb ve městě. Toho dne byla zcela plná, nebylo jediného volného místa. Spousta místních obyvatel, sedláci, truhláři, kramáři, ševci, strážní, zkrátka všichni hodovali, popíjeli pivo a víno, zdejší hospodský pomalu nestačil točit pivo.

Oba zašli dovnitř. Chvilí sledovali tuhle sešlost a divili se, že během války je tu takové veselí. Obvykle během války bývají hospody spíše prázdné a atmosféra mezi lidmi ponurá. Chvilí pochybovali, zda se vůbec nějaká nějaká válka chystá. Zašli za hostinským, který právě roztočil další rundu piv. Byl to mladý statný chlap Měl dlouhé černé vlasy a přátelský výraz

„Zdravím,“ pozdravil Alessander.

„Vítejte U prostřené tabule. Dáte si pivo, nebo něco jiného?“

„Zatím ne. Hledáme hospodu, kde bychom se najedli a místo k přenocování. Naši přátelé čekají zatím venku.“

„Není problém. Volný pokoj ještě mám.“

„Koukám, že je zde hodně veselo vzhledem o okolním událostem.“

„Poslední dobou je to tu velice dobré. Naši bojovníci jsou velice schopní, a tak do armády odchází zhruba jen každý patnáctý. A naše vládkyně Myri nedávno povolila i oslavy.“

„Výborně. Zajdeme pro své přátele a hned budeme zpět.“

Vidaath s Alessandrem se poté vrátili zpět za ostatními. Oba cestou pozorovali život ve městě a v jeho okolí. Nepřestávalo je to udivovat. Nikde ani žádné oddíly stráží, které by pátrali po nepřátelských zvědech.

„Tak co jste zjistili?“ nedočkavě se ptal Rogr.

„Ve městě to vypadá, jako by žádná válka nebyla. Ve zdejších hospůdkách je tuze veselo. Do války prý odchází jen jeden z patnácti obyvatel a Myri nedávno povolila oslavy,“ vyličil Alessander jejich zjištění.

„A jak je to tam s hlídkami?“

„Budeš se divit, ale kromě několika strážných, kteří si nás ani nevšimli, jsme nikoho nezahledli. Myslím si, že tam můžeme v bezpečí přenocovat.“

„Avšak bude dobré být stále ve střehu. Ve městě se můžou nacházet skryté hlídky,“ upozorňovala Daniela.

„Taky si to myslím. Co uděláme, jestli nás odhalí?“ zajímal se Vidaath, jemuž se to město zdálo až příliš krásné, než aby to byla pravda.

„Nezbude nic jiného, než se dát na útěk. Ale z počátku budeme tvrdit, že jsme cestovatelé. Tomu by mohli uvěřit, když se rozhlédnete, uvidíte zdejší obyvatele hojně cestovat,“ uklidňoval ostatní Alessander.

„To by mohlo vyjít. Zbývá pouze vyřešit, jak to uděláme s Danielou, víte přece, že její přesvědčení jí neumožňuje lhát,“ upozornil ostatní Rogr.

„Pravda. Jak to tedy vyřešíme?“ zamyslel se Vidaath.

„Lhát samozřejmě nebudu. Na to zapomeňte.“

Po chvíli přemýšlení napadlo Alessandra: „Co kdybychom dělali, že je Daniela němá. To by přece neodporovalo jejímu přesvědčení.“

„Určitě ne, ale je to pouze na ní, zda na to přistoupí. Každopádně by to bylo pro nás bezpečnější, kdybychom se tak zbytečně neprozradili. A nakonec přece jdeme po stopách zlu ze severu. A když se prozradíme, tak ho poté nedokážeme porazit,“ argumentoval Vidaath.

„Úplně s tím sice nesouhlasím, ale zdá se, že nemám moc na výběr.“

Všichni následně vylezli ze svého úkrytu a vydali se k městu, nejprve malou pěšinou, a poté hlavní dlážděnou cestou. Vše se zdálo být v pořádku. Zdejší obyvatelé a strážní je míjeli bez povšimnutí. Kráčeli opět rušným městem. Daniela, Rogr a Yzergin se napoprvé také divili, jaký tu panuje ruch. První místo, kam chtěli zajít, byla hospůdka „U prostřené tabule“, kde plánovali přenocovat.

V tom však náhle v dáli zahlédli početnou skupinku kněží v bíločervených pláštích. Byli to Almendeišti kněží. Sledovali, jak se kvapem blíží přímo k nim. „To není dobré,“ pomyslili si. Pokud by náhle zmizeli do nějaké postranní uličky, zřejmě by je okamžitě následovali. „Třeba jen zrovna procházejí zdejším městem,“ doufal Rogr. Pokračovali tedy dále doufajíc, že jen projdou kolem nich.

Jejich obavy se však naplnily, v momentě kdy je zastavili.

„Stát!“ vykřikl Almendeiský kněz, který velel celému oddílu.

„Kdo jste?“

„Jsmé jen cestovatelé a hledáme ve zdejším městě nocleh,“ ujal se slova Alessandro.

„No, úplně na to nevypadáte. Důležité je však, zda věříte. Co ty. Věříš?“ otázal se Alessandra. Almendeiský kněz tím zřejmě myslel víru ve staré bohy.

„Ano,“ odpověděl Alessandro. Tím však myslel víru ve svého boha, ale vyznělo to věrohodně, jako kdyby odpovídal na to, co chtějí slyšet.

„A co ty. Též věříš?“ ukázal na Yzergina.

„Ano.“ Odpověděl v podobném duchu jako Alessandro.

„A ty. Jak je to s tvoji vírou?“ obrátil se na Vidaatha a se zájmem si ho kněz prohlížel.

„Věřím.“ I Vidaath odpovídal tak, aby to vyznělo, jakože věří ve staré bohy, ale v duchu to myslel jako víru v sílu přírody.

„A co ty. Věříš?“ otázal se Daniely.

Ta mlčela. Nejraději by však odpověděla, že věří ve světlo a spravedlnost.

„Ty snad nemluvíš?“

„Nemluví. Je němá. Již od mala nemůže mluvit. Ale věří stejně jako my,“ zalhal Alessandro.

Všichni věděli, že pokud tu lež kněží odhalí, bude zle. Naštěstí tomu uvěřili a hlavní kněz se poté otázal Rogra: „A ty věříš?“

„Ano.“

Kněz tentokrát pojal určité podezření. Jeho odpovědi úplně nevěřil, proto se ještě Rogra otázal.

„Tak mi pověz o našich tvůrcích.“

Rogr neměl téměř tušení, o tvůrcích měl jen velice kusé informace: „Našich sedm tvůrců,“ začal povídat trochu nejistě Rogr doufaje, že to nějak ukecá.

Kněz ho však ihned zarazil: „Špatná odpověď! Chopte se toho bezvěrce!“ rozkázal kněz ostatním Almendeicům.

Rogr věděl, že je zle a rychle přemýšlel, co podnikne. Mezitím se již k němu kvapem blížili ostatní Almendeišti kněží, a tak se dal rychle na útěk do postranní ulice. Ti ho dále pronásledovali. Ostatní dobrodruzi je též následovali, ale pronásledovatelé si jich vůbec nevšimli. Rogr doběhl

uličkou k vysoké městské hradbě. Zde hledal v rychlosti nějaké schodiště na hradby, či jinou možnost úniku. Neměl čas se rozhlížet pečlivěji. Almendeici byli velice blízko. Pokud by zastavil, tak by ho prakticky hned zajali. V okolí žádnou možnost úniku nezahlédl. Nerozmýšlel a zahnul doleva podél hradeb.

V ten moment, ucítil na nohách jakýsi pevný stisk, náhle nemohl hýbat nohama. Divil se: „Co to? Jak to, že se nemůžu najednou hnout?“ Podíval se v rychlosti na své nohy a s hrůzou zjistil, že je má zcela zapletené v pevných kořenech. Hned na to ho Almendeici popadli a vzápětí také svázali. Dva z nich ho vzali za ruce a nohy a odnesli ho ke svému povozu. Ostatních dobrodruhů si pořád vůbec nevšimli. Ti věděli, že proti této přesile nemají zřejmě šanci. Osvobodit Rogra by teď nebyl dobrý nápad, zvláště uprostřed nepřátelského města. Nezbyvalo nic jiného, než je sledovat a doufat, že se naskytne vhodná příležitost pro útok ze zálohy.

Když Rogra nakládali na svůj povoz, hlavní Almendeiský kněz pronesl k dobrodruhům. „Dobře, že nás následujete. Budete totiž svědci při souzení tohoto bezvěrce. Vezměte si támhle koně,“ pobídl je. Neváhali a ihned nasedli na statné hnědáky. Almendeici s povozem, na kterém mezi ostatním vybavením ležel svázaný Rogr, se vydali na cestu. Rogr se pokoušel z provazů vymotat, avšak uzly byly svázané velice pevně. Dobrodruzi je následovali.

Alessander se přiblížil k Almendeiskému knězi a zeptal se: „Kam to vlastně máme namířeno?“ „Jedeme do města Calthedara. Tam proběhne soud. Naše cesta bude trvat zhruba den a půl. Protože se pomalu blíží noc, přenocovali bychom někde u cesty.“

Ostatní tušili, že by to mohla být dobrá příležitost zasáhnout. V noci bude jistě pár vojáků spát. Navíc je tohle vhodná příležitost, jak nenápadně docestovat až do Almendeiského hlavního centra. Pokračovali svižným tempem na sever. Zdejší severní krajina byla mnohem pustější než v okolí Antaru. Několik políček bylo střídáno velkým loukami, kde bylo pouze několik osamocených stromů. Brzy se však setmělo, a tak už toho nebylo moc k vidění. Pokračovali ještě dlouhou dobu dále. Na dotaz, kdy se utáboří, bylo zodpovězeno: „Ještě chvíli pojedeme. Chceme dnes urazit co nejdelší část cesty. Do Calthedary bychom dorazili zítra před večerem.“

Mohlo být již krátce před půlnocí, když Almendeiský kněz konečně zavelel k utáboření. Všichni Almendeici z povozu sundali veškeré vybavení, které čítalo dva velké bíločervené stany, kotlík nad oheň a několik drobností. Dva velké stany byly během krátké chvíle postaveny na malém plácku kousek od cesty, zatímco jeden z vojáků rozdělal oheň. Rogra přivázali pevně ke starému buku. Když bylo vše hotovo, čtyři vojáci ulehli ke spánku ve stanech. Kněz a zbylí tři vojáci zůstali u ohně. Dobrodruzi chvíli seděli u ohně a přemýšleli jak by mohli Rogra osvobodit. Noc byla vskutku temná a tichá, obloha byla ten večer zatažená a vypadalo to pomalu na nějaký déšť. Chvíli ještě čekali, a pak se dobrodruzi odebrali ke koňům. Předstírali potřebu si vzít ještě nějaké vybavení.

„Tak co. Jak bychom to provedli? Čtyři už snad porazíme,“ zašeptal Alessander.

„Já bych ještě před útokem mohl jednoho odlákat za pomoci mé schopnosti. Předpokládám, že ten kněz se jen tak nenechá, ostatní snad porazíme bez problémů,“ navrhl Yzergin.

„No já bych mohl seslat mezi ně blesk. I když tam budeme bojovat, tak asi nebude nejlepší,“ tak mimochodem tiše pronesl svůj návrh Vidaath.

„To je ale velice dobrý nápad. Ty si to připravíš. Yzergin odláká toho jednoho vojáka od Rogra. Poté to sešleš někam doprostřed, nejlépe tak aby to zasáhlo toho kněze,“ pronesla Daniela, která dosud hrála němou, jejich plán. Stála přitom zády k táboru, aby si nikdo z Almendeiců nevšiml, jak náhle hýbe ústy a mluví.

„Dobře. Ještě bych mohl pro vznik zmatku, vytvořit velký dým, oheň je na to dostatečný, takže

bude všude hodně kouře. Tak bychom je mohli překvapit,“ souhlasil s tímto plánem Vidaath.

Poté se všichni vrátili zpět k ohni. Vzali ze svých zásob trochu jídla, aby to nevypadalo podezřele. Dva vojáci u ohně po chvíli usínali, takže Rogra hlídal jen jeden voják a kněz seděl dále u ohně. Vidaath si poté sedl na zem dále od ohně a připravoval se k zařikávání a seslání svého kouzla. Daniela a Alessandro zůstali stát také kousek od tábora. Yzergin zašel k Almendeici hlídající Rogra a dal se sním do řeči.

„Hele měl bych takovou malou prosbu.“

„O co jde?“

„Chtěl bych si sním jen tak trochu pohrát, chápete asi co tím myslím, přeci jen ho zítra odsoudíte, ale přeci jen bych u toho byl nejraději sám.“ přesvědčoval Yzergin Almendeiského vojáka, který v tu dobu neměl vůbec tušení, že s ním je mentálně manipulováno. Rogr se zprvu divil, co se sním chystal Yzergin dělat.

„Ale jo. Jistě můžeš,“ souhlasil Almendeiec a odešel opodál, aniž by si uvědomil, že Rogra v podstatě nechal bez dozoru.

Yzergin k němu přistoupil, vytasil nůž a nenápadně přeřezal provaz, kterým měl Rogr zavázané ruce: „Neboj se osvobodíme tě. Až ti uvolním i nohy, rychle se dej na útěk,“ našeptával mu Yzergin.

„Hej ty! Co to tam jako děláš?“ ozvalo se za Yzerginem v momentě, kdy se Rogr zcela uvolnil. Oba se poté dali na útěk. Almendeiský kněz se chystal zakročít, ale sotva vstal, ozvala se ohromná ohlušující rána doprovázená jasnou bílomodrou září směřující z nebe. Almendeici zprvu neměli tušení, co se vůbec stalo. Najednou na zemi ležel jeden spálený mrtvý Almendeiec a vážně zraněný kněz, který se sotva zvedal ze země. Mezitím oba stany od úderu blesku zachvátil mohutný požár. Daniela a Alessandro přiběhli blíže, aby ostatním pomohli v boji proti Almendeicům.

Vidaath pronesl další zaklínadlo a zdejší oheň, do té doby hořící jasným plamenem, začal velmi hodně kouřit. Dým během krátké chvíle zahalil celý tábor a zmatení Almendeici v tu chvíli nevěděli, co vůbec dělat. Toho však využili dobrodruzi. Daniela a Vidaath se pustili do boje s jedním vojákem, který do úderu blesku poklidně spal. Daniela mu zasadila ránu do břicha a zároveň Vidaath ho trefil svoji šavlí zezadu přímo do krku. Vidaath se napřáhl tak silně, že šavle přesekla s hlasitým křupnutím páteř a zastavila se až v hrdle. Přes velký dým neměl v boji vůbec žádnou šanci, ani nevěděl, kdo ho vlastně zabil.

Alessander mezitím skočil po knězi a srazil ho na zem. Vytasil svoji dýku, mohutně se napřáhl a zabodl ji knězi přímo do oka. Ta zajela do hlavy až rukojeť. Následně ji Alessandro chtěl vytáhnout, ale ta tam byla zaseknutá a nešlo s ní nijak hnout. „Přece tu dýku tady nenechám,“ pomyslně si Alessandro. Kousek od hlavy našel kámen tak akorát do ruky. Vzal ho a udeřil s ním umírajícího kněze do hlavy. Na hlavě vzniklo několik krvavých šrámů. Udeřil ještě několikrát. Krvavých šrámů přibývalo, až nebyly patrné původní obličejové rysy. Najednou se ozvalo v hlavě několik křupnutí. Knězova lebka se začala rozpadat. Po dalších ranách zbyla z části hlavy kněze jen kaše z kusu lebky, mozku a obličejových svalů. Dýka tak šla konečně už snadno vytáhnout.

Zatím co Alessandro rozmlacoval knězi hlavu, poslední Almendeiec, kterého předtím Yzergin odlákal, se dal na útěk. Daniela, Rogr a Yzergin ho začali pronásledovat. Po krátkém pronásledování mu Rogr podrazil nohy a Almendeiec spadl na zem. Potom ho ještě Yzergin ranou pěstí omráčil.

Jakmile se kouř z ohně rozptýlil, odhalil se pohled na bojiště, které bylo osvětlováno mohutným požárem dvou stanů. Pohled to byl vskutku drastický. Almendeici ve stanech patrně

uhořeli, než stačili jakkoliv zareagovat. Okolo ohniště se nacházeli další tři těla. Jedno bylo spálené na uhel, druhé s rozmlácenou hlavu na kaši a třetí měl hlavu pro změnu téměř useknutou. Ještě před malou chvílí všichni Almendeici byli na živu a po velice krátké chvíli bylo po všem. Neměli vůbec šanci se bránit proti tak dobře připravenému útoku.

Dobrodruzi se sešli kousek od ohně. Chvíli se dívali na žlutooranžovou záři ohně osvětlující celý prostor, a až po chvíli se až dali do řeči.

„Náš plán vyšel dokonale. Za necelou minutu jsme dokázali porazit sedm Almendeiců a osvobodit Rogra,“ chválil Alessander jejich úspěch.

„Myslím, že by bylo vhodné odsud co nejrychleji zmizet, než tuhle spoušť někdo objeví,“ upozorňovala Daniela ostatní.

„A co uděláme s tím omráčeným?“ ptal se Rogr.

„Budeme ho muset vzít s sebou. Mohl by nám poskytnout důležité informace,“ odpovídal Alessander.

„Nemyslím si, že bude ochoten nám poskytnout nějaké informace,“ myslel si Vidaath.

„Tak ho přinutíme,“ pousmál se Alessander, který znal pár způsobů, jak rozvázat lidem jazyk.

„Jestli myslíš, že ho budeme mučit, tak s tím zásadně nesouhlasím. Přestože je s nimi Antar ve válce, neznamená to, že můžeme jejich bojovníky nelidsky mučit,“ nesouhlasila Daniela, která z úsměvu Alessandera vytušila, jaký způsob myslel.

„Počkat. Já bych měl nápad. Mohl bych ho přesvědčit, že jsme přátelé. My bychom se mohli přestrojit do jejich oblečení. Nějaké jsem zahlédl ještě na jejich povoze. Až by se probral, nepřišlo by mu nic divné,“ navrhoval Yzergin.

„To nezní vůbec špatně. Akorát nevím, zda se bude chtít Daniela přestrojit. Ona se asi v nepřátelském nebude cítit dobře,“ upozornil ho Rogr.

„Když to nebudu muset nosit dlouho, tak to snad přežiji,“ nakonec Daniela souhlasila s jejich plánem. Opět neměla moc na výběr.

„Ale teď již bychom měli zmizet.“

Sesbírali zbytek své výbavy, kterou naložili na Almendeiský povoz. Omráčeného vojáka svázali lanem a též ho naložili na povoz k ostatním věcem. Ještě před odjezdem se přestrojili do Almendeiského oblečení, a poté se vydali dále na sever.

Zhruba míli na sever našli nedaleko cesty další vhodné místo k přenocování. Zajeli s povozem a ostatními koňmi, na kterých cestovali předtím s Almendeici na malou loučku mezi menšími skalisky. Rogr s Vidaathem sesbírali trochu dříví na oheň a ostatní mezitím zajatce přivázali pevně ke stromu.

Bylo již hodně pozdě a všichni dobrodruzi byli již po celodenním cestování hodně unavení. Zajatec se pomalu probíral. Yzergin ihned k němu přistoupil a použil svoji schopnost. Ta mu umožnila na několik dní změnit myšlení nepřítele, tak aby dobrodruhy pokládal za své přátele. Vidaath a Alessander podobnou schopnost ovládají též, jenže zatím ji nemají tak schopnou, takže by hrozilo selhání.

„Co se to stalo?“ konečně promluvil zmatený Almendeiec.

„Chlapi co blbnete, proč jste mě svázali?“

„Trochu si večer zlobil a měli jsme trochu o tebe strach.“ vymýšlel si Yzergin svoji verzi historky.

„Ale teď už je mi mnohem lépe. Tak byste mě snad už mohli odvázat.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ ptala se Daniela.

„Věř mi. Teď už nám nemůže nic udělat.“

Nakonec svého zajatce odvázáli. Daniela mu moc nevěřila, považovala ho stále za nepřítele Antaru. On je však za přátele považoval. Všichni byli oblečení v Almendeiském, a tak ani na chvíli

neměl podezření, že se ve skutečnosti jednalo o jeho nepřátele.

Všichni poté ulehli k vytouženému spánku. Byli již hodně unavení, a tak usnuli rychle, aniž by si uvědomovali možné nebezpečí. Před spánkem si rozdělili tradičně hlídky a dohodli se, že Almendeieci pokládající je za své přátele, nebude držet žádnou hlídku. Ten to samozřejmě uvítal, protože se mohl v pohodě vyspat.

První hlídku držel Vidaath. Chvilí se porozhlížel po krajině, zda se někde nenacházelo nějaké skryté nebezpečí, ale nic tomu nenasvědčovalo. Největší strach měl s možného příchodu ostatních Almendeiců. Co by jim řekl, až se budou vyptávat, jaké mají své úkoly a jak je plní. Dále je tu asi nikdo znát nebude, i když armády obvykle bývají velké, vojáci jsou naverbováni ze všech koutů země, a tak se zřejmě i sami vojáci mezi sebou tolik neznají. Největší obavu však měl z toho, kdyby se ho vyptávali na pobité Almendeice nedaleko odsud.

Během jeho hlídky se ale nic nestalo. Nyní byl na řadě Rogr. Vidaath byl rád, že se konečně může vyspat a ten usnul prakticky okamžitě, jakmile si lehl na travnatou zem. I Rogr poté měl podobné myšlenky jako Vidaath, ale též měl štěstí a nikdo po dobu jeho hlídky neprošel kolem. Další v pořadí byla Daniela a Yzergin. Opět by v případě příchodu nějaké Almendeiské hlídky, Daniela hrála němou. Během jejich hlídky se pomalu začalo rozednívat. To už občas po okolní cestě sem tam někdo projel na koni. Z počátku to byli pouze jednotlivci, ale později i větší oddíly. Všechny však cestovali ze severu. Jeden Almendeieci si jich jejich tábořiště všiml, a tak šel zkontrolovat kdo tu nocuje. Když však uviděl Almendeiské převleky vrátil se zpět na cestu a pokračoval v cestě.

Poslední hlídku držel Alessander. To už bylo ráno. Daniela s Yzerginem si šli ještě na chvíli lehnout. Ten den byl jasnější než den minulý. Na obloze bylo sice ještě několik mraků, ale jinak slunce poměrně příjemně hrálo. Když se všichni probudili, na nic nečekali a hned sbalili všechny své věci a pokračovali v cestě dále na sever.

Z počátku měli obavu, jestli nebudou odhaleni. Všechny oddíly nebo poslové je však bez povšimnutí minuli. Nikdo se o ně nezajímal. Krajina na severu byla velice pustá, zde už nerostly žádné stromy, jen minimum keřů a téměř žádná tráva. I usedlostí tu příliš nebylo. Čím byli více na sever, tím byla země pustější a skalnatější. Bylo tu též chladněji než v Antaru. To bylo dáno jednak pozicí na severu, ale i podzimem, který již pomalu nastával. Před polednem dorazili do velkého kaňonu, kterým pokračovala cesta dále. Okolní skály byly zabarveny spíše do hněda až červena.

Krátce po poledni dorazili k velké kamenné bráně města Calthedara. Almendeieci je všechny nyní vedl. Cestou ho dobrodruzi přesvědčili o tom, že jsou to rekruti a chystají se vstoupit do zdejší armády.

U hlavní brány se dal do řeči se zdejší početnou stráží, čítající deset členů.

„Zdravím vás. Vedu další rekruty.“

„Jasně. Pojd'te dál.“

Město Calthedara bylo obeháno mohutnou hradbou z červených kamenných bloků o rozměrech téměř šest stop na dvanáct. Vstoupili do města. Toto město bylo opravdu velké. Domy zde byly výhradně z kamene a mnohdy měli až tři a čtyři patra, jejich architektura však byla velice strohá. Odstavili povoz u stájí. Dále je zde Almendeieci prováděl a vše jim ukazoval. Bylo zde spoustu menších či větších obchodů, hospůdek, tržnic, řemeslníků, dále pak kasárny, vojenské dílny, stáje a cvičiště. Město mělo prakticky vše na co si vzpomenuli. I zdejší obyvatelé vypadali velice spokojeně. Všude panoval čilý ruch, mnoho vojáků zde cvičilo a připravovalo se do nadcházející války.

Procházeli rozsáhlým prostranstvím, kde byla obrovská kamenná brána vedoucí do chrámu ve skále. Zatímco běžné domy byli velice strohé a nezajímavé, chrám a palác byl doslova přeplácán ozdobami. Poměrně časté byli chrliče. Rada je brala jako symbol symbiózy s duchy a démony. Proto je možno na náměstích, kašnách a třeba i na radnici nalézt mnoho soch démonických motivů. Normálního smrtelníka by to mohlo i děsit.

Nad velkým vchodem do chrámu bylo v červenohnědé skále vytesáno obrovské sousoší. Bylo to sousoší staré rady kdysi vládnoucí tomuto světu, vyprávěl jim Almendeiec. „Zde se konají pravidelné kázání Myri k vojskům. Také sem budete docházet.“ Až si toto místo prohlédli, zamířili k jednomu čtyřpodlažnímu domu.

Vstoupili do něj a po kamenném schodišti vystoupali do třetího patra. Almendeiec je zavedl do jejich pokojů: „Tak to budou vaše pokoje.“ Ukazoval jim velice dobře zařízené pokoje. Postele byly velké a pohodlné, spousta skříní, poliček, knihoven, stolků a židlí, zkrátka to vypadalo jako na hradě bohaté šlechty než ve vojenských kasárnách. „Předpokládám, že jste po náročné cestě unavení. Tamhle se nachází koupelna, jistě se budete chtít trochu omýt,“ ukázal na dveře v rohu. Dobrodruzi chvíli nechápali, jak si Almendeici můžou vůbec dovolit poskytovat takový luxus. Zvláště překvapení byli z koupelny. Ta bývava zpravidla jen v královských palácích, nebo v domech velice bohaté šlechty. „A zítra dopoledne se koná ve chrámu kázání Myri k nováčkům. Neměli byste tam chybět,“ završil prohlídku a následně se rozloučil.

Daniela se hned rozhodla, že dopřeje svému tělu koupel a zašla do koupelny. Ostatní se mezitím najedli z jídla, připraveného na stole. Ten den odpočívali po dlouhé cestě. Za ten den a půl mohli urazit vzdálenost možná až 50 mil a kromě toho se málem dostali do vážných potíží. Nyní se nacházeli v samém srdci Almendeiské říše. Nyní měli výbornou příležitost zjistit více o tom, co Myri chystá. Již nyní se zřejmě Almendeici připravovali na brzký útok na Antar. Takže by neměli zahálet a zjistit co nejvíce, dokud Almendeici nezaútočí na Antar. Zítřejší kázání Myri by mohla být příležitost, jak přímo od ní zjistit, co se chystá.

Po zbytek dne se Rogr, Alessander a Yzergin rozhodli, projít si město a trochu si jej prohlédnout. Daniela raději zůstala doma, protože by určitě chtěla zasáhnout proti případnému zlu, na které by jistě narazila. Vidaathovi se též nechtělo do města. Vůbec se mu tu nelíbilo, vše tu bylo vydlážděno nebo zastavěno, všude hluk a nikde ani kousek klidu a přírody.

Ti co se vydali do města si všímali pohybu spousty bojovníků a jejich přípravu na válku. Nenápadně se snažili zjistit více o blížící se válce. U jedné skupinky bojovníků zaslechli rozhovor o možném brzkém dobývání Antaru a možno i dalších států na jihu. Když se už blížil večer, tak se vrátili zpět do jejich dočasného domova. Něco opět pojedli, vždyť proč nevyužít zdejší pohostinnosti. Po jídle se bavili o zítřejších plánech. Venku se setmělo poměrně brzy a tak ulehli do pohodlných postelí. V ten den všichni usnuli poměrně brzy.

Druhý den ráno dorazil jejich dočasný přítel a sdělil jim: „Už je načase se dostavit na shromáždění válečníků.“ Rychle si vzali svoji výbavu a vydali se na cestu, sice ji zatím zřejmě nepotřebovali, ale přesto pro jistotu. Co kdyby byla v chrámu nějaká možnost něco zajímavého vypátrat.

Na prostranství před chrámem se v tu dobu shromažďovalo už mnoho válečníků. Po chvíli čekání se otevřela obří kamenná brána tvořena ze tří částí, které se pomalu zasouvaly do skály. Všichni následně vstoupili do chrámu.

Rozlehlý sál dost velký pro 300 válečníků, byl prostě zařízen. Nebylo zde žádných

zdobných reliéfů na zdích ani soch, v podstatě to byl jen samotný sál vytesán ve skále. Vlevo a vpravo byla vždy jedna podobně velká brána jako u vchodu. Oproti hlavnímu vchodu se nacházelo velké pódium, za ním obří kamenná brána zhruba 15 stop na výšku i šířku a na ní symbol pět pěticípých hvězd přes sebe vzájemně pootočených. Dobrodruzi zůstali stát nalevo uprostřed od vchodu. Almendeici v sále náhle utichli, to právě na pódium vstoupila Myri.

Byla to ne příliš vysoká žena, plavých vlasů a zářivě modrých očí. Oblečena byla honosně, tak aby ukázala svůj urozený původ, zlaté vyšívání, spousta ozdob a drahých kamenů. Když promluvila, působila až fanaticky. Každé slovo, které řekla, jakoby desetkrát procítila.

„Bojovníci a Mágové,“ začala Myri kázat svým cynickým hlasem, který byl plný nenávisti.

„Naše společná moc je stále silnější. Armáda je mocná a mnoho dalších se dále rekrutuje do nejmocnější armády všech dob. Nebude trvat dlouho a již brzy získáme moc nad všemi městy na jihu, porazíme všechny naše nepřátele. Sláva starého Chalderonu bude jednoho dne opět vzkříšena a budeme jednou vládnout celému světu.“

Na to všichni hlasitě zvolali: „Sláva Almendeicům!“ a pozvedli své zbraně vzhůru. Dobrodruzi tak učinili též, aby nevzbudili v okolí podezření. Daniela však nic nevzvolávala ani nepozvedla svůj meč. Vše v okolí ní se velice přičilo jejímu přesvědčení. Všude kolem cítila velice silné zlo až ji z toho silně rozbolela hlava.

„Jako první stát, jež bude podroben, bude Antar. Již to nebude trvat dlouho. Než se nadějeme, první vítězství bude naše. Ti co jdou s námi a věří v tvůrce, nechť jim bude požehnáno, ostatní, ať zhynou a budou zatraceni.“

Na to opět všichni v sále zvolali: „Sláva Almendeicům!“ a pozvedli své zbraně vzhůru. Dobrodruzi učinili totéž, až na Danielu. Ta tu momentálně dost trpěla. Chtěla zasáhnout, ale stále se držela.

„A nyní vyberu dobrovolníka, který se nechá obětovat pro dobro celé naší věci.“

V tom začali všichni přítomní zvedat ruce a hlásit se tak k obětování. Než se dobrodruzi nadáli, všichni v jejich okolí měli zvednuté ruce a tak raději je zvedli také, aby opět nevzbudili podezření. Raději ani nedomýšleli co by poté dělali, kdyby byl někdo z nich vybrán. Nervozně a s obavami sledovali Myri, koho si vybere. Pravděpodobnost vybrání některého z nich ze zhruba třístovek přítomných, je přeci jen malá a to je alespoň trochu uklidňovalo. I když jak se říká, náhoda je blbec, a tak si nemohli být jisti, než Myri po chvíli nekonečného ticha v sále, někoho vybrala.

„Ty půjdeš!“ ukázala prstem na jednoho Almendeice na pravé straně nedaleko od nich. V duchu jim spadl kámen ze srdce. Onen vybraný ihned zašel bez váhání na pódium. Myri poté pronesla neznámé zaklínadlo a onen Almendeiec byl rozerván na kusy. Veškerá jeho krev a vnitřnosti se však nerozprskly do okolí, nýbrž byly přitaženy na symbol pěticípých hvězd. Ten následně absorboval vše z obětovaného Almendeice a rozzářil jasnou rudou barvou.

Myri ještě nějakou dobu kázala v duchu propagandy a boji z jejich věc. Všichni ještě několikrát hlasitě zvolali: „Sláva Almendeicům!“ Po čase Myri ukončila toto shromáždění a Almendeici se začali rozcházet. V sále se otevřely postranní brány vedoucí do dalších sálů, jedna část přítomných se odebrala vpravo a druhá vlevo. Dobrodruzi zamířili k bráně vlevo, protože jim byla blíže. V tom je u brány zastavil jeden Almendeiec stojící u vchodu: „Stát! Sem přece nepatříte.“ Byli snad odhaleni, pomyslili si, ale Almendeiec si jich dále nevšímal. Alessander si však všiml výbavy Almendeiců. Procházející tímto vchodem vypadali na čaroděje a ti na druhé straně vypadali na válečníky. Rychle se odebrali na druhou stranu, ale bylo již pozdě. Všichni již sál opustili a obě brány se uzavíraly. Než se nadáli, zůstali v sále sami.

„Co teď? To asi nebude dobré, jestli nás tu teď někdo načapá,“ pomyslili si. Zkoušeli postupně otevřít nejdříve bránu vedoucí ven. Netušili jak se vlastně otvírá. Nikde žádná rukojeť, či mechanismus. Zkoušeli je i roztáhnout ručně, ale bloky byly tak velké, že to nemělo nejmenší naději na úspěch. Stejná situace se opakovala i u obou postranních bran. Nakonec vstoupili na

pódium k velké bráně se symbolem pěticípých hvězd.

Zde si po stranách všimli malých průchodů zavřenými dřevěnými dvířky. Daniela přistoupila nejprve k dvířkům vpravo a naslouchala. Za nimi bylo slyšet podobné kázání, jako před chvílí v tomto sále. Opatrně dvířka pootevřela a nahlédla za ně. Na pódiu druhého sálu spatřila onoho chlapa ve zbroji vydávající se nedávno u Antaru za dřevorubce. To ji utvrdilo v tom, že se u Antaru nemýlila a bylo její povinností ho zastavit. Zde měla chuť nakráčēt přímo za ním na pódium a zastavit ho, ale byla si vědoma, že by se jednalo prakticky o sebevraždu a bude muset trpělivě čekat na jinou vhodnou příležitost.

Opatrně dveře zavřela a nyní se odebrala ke dveřím naproti. Za nimi bylo slyšet jiné kázání. Pootevřela je a nahlédla, při pohledu na kazatele byla nemile překvapena. Spatřila zde vysokého pohublého čaroděje v jednobarevné černé róbě. Byl to Almendeth. „Jak je to možné, že je na živu. Vždyť ho přeci nedávno porazili v boji a jasně ho viděli umírat.“ nechápavě se divila Daniela. I ostatní byli z touto skutečností nemile zaskočení. Daniela dveře zavřela, i když v tu dobu měla nutkání zakročīt, avšak i zde si byla vědoma příliš velkého nebezpečí.

Přemýšleli o těchto shromážděních. Almendeth zřejmě kázal mágům a ten druhý kázal válečnickům. Dost možná se jedná o Almendethova bratra Corveiratha, o kterém se zmiňovala hraničářka Laia. Označení jako šílený válečník by odpovídalo.

Přemýšleli stále, jak se dostat ven. Nejvíce je děsila možnost příchodu některého ze zdejších vůdců a těžko by vysvětlovali svoji přítomnost zrovna zde. Stále zůstávali u velké brány se znakem pěticípých hvězd. Všichni si ji stále se zájmem prohlíželi a spekovali, jestli by ji dokázali otevřít. Alessandro si všiml v bráně malého otvoru, který se zdál být jakýmsi místem, kam se dá vložit klíč. Vidaath si vzpomněl na přívěšek, který mu dala Laia, když se s ní prvně setkal „U mrtvého draka.“ Vyndal ho a zkusil se podívat, zda by nemohl dát vložit do otvoru.

Přívěšek skutečně zapadal velice přesně. To bude jistě klíč, který dovede otevřít tuto bránu. Avšak dobrodruzi nevěděli, co je v této pevnosti může čekat. Málokdo věděl, co se tu kdysi dělo za experimenty a jaké nástrahy a bytosti tu můžou potkat. Je to však jediná možnost jak uniknout. Rozhodli se tedy bránu otevřít.

Vidaath vložil přívěšek do otvoru a zatlačil ho do něj. Ozvalo se cvaknutí, velký symbol pěticípých hvězd se znovu rozzářil jasně rudou barvou a po chvíli se tři obří kamenné bloky, ze kterých byla brána tvořena, pomalu zasouvaly do zdi. Hleděli poté do velké tmavé chodby vedoucí někam do neznáma.

V tom za sebou zaslechli zvuk otevírající vstupní brány. Otočili se, aby se podívali kdo vstoupil do sálu. Byla to samotná Myri, která se tvářila velice našťavaně a hned na to začala něco kouzlit. Nikdo z dobrodruhů toto zařikávání neznal. Nečekali, až to vykouzlí a raději hned všichni vběhli do chodby. Mezitím se před Myri formovala velká koule tvořena neznámým materiálem připomínající částečně kov a kámen. Tato koule zářila zvláštním magickým mnohobarevným světlem. Tuto kouli ihned poslala směrem k dobrodruhům. Její rychlost se stále zvyšovala, až to působilo velice nepřirozeně a zdálo se, že je nemožné stačit uskočit. Obří brána se v tu dobu našťestí začala zavírat a krátce před přiblížením oné koule, se zavřela. Ozvala se ohromná ohlušující rána. Podzemí se zatřásl tak silně, až dobrodruzi popadali na zem.

Krátce po té, co se vzpamatovali, obrátili své pohledy směrem k bráně. Nevypadalo to, že by byla poškozená. Žádné světlo ze sálu do chodby nepronikalo. Alessandro nahmatl ve svých věcech klacek a očaroval ho opět magickým světlem. Vzniklý svítící klacek spoře osvětloval velkou chodbu, která se svažovala dolů.

V

Podivnosti v pevnosti Chaledath

Brána po mohutné explozi zůstala zavřená. Všude v okolí bylo ticho a temno. Svítící klacek osvětloval pouze bezprostřední okolí. Raději u brány dále nesetrvávali a pokračovali svažující se chodbou. Nechtěli riskovat, že je bude Myri pronásledovat.

Urazili několik desítek stop. Nyní se nacházeli ve velkém čtvercovém sále. Nebyla zde úplná tma. Sál byl osvětlen neznámým slabým namodralým světlem, takže bylo v sále alespoň něco patrné. Jeho velikost byla 40 stop každé strany a 15 stop na výšku. Všechny zdi byly postaveny z velkých, hnědočervených, kamenných bloků. Podlaha byla z velkých dlaždic každá o rozměru tři stopy. V každé straně se vprostřed nacházely velké kamenné brány podobné těm ve velkém sále. I zde byly tvořeny třemi kamennými bloky. Nad každou bránou byl nápis ve staré Chaldejštině. Jediný Alessandro trochu rozuměl některým nápisům, protože v poslední době věnoval dost úsilí porozumět starému jazyku Chaldeitů. Nad bránou vlevo, stálo „CESTA STRACHU,“ nad bránou naproti „KE SCHODŮM,“ a nad bránou vpravo „K EXPERIMENTŮM.“

Uprostřed místnosti se nacházel ještě vyvýšený čtvercový podstavec o délce strany zhruba tři stopy z bílého kamene. Dobrodruzi k němu přistoupili blíže. Na podstavci spatřili podivný symbol tvořen několika čarami, šípkami a kruhem, vytesán v kameni. Přemýšleli o významu tohoto symbolu, ale nepřipomínalo jim to cokoli známého. Jak chvíli stáli u podstavce a přemýšleli o jeho významu, pocítili silnou magickou energii. Alessandro se pokusil na ní zaměřit, aby zjistil o jakou magii se jednalo. Po nějaké době snažení dokázal určit, že se jednalo s největší pravděpodobností o teleportační magii. Symbol na podstavci zřejmě ukazoval cestu, kam se má dotyčný přenést, ale stejně jim to nebylo příliš platné. Význam symbolu nebyl pro ně i dále pochopitelný, zvláště v neznámém podzemí.

Vidaath si vzpomněl na tehdejší rozhovor s Laiou, která je upozorňovala na portály ve zdejší pevnosti. Jejich systém byl po mnoha staletích dávno zapomenut a v dnešní době existuje jen minimum lidí, kteří se v systému portálů orientují. Navíc po tolika staletích některé prý nefungují tak jak by měly. Dobrodruzi dali na varování Laii a rozhodli se nechodit portály dokud budou existovat jiné možnosti. Vydali se proto bránou naproti, jejíž nápis jako jediný zněl přívětivě a to: „KE SCHODŮM“

„Jak to otevřít? Nikde žádného madla či kliky,“ rozhlížel se Rogr po bráně.

„Možná stačí bránu aktivovat dotekem, občas to tak u některých bran, dveří a vrat bývá,“ uvažoval Alessandro. Ten měl již nějaké zkušenosti s podobnými branami.

Daniela zkusila svoji pravou dlaň přiložit na bránu. Vzápětí se začalo ozývat drhnutí kamene o kámen. Brána se skutečně dala do pohybu. Tři velké kamenné bloky se zasunuly do okolních zdí a stropu. Za bránou se nacházela dlouhá chodba podobná té vstupní o rozměru přibližně 10 stop na šířku i výšku. Byla zde tma a opět ticho. Jakmile prošli bránou, ta se po pár okamžicích opět sama zavřela.

Po několika opatrných krocích dorazili do menší místnosti se schodištěm vedoucí do nižšího patra. Jejich pohledu však neunikla podivná bytost levitující nad schodištěm. Byla o průměru šesti stop, které dominovala velká zubatá tlama, velké centrální oko a na tykadlech, rovnoměrně rozmístěných po jeho vrcholu, se nacházely další malá oka. Zřejmě bytost spala, protože jejich příchod zatím nezaznamenala. Raději se dobrodruzi potichu a opatrně vrátili zpět do chodby. Kde přemýšleli o druhu této bytosti.

Daniela samozřejmě cítila z ní velice silné zlo, už jen svým vzhledem bytost nepůsobila přátelsky. Vidaath si vzpomněl na jisté vyprávění, kdy se před mnoha lety u lesa druidů objevila zlá elfí podrasa drowů, kteří zde bojovali v jednom podzemí s nepřáteli známými pod přezdívkou „koule mnoha očí“ nebo „oční tyran.“ V bestiářích bývá označen pod názvem Beholder. Jejich paprsky vyslané z jejich očí dokáží během krátké doby zlikvidovat i menší armády. Paprsky mají mnoho nepříjemných efektů, mezi ti méně nepříjemné patří například strach, spánek, okouzlení, v těch horších zkamenění, dezintegrace, nebo okamžitá smrt.

Dobrodruzi se rozhodli, zkusit jinou cestu a s touto bytostí bojovat, jen pokud nebude jiná cesta, i když Daniela by nejradyji tuto zlou bytost zlikvidovala hned. Vrátili se tedy zpět do velké místnosti a zde se rozhodli pokračovat bránou, nad kterou byl nápis: „CESTA STRACHU.“ V ten moment však všichni měli divný pocit. Jakoby v sále byl s nimi ještě někdo další. Pozorně se rozhlíželi, ale nikoho však nespatriili. Všechny kouty byly zcela prázdné. Nikde ani náznak pohybu či zvuku. V místnosti kromě portálu a bran zkrátka nic jiného nebylo. Pomyslili si: „To přece není možné, aby někdo byl. Vždyť se tu vůbec nedá nijak schovat a přesto ten nepříjemný pocit přítomnosti někoho jiného.“

Po chvíli přesvědčování, že se jedná jen o přelud mysli, se vydali zamýšlenou bránou. Za ní se nacházela identická chodba, jako ta, která vedla ke schodišti. Po vzdálenosti zhruba 30 stop našli v pravé straně zdi další bránu. Na pravé straně bylo od ní na zdi malé zařízení, ve kterém byl otisk zelené ruky. „Možná se jedná o nějaký druh zámku,“ domýšleli si. „Nebudeme to pokoušet, co kdyby to byla nějaká past. Tady si nejsme jisti ničím,“ prohlásil Vidaath.

Pokračovali tedy dále chodbou, až po dalších 30 stopách chůze dorazili na její konec, kde byla na každé straně brána. Vzdálenost se snažil krokovat Vidaath. Při tom se pokoušel o načrtnutí alespoň jednoduchého plánu. U brány nalevo Alessander přečetl nápis: „POKLADNICE.“ Rogrovi se rozzářili oči: „To vypadá velice dobře. Půjdeme sem.“

„Máme zde jiné poslání, nepřišli jsme sem přeci rabovat,“ nesouhlasila Daniela s tímto návrhem.

„Něco si snad vzít můžeme? Vždyť je toto nepřátelské území.“

„To nemůžeme, nevíme ani komu to může patřit.“

„Já bych tam asi taky nelezl, co když tam hlídá nějaká bytost? Nebo tam budou pasti.“ vložil se do debaty Vidaath.

„No dobrá tedy, půjdeme doprava, ale pokud to tam nikam nevede, tak bych se sem chtěl podívat. Mohla by tam být alespoň nějakou zbraň,“ nechtěl se Rogr vzdát možnosti, alespoň si něco nabrat.

Nakonec do pokladnice nešli a Alessander přiložil ruku na bránu vpravo. Ta se opět otevřela, sice by raději i on nejdříve prozkoumal pokladnici. Když už zde podstupují toto nebezpečí, tak by si též rád něco odnesl. Následovala další chodba, tentokrát svažující se dolů. Zhruba po dalších 50 stopách dorazili do další čtvercové místnosti podobné té vstupní. Tentokrát zde byly pouze dvě brány, každá na zadním okraji levé a pravé strany. I zde byl podobný podstavec jako u vstupu, pouze symboly na portále byly jiné. Nad branami byly opět nápisy. Alessander dokázal přečíst pouze první slovo u každého nápisu a u obou stálo „KRUH PRÁVA.“ Druhé slovo nedokázal rozluštit, ale u každého nápisu bylo jiné. Možná to byla právě ta podstatná část nápisu, dobrodruzi se domnívali, že se možná jednalo o místo vykonávání rozsudků.

Daniela otevřela dveře nalevo. Zde byla krátká stoupající chodba stáčeující se vpravo. Na jejím konci se nacházela další brána, jenže u této brány se opět nacházelo podobné zařízení podobné, jako u brány v chodbě před pokladnicí. Otisk ruky byl tentokrát červený. „Tahle barva je jiná, možná se jedná o přístup pro různé vrstvy zdejších bývalých obyvatel. Bude to asi podobné jako klasické klíče a zámky, akorát to zde asi neobejdeme,“ uvažovali. Rogr zkusil přiložit ruku na bránu, ale nic se nestalo. Do zařízení s rukou raději nikdo své ruce nestrkal, mohlo by to být

chráněno nějakou pastí proti neoprávněnému vstupu. Vrátili se zpět do předchozího sálu, aby vyzkoušeli druhou bránu.

Při procházení sálu měli opět ten podivný pocit přítomnosti někoho jiného. Chvíli se opět rozhlíželi, ale opět nezaslechli žádné kroky a stejně znovu nikoho nezahledli. „Co když nás někdo, nebo něco sleduje. Ale co to může být? Je to snad nějaká nehmotná bytost, nebo je něco ve zdech zdejší pevnosti?“ rozvíjeli dál své úvahy. Při těchto myšlenkách jim až mrazilo v zádech. Nic dalšího se však nedělo, proto pokračovali bránou vpravo. Byla zde stejná chodba jako za druhou bránou. Ta ale klesala a stáčela se doleva. Na jejím konci došli k další bráně, zde žádné zařízení s rukou nebylo. Rogr přiložil svoji dlaň na bránu a ta se tentokrát otevřela.

Dobrodruhům se naskytl pohled na kruhovou místnost o průměru zhruba 40 stop. Nacházeli se zde další tři brány. Rogr vstoupil dovnitř a rozhlížel se zde, ostatní ho po chvíli následovali. Ve výšce osmi stop spatřil ochoz, který spíše připomínal hlediště. Na ochozu přímo oproti dobrodruhům se nacházel veliký trůn. Dobrodruzi se dále rozhlíželi a přitom si uvědomili, že se nenachází v divadle, nýbrž v aréně. V tom se však za nimi ozval hlasitý úder kamene. V leknutí se otočili a spatřili za nimi zavřenou bránu, kterou sem před chvíli vstoupili.

Yzergin ihned zkusil bránu otevřít dotykem ruky, jenže se nic nestalo. Náhle se zde odněkud ozval hlas mluvící v neznámém jazyku. Ten hlas zněl skřehotavě a byl plný nenávisti. Daniela, Rogr a Vidaath již podobnou neznámou skřehotavou řeč slyšeli při rituálu v chrámu bohyně Lin. Alessandro též hlas částečně poznal, jednalo se o starou Chaldejštinu, avšak obsahu sdělení nerozuměl ani slovu.

Ozval se zvláštní tón připomínající troubení na roh a na to se dveře vlevo začaly pomalu otevírat. Ze tmy se vynořila nehmotná postava muže připomínající spíše ducha. Daniela z něj cítila opět zlo a nyní ani chvíli neváhala. Vykročila vstříc němu a využila svoji schopnost odvracet nemrtvé. V tu dobu byla Daniela výborně koncentrovaná a duch se prakticky hned po vstupu do arény za sténání rozplynul. „Tak to bylo hodně rychlé,“ pomyslně si Yzergin.

Další brána se začala otevírat vpravo. Dobrodruzi čekali, co na ně bude čekat teď, ale nic odtamtud nevycházelo. Z toho směru se však ozývaly nějaké kroky. „Možná je ta bytost neviditelná,“ pomyslně si. Rogr využil svého elfího vidění umožňující vidět ve tmě jako za světla. Tato schopnost, při dobré koncentraci, někdy umožnila spatřit i neviditelné. Rogr měl trochu obavu z toho, co se v tom místě může nacházet, ale neváhal. V aréně spatřil zombie a ihned sdělil Daniele jeho pozici. Daniela udeřila svým svěceným mečem do míst, kde Rogr určil pozici nemrtvého. Zasáhla ho velice dobře, ozvalo se nepřírozené, nelidské zasténání.

Rogr dívající se stále tím směrem a dále navigující ostatní dobrodruhy, spatřil v pozadí ještě něco podivného. Připomínalo to nějakou postavu, avšak její rysy nebyly dobře patrné. Celá postava se zdála být jako nejasný záblesk. Chvíli měl dojem, že ho šálí smysly, ale ten obraz nejasné postavy tam stále byl a unikl na nějaké jiné místo v aréně. Nemohl jej následovat, protože radil ostatním, kam mají útočit. Rogra to vyděsilo, protože z různých vyprávění zaslechl historky o zcela neviditelných bytostech a čarodějích, kteří se i při použití schopností spatřit neviditelné jeví jako nejasná mlhovina.

Po dalším zásahu svěceným mečem, se opět ozvalo zasténání. Rogr pak jen viděl, jak onen nemrtvý se skácel na zem. Jakmile neviditelný nemrtvý padl k zemi mrtev, ozval se opět ten skřehotavý hlas. Poslední zavřená brána se poté otevřela.

Chvíle se nic nedělo, z tmavého prostoru zatím nic nevycházelo, Rogr opět pohlédl tím směrem. Za poslední bránou byla místo malé místnůstky dlouhá chodba svažující se dolů.

Alessander přistoupil blíž k chodbě, aby se podíval dále. Očarovaný svítící klacek však náhle zhasl. „Podivné. Účinnost toho kouzla by přeci měla vydržet několik dní,“ podivoval se Alessander. Brzy na to cítil auru, která rozptyluje určité typy magie. Netušil odkud to pocházelo, každopádně to postupně sílilo, jakoby se zdroj té aury přibližoval. Poodstoupil proto zpět do arény a všichni s napětím čekali, co z tmavé chodby přileze. Alessander nechtěl nic podcenit a připravil se k seslání Melfových ohnivých meteorů.

Byly slyšet mohutné kroky, patrně se jednalo o něco obrovského. V tom Rogr zahlédl ve tmě rysy obří bytosti. Podíval se pořádně a připomínalo to spíše obří žábu. Chvilí nevěřil tomu co vidí, ale přesvědčil se v momentě, kdy obří žába o velikosti téměř 15 stop vstoupila do k nim do arény. Ostatní byli též překvapení. Obří žlutohnědozelená žába se nevidí běžně. Dobrodruzi se rychle rozestoupili.

Žába otevřela tlamu a vystřelila svůj jazyk na Vidaatha, ten stačil našťěstí včas uhnout. Rogr po žábě vystřelil šíp, sice ji zasáhl, nicméně poškození se nezdálo být tak velké, žába to ani nepostřehla. To Daniela ji sekla do jejího stehna. Úder to byl mohutný, ale kůže žáby byla velice silná, a tak ji to prakticky jen trochu škráblo. Z rány navíc vytekla nějaká podivná hustá žlutozelená tekutina, která při dopadu na zem zasyčela. Zřejmě se jednalo o kyselinu.

Vidaath vzal větší kámen s pokusil se ho svým vrhacím prakem zasáhnout žábu. Napřáhl se, ale prak se za ním za něco na chvíli chytl. „Co to? Vždyť tu není žádný výstupek, za který se mohl zachytit,“ podivil se a pohlédl za sebe. Nevšiml si ničeho, za co se prak mohl zachytit. Přišlo mu to divné, jakoby se někdo naschvál snažil zamezit mu v útoku. Alessander seslal na žábu pět připravených Melfových ohnivých meteorů. Ty ji sice zasáhli, ale viditelné poškození zřejmě neudělaly.

Daniela žábu zasáhla podruhé, z další trochu větší rány vycákala opět další tekutina. Část tekutiny potřísnila Daniele ruku a za syčení ji popálila. Bylo to dost nepříjemné. Žába si to od Daniely nenechala líbit a tentokrát se pokusila jazykem chytout Danielu. I ona stačila uskočit. Rogrův zásah dalším šípem se též zdál bez účinku. Vidaath se pokusil opět žábu zasáhnout kamenem, ale ještě než vystřelil měl opět pocit, že mu někdo pokoušel chytout prak. Rychle s ním proto uhnul a hned na to vrhl kámen na žábu. Zasáhl ji v momentě kdy měla ještě otevřenou tlamu a kámen zmizel v její útrobách. Alessander nyní seslal známé magické střely. Avšak i ty měli minimální efekt.

Všechny útoky dobrodruhů se zdály být bez účinku. Teď dobrodruhům začalo docházet, že žábu zřejmě nepůjde porazit běžným způsobem a reálně jim hrozí smrt. Ale jak uniknout? Vstupní brána byla stále zavřená, ohoz příliš vysoko a žádný jiný východ tu nebyl. Rogr se rozeběhl a zkusil se vyškrábat na ohoz, ale zeď arény byla příliš hladká a vylézt po ní bylo nemožné. Mezitím se žába odplazila kousek zpět a připravovala se ke skoku. Žába skočila směrem na Danielu, která v tu chvíli stála u vstupní brány. Daniela si byla vědoma toho, že musí rychle uskočit co nejdále, jinak by ji váha tisíců liber rozdrtila.

Daniela udělala dva rychlé kroky a skočila do strany co možná nejdále. Těsně za ní dopadla mohutná žába. Ta dopadla přímo na vstupní bránu takovou silou, až se celá aréna otřásla. Alessander zkusil ještě seslat blesk, ale i ten neudělal žádné větší poškození. Vidaath se rozhodl využít svoji momentálně nejsilnější schopnost. Chtěl vykouzlit okolo žáby mohutnou ohnivou zeď. Když však kouzlo dokončoval, někdo ho zezadu silně nakopl, až ho povalil na zem a ohnivou zeď tak neseslal. To už mu bylo velice divné, protože v ten moment stál od žáby nejdál a byl si dobře vědom, že se už za ním nikdo další nenacházel. Vidaath si byl jist přítomností ještě někoho dalšího a ty podivné pocity, nebyla jen iluze.

Vše vypadalo stále více beznadějně a říkali si: „Proč jsme sem lezli? Mohlo nás to napadnout. Jestliže to bylo místo vykonávání práva, tak tu zřejmě hned po vynesení rozsudku bude taky ihned vykonán. A nespolehat se na dávný odchod zdejších vládců.“ Až po chvíli si dobrodruzi všimli prasklin na bráně. „To by mohla být naděje na záchranu,“ svítila všem naděje. Hned na to dostali nápad, vyprovokovat žábu k dalším skokům, tak aby prorazila bránu.

Daniela běžela na druhou stranu arény k Vidaathovi, který se právě zvedal ze země a snažila se upoutat pozornost žáby. Ta se u brány zvedla a opět se připravila ke skoku na Danielu a Vidaatha. Ti byli připraveni uskočit, jakmile se na ně žába pokusí znovu skočit. Doskočila, ale Daniela s Vidaathem byli na její skok dobře připraveni. Hned na to běželi opět ke vstupní bráně. Žába nečekala a ihned opakovala skok. Oba znovu včas uskočili před jejím dalším dopadem. Po jejím doskoku se opět celá aréna otřásla. Trhliny na bráně se podstatně zvětšily. „Ještě jeden doskok a brána by se měla provalit,“ zaradovali se. Ale stále museli být velice opatrní, stačí jedna chyba a mohlo by to pro některého z dobrodruhů skončit velice zle.

Celou akci opakovali ještě jednou, nalákali žábu na druhý konec arény a opět ji vyprovokovali ke skoku na bránu. Znovu včas uskočili před jejím doskokem. Jakmile obří žába doskočila na bránu, ta se k velké radosti dobrodruhů, rozpadla. Neváhali a stejným způsobem jako předtím, žábu odlákali na druhou arény. Potom se všichni dali na útěk pryč z arény. Žába nelenila a ihned je začala mohutnými skoky pronásledovat.

Dobrodruzi přeběhli přes sál před kruhem práva, pokračovali chodbou k pokladnici, zde otevřeli dveře vedoucí do chodby, která pokračovala zpět do vstupní místnosti. Při tom ve strachu otáčeli hlavu a sledovali, jak je žába pronásledovala. Prchali následující chodbou a žába jim byla neustále v patách. Naštěstí vzhledem k její velikosti, nemohla v chodbách skákat, takže se dobrodruhům podařilo získat malý náskok. V hlavách se jim honily myšlenky: „Kam uprchneme dál? Co když narazíme na zamčenou, či nefunkční bránu.“ Uvažovali také o tom, zkusit žábu nalákat k podivné levitující bytosti, ale tato myšlenka byla ihned zavrhnuta. Pravděpodobně by neměli šanci kolem bytosti proběhnout.

Ve vstupním sále proběhli kolem portálu. Doufali, že žába přejde přes portál a bude přenesena pryč. Mezitím otevřeli poslední bránu s nápisem: „K EXPERIMENTUM,“ a poté uprchli do chodby. Žába mezitím vkročila na portál a dobrodruzi z chodby sledovali, zda se ji končene zbaví. Jenže se nic nestalo a pokračovala dále proti nim. „Možná ten portál nedokáže přenášet tak velké věci, nebo je třeba nefunkční,“ nemarnili zde další drahocenný čas a raději se dali dále na úprk. Rogr se ohlédl zpět a spatřil zavírající se bránu. Všem se krátce na to ulevilo, žába zůstala v předchozí místnosti.

Tentokrát nechtěli nic podceňovat a pokračovali svižným krokem chodbou svažující se dolů. Dorazili do další identické místnosti. Nacházela se zde v každé zdi, vždy uprostřed, brána. Uprostřed byl další portál. Neztráceli čas úvahami kam dál pokračovat a otevřeli bránu naproti. Jakmile ji prošli i ona se za nimi zavřela.

Nyní se nacházeli v další chodbě mírně svažující se dolů. Byla zde tma, proto Alessandro opět očaroval klacek magickým světlem, aby tak znovu získali alespoň malý zdroj světla. Po stranách chodby spatřili další brány a nad každou se nacházel nápis. Alessandro rozuměl jen některým nápisům, zatím však pokračovali dále. Mezitím míjeli další brány a vždy po krátké vzdálenosti další a další. Rozhodli se projít chodbu až na její konec.

Chodba byla velice dlouhá, po stranách míjeli mnoho dalších bran, napočítali jich po každé straně 25. Nad každou se nacházel nějaký nápis, některé Alessandro dokázal přečíst, jiné nikoliv. Byly tam nápisy typu: „ZHOUNÉ BAHNO, ŽIVOUCÍ BOUŘE, ŠUPINATÁ HRŮZA, atd. Jeden

nápis byl podivnější než jiný. Rogr to okomentoval: „Nemohlo by tu být něco přívětivějšího, třeba jídlo zdarma.“ Jeden nápis však všechny zaujal „MÁ STOVKY ŽIVOTŮ A STATISÍCE PODOB“. „Co to může znamenat?“ zamýšleli se. Vidaath říkal, že tuto bránu by v žádném případě neotvíral. Nikdo z nich neměl tušení, co se za těmi branami mohlo skrývat.

Na konci chodby se nacházel další čtvercový sál. Tentokrát zde nebyly žádné brány, pouze dva portály, každý v jednom rohu. Rozhodli se raději vrátit zpět do sálu předcházející tuto dlouhou chodbu. Po pár minutách chůze, došli zpět k zavřené bráně, Daniela přiložila dlaň na bránu a úleku všech se nic nestalo. Zkusila to znovu, ale nic se opět nestalo. Zkusil to i Rogr a Vidaath, ale též bez úspěchu. Byli tu v pasti, jediná možnost jak pokračovat dále, byla buď portály, nebo vyzkoušet tyto brány. Portály se jim projít moc nechtělo, protože systém jejich fungování, byl pro ně neznámý a poté by neměli vůbec ponětí, kam byli přeneseni.

Kterou bránu otevřít? Toť otázka, jeden nápis zněl divněji než druhý. „Co zkusit otevřít nějakou bránu tak na slepo? Pokud se budeme snažit vybírat sebelépe, tak stejně nakonec zvolíme špatně. Jen bych neotvíral tu s nápisem má stovky životů a statisíce podob,“ navrhol Vidaath. Ostatním se to zprvu sice moc nezdálo, ale nakonec souhlasili. Dokud by nic neotevřeli, nezjistili by, co se za těmi branami nachází.

Rogr přiložil dlaň na bránu, nad kterou byl pro ně neznámý nápis. Brána se z hlučením kamene otevřela. Za ní byla jen malá čtvercová místnůstka zhruba o rozměru 12 stop na délku každé strany. Uvnitř seděla postava neznámého muže na židli, jinak nic jiného. Žádný další nábytek či výbava. Neznámá postava muže ve středních letech střední postavy, kratších hnědých vlasů se zvedla, jakmile spatřila otevřenou bránu. Daniela z této postavy necítila žádné zlo. Bylo všem podivné, jak mohl onen neznámý člověk přežít ve zcela prázdné místnosti kdoví jak dlouho. Tento člověk k nim přistoupil a řekl pouze jediné slovo: „Děkuji,“ a pokračoval chodbou dolů směrem k portálům.

„Co to mohlo být za člověka a proč nám děkoval?“ zamýšleli se dobrodruzi. Jejich pohled poté spočinul na nápisu nad bránou a tam stálo: „MÁ STOVKY ŽIVOTŮ A STATISÍCE PODOB“ Zarazili se: „Jak je tohle možné? Vždyť jsme tuhle bránu nechtěli otevřít. Tento nápis byl přeci až o mnoho bran dále.“ Byli si jisti, že tento nápis tu před chvílí nebyl. „Muselo se jednat o nějakou iluzi a nápisy na branách nesouhlasili,“ stále přemýšleli o této záhadě. Raději dále nečekali a vydali se pronásledovat neznámého člověka. Cestou se chtěli ještě podívat na místo, kde původně spatřili onen nápis. Procházeli okolo řady bran a nikde ten nápis nespátřili, na původním místě stál zcela jiný nápis. Bylo tomu tak i u sousedních bran.

Onen neznámý člověk šel velice rychle, jakoby dobře věděl kudy má jít. „Možná zná cestu odsud,“ uvažovali a raději přidali do kroku. Onen neznámý muž se jim však vzdaloval. Rychlý krok změnil na běh, přesto ho nakonec v tmavé chodbě ztratili z dohledu. Doběhli do spodní místnosti, která byla trochu osvětlená tmavomodrým světlem. Naposledy zde viděli neznámou postavu, když vcházela do portálu vlevo. Dobrodruhům se ho následovat moc nechtělo. To byla právě ta situace, které se chtěli vyhnout. Když usoudili, že z této oblasti stejně žádná jiná cesta nevede a jen by vypustili na svět další podivnosti, rozhodli se portálem projít.

Jejich pohled se během chvíle zcela zatměl, stejně tak hmotný pocit existence pomínul, chvíli měli jen pocit zcela uvolněného vědomí, jak je přenášeno na jiné místo. Na to se pocit hmotného těla vracel a opět se pohled na svět rozjasnil. Rozhlédli se okolo sebe. Nyní se nacházeli v podobné chodbě jako zatím všude jinde. Okolo bylo ticho a tma, kterou pronikalo slabé světlo svítícího klacku. Rogr s Yzerginem se pokoušeli za pomoci své schopnosti nočního vidění zahlédnout unikající postavu. Bez úspěchu. Bylo už pozdě a ona bytost už unikla. Zahlédli pouze asi 50 stop dlouhou chodbu, na každém konci zakončenou bránou.

Když vnímali to ticho a tmu kolem, cítili opět ten nepříjemný pocit přítomnosti někoho dalšího. Stále častěji uvažovali, že je někdo neviditelný sleduje. Stále častěji se v jejich okolí, občas událi nějaké nevysvětlitelné jevy. Například Vidaatha někdo v aréně zezadu nakopl, jeho prak několikrát o něco zavadil a Rogr při souboji s neviditelnou zombie spatřil něco nejasného v pozadí.

Pokračovali bránou, která po přenesení na toto místo jim byla naproti. Za ní se nacházela další typická čtvercová místnost. Uprostřed se nacházel na vyvýšeném kamenném podstavci zářící, červený, osmistranný krystal umístěný na železném zdobném podstavci. K němu vedly celkem čtyři schody. Dále se v každé zdi uprostřed nacházela brána, u té nalevo bylo opět zařízení s otiskem ruky, tentokrát černé barvy. „Tohle by mohl být hledaný kámen země. Alespoň něco se nám povedlo,“ pronesl radostně Rogr při pohledu na zářivý krystal.

Rogr s radostným výrazem vykročil k podstavci. Když vstoupil na poslední dlaždici před schody, ozvalo se hlasité cvaknutí. Zarazil se, prohlédl si dlaždici, na které stál a z hrůzou zjistil, že se jedná o nášlapnou dlaždici. Při dalším pozorném pohledu našel ještě několik dalších nášlapných dlaždic v okolí, včetně schodů. Nyní rozmýšlel, co provede. Věděl, že jakmile by z ní slezl, tak by se past spustila. V tom něco do Rogra silně strčilo ten spadl na schody. V tom se ozvalo několik dalších cvaknutí. Rogr zprvu nechápal, co se stalo. Kdo ho to tak zákeřně shodil do dalších pastí? „Co teď budu dělat?“ honilo se Rogrovi hlavou.

Yzergin se rozhodl jednat a chtěl vyzkoušet přenést Rogra do bezpečí za pomoci své teleportační schopnosti. Zavolal na Rogra: „Vydrž ještě chvíli, dostanu tě z toho místa do bezpečí!“ Yzergin začal za pomoci své mentální schopnosti sesílat teleport. Něco však bylo špatně, Yzergin úspěšně dokončil sesílání, jenže Rogr se vůbec nepřenesl. Nechápal. Byl si vědom, že kouzlo bylo sesláno, ale z nějakého neznámého důvodu, nezafungovalo.

V tom si všichni všimli jak se v místnosti poblíž něj, zjevil živý jelen. „Co to má být?“ podivil se Yzergin. Ostatní se též divili, co tu najednou dělá jelen. Jelen byl z toho všeho kolem taky jelen a vyplašeně začal pobíhat po sále. Vidaath se ho snažil uklidnit, aby nespustil další pasti. Zprvu se to celkem dařilo, jelen se pomalu uklidňoval. Pak se jelen náhle zničeho nic splasil a znovu zmateně pobíhal po místnosti. Vidaath se divil, co ho tak náhle vyplašilo, ale bližší pohled mu napověděl více. Jelena někdo zasáhl šípem. „Kdo to mohl udělat?“ zapřemýšlel Vidaath. Jediný kdo tu měl luk a šípy byl Rogr, ale ten ležel na zemi v pastích a nemohl se prakticky vůbec hnout.

Jelen ještě chvíli pobíhal po místnosti až nakonec šlápl na jednu dlaždici s pastí. Velký bodec, který na moment vyletěl z podlahy a zase se vzápětí schoval pod dlažbu, jelenem prošel velice snadno. Ostrý hrot ho rozmaširoval na kusy. Smrt byla rychlá, ani sebou moc nezaškubl.

Rogr nechtěl dál čekat a rozhodl se zachránit skokem. Opatrně se připravil do pozice, ze které se mohl dobře odrazit a vyhnout se tak pastem. Ruce dal do pozice tak, aby každou držel aktivovaný jeden schod a pokrčil nohy. Pomalu se připravoval k odrazu. Bylo to velice riskantní. Pokud by se mu to nepovedlo, bylo by s Rogrem zle. Toho si byl vědom, proto si raději ještě odraz párkrát připravil, než byl opravdu připraven k finálnímu skoku. Jediný pokus zde rozhodoval o životě a smrti.

Jakmile se definitivně rozhodl, mohutně a hbitě se odrazil zpět na předchozí dlaždici bez pasti. Blesk v tu chvíli letěl ze stropu a zasáhl přesně místo, kde Rogr původně ležel. To už byl našťestí mimo nebezpečí. Kromě toho, ze stropu nad krystalem, začala proudit nazelenalá tekutina podobná kyselině ze žáby. Ta potřísnila i červený krystal. Tomu to však nic nedělalo.

Všichni si oddechli, že se Rogr dostal bez úhony z pastí. Od té chvíle si dával větší pozor,

kam šlape. Nyní se rozmýšleli, jak získat ten kámen země, když všude kolem byly pasti. Obzvláště na schodišti a v okolí podstavce jich byla spousta. Vidaath v tu chvíli dostal nápad, pokusit se kámen z podstavce sestřelit kamenem vystřelený z vrhacího praku. Ač se to zdál být poněkud bláznivý nápad, zkusit se to mohlo.

Vidaath vzal první kamínek a vrhl ho na kámen země. Poprvé minul. Znovu připravil další kamínek a chystal se k náprahu. Jenže v ten moment se prak opět za něco zachytil a chvíli držel. „Už zase mi něco chytá prak!“ vykřikl Vidaath a rychle s ním silně trhl, aby ho získal z toho sevření. Poté vytáhl svoji šavli a párkrát se ní rozmáchl kolem sebe.

„Celou dobu nás někdo sleduje a provádí nám nepříjemnosti. Vzpomeňte se na ten divný pocit pronásledující nás od té doby, co jsme sem vstoupili,“ pravil Vidaath k ostatním vážným hlasem.

„Má pravdu. Všichni jsme přeci viděli, jak někdo strčil Rogra do zad, tak aby spadl do dalších pastí,“ souhlasil s Vidaathem Yzergin.

„Když jsme bojovali s tou velkou žábou v kruhu práva, tak mě někdo zezadu nakopl, až jsem spadl na zem. Nečekal jsem to, protože jsem za mnou nikoho neviděl. Všichni jste v tu dobu byli u vstupní brány,“ pokračoval s líčením událostí Vidaath.

„Při boji s tou neviditelnou zombie, se mně v tu chvíli podařilo zahlédnout ještě něco jiného,“ přiznal Rogr svůj tehdejší objev, který to v ten moment považoval za přelud, protože v hledání neviditelných neměl příliš mnoho zkušeností.

„Tys to na chvíli zahlédl? A jak to vypadalo?“ optal se Alessandro.

„Bylo to takové nejasné, ale určitě to byla postava muže vyšší postavy. Podrobnější rysy byly nejasné, jakoby mlhovité.“

„Měli bychom být na pozoru a očekávat další zákeřnosti od té neviditelné bytosti,“ dodala Daniela.

„Možná bych mohl soustředit svoji mysl, tak abych tu postavu zahlédl na dost dlouhou dobu. Pak bychom ji mohli nějak zranit,“ navrhol Yzergin.

„To by mohl být dobrý nápad. Pokud ho zahlédneš, tak mi jen ukážeš rukou, kam mám mířit,“ souhlasil Rogr s plánem a hned se na něj chystal.

Yzergin se začal soustředit na spatření neviditelné bytosti. Jeho schopnost nebyla jako klasické kouzlo spatřit neviditelné, ale mentálně vnímal přítomnost bytostí v okolí. Skutečně ji po chvíli přesně vnímal, dokonce i částečně mohl ve své mysli rozeznat její vzhled. Byla to postava jak ji popsal Rogr. Rozeznal též podlouhlejší tvar obličeje postupně se zužující k bradě a delší hnědé vlasy svázané do copu, na horní části hlavy trochu prořídlé.

„Tamhle je!“ ukázal Yergin Rogrovi místo, kde jej zahlédl. Bylo to hodně nezvyklé mířit do prázdného prostoru, kde široko daleko nikdo není. Vystřelil, ozvalo se jen cinknutí šípu o kamennou zeď. „Tamhle běží!“ naznačoval Yzergin další jeho pohyb. Rogr se snažil zhruba mířit do míst kam naznačoval Yzergin a opět vystřelil. Netrefil se, ozvalo se jen další cinknutí šípu. „To nemá cenu. Je skoro nemožné abych trefil neviditelnou postavu, kterou vidíš pouze ty,“ vzdával to Rogr.

„Necháme toho. Spíše mi kryjte záda a já se znovu pokusím sestřelit ten kámen,“ ozval se Vidaath. Daniela a Rogr se postavili zády k Vidaathovi, aby mu neviditelný záškodník nemohl chytat prak a znemožňovat mu vrhání kamenů. Vidaath si připravil kámen a vrhl ho na krystal. Zásah, kámen země se trochu ze stojanu uvolnil, nicméně v něm stále držel. Zkusil to proto znovu. Kámen se nyní zcela uvolnil, svalil se ze stojanu na zem. „Povedlo se. Už jenom stačí ho nějak přitáhnout k sobě,“ zaradoval se.

Kámen po chvíli náhle zmizel. Dobrodruzi se zprvu divili, co to má znamenat. Najednou se však ozval lidský křik a kámen země se z ničeho nic objevil na zemi nedaleko brány vpravo. Daniela k němu přistoupila. V tu chvíli si všimla kyseliny, která předtím krystal potřísnila. Došlo jí, že se krystal pokoušel sebrat ten neviditelný člověk, ale nevšiml si té kyseliny a ta ho popálila.

Daniela otřela krystal do hadříku, a poté ho schovala k sobě.

Brána naproti se náhle otevřela. Dobrodruzi zpozorněli. „Že by se ten neviditelný člověk dal na ústup, když byl odhalen?“ problesklo jim hlavou. Jenže po chvíli spatřili něco velkého nořící se z tmavé chodby. Daniela se vrátila k ostatním a spolu s ostatními se připravila k boji. Netušili, co se to sem blížilo za neznámou bytost.

Z protější brány se připlazil obří zelenožlutý had. Jeho rozměry byly vskutku impozantní. Měl pět možná až šest stop v průměru. Ihned zamířil k nim. Had se držel při zdi vpravo, jakoby věděl, že prostředek místnosti je plný pastí. Vidaath si pro sebe říkal: „To je tu běžně veškerá fauna mnohonásobně větší než normálně a jen nepřátelská?“ Dobrodruzi se snažili držet od hada co nejdále a prchali kolem zdí doufajíc, že se chytne do nějaké pasti. Had, vzhledem ke svým rozměrům, při plazení do zatáčky zcela nekoordinoval své pohyby a zasahoval poměrně značně do středu místnosti. Všichni čekali na tu vytouženou chvíli, než se had do nějaké pasti konečně chytne. Kdyby se had pastem vyhl, dobrodruzi by se museli dát opět na útěk a ve zdejších patře neměli vůbec ponětí, kam.

Když se had doplazil k bráně, kterou dobrodruzi vešli, tak se velká část hadova těla dostala ke středu místnosti a konečně spustil pár pastí. V jednom místě hada udeřil mohutný blesk, jinde na něj dopadla ohnivá koule a jak mu to bylo nepříjemné tak sebou cukl, až spustil další pasti s bodci, které i hadem prošli snadno. Syčel a cukal sebou velikou bolestí. Nyní se již k dobrodruhům nepřibližoval. Trvalo to ještě nějakou chvíli, než sebou přestal cukat a definitivně pošel.

„To jsme měli štěstí,“ s úlevou prohlásil Rogr. Ostatní nečekali a pokračovali bránou, ze které se připlazil obří had, jehož konec se ještě nacházel kousek za bránou. Prošli typickou chodbou. Po ujití krátké vzdálenosti, dorazili do velké jeskyně. Tohle místo zřejmě sloužilo jako doupě hada, zdejší stěny skály byly vyhlazené. Byla tu velká tma, svítící klacek spoře osvětloval jen malou oblast kolem nich, a tak celkové rozměry jeskyně šlo jen stěží rozeznat.

„Co když tu ten had nebyl sám a jejich tu ještě víc?“ pověděl Alessander ostatním svoji myšlenku. Pro jistotu se po jeskyni ještě trochu opatrně porozhlédl. Chtěl vědět, zda tu nenajde ještě něco zajímavého. Ostatní mezitím pozorně naslouchali, zda nezaslechnou něco nezvyklého. Všude byl klid. Jeskyně byla rozlehlejší, než se na první pohled zdálo. Nalezli zde ještě několik rozměrných tunelů, vyhloubených ve skále, dostatečně velkých pro hada obřích rozměrů.

„Tohle bude zřejmě jen část rozsáhlého podzemí, ve kterém může žít těchto hadů mnohem více,“ domnívala se Daniela.

„Mě by celkem zajímalo, kde ten had bral potravu. Vzhledem ke své velikosti mu stěží bude stačit sníst něco jednou za několik let,“ uvažoval Vidaath

„Možná se toho nachází v tomto podzemí daleko víc, než si jen dovedeme představit, vždyť jsme prošli jen pár místností a bytostí jsme potkali taktéž málo,“ pokračoval v úvahách Yzergin.

„Já bych raději pokračoval tou chodbou dále a nepouštěl se do útrob jeskyní, kde můžeme narazit na další obří hady. Bude to jistější,“ navrhoval Rogr.

Ostatní souhlasili s jeho názorem. Ve spleti jeskyní by mohli tentokrát ztratit úplně. Stačilo, když už teď neměli nejmenší tušení, kde se vůbec nacházeli. Chvillemi si všichni říkali, na jaké místo se to dostali, a přitom stačilo po kázání Myri, jít do sálu vpravo a teď by už mohli být na cestě zpět do Antaru.

Alessander našel pokračování chodby, která byla jeskyní přerušena a toto chodbou pokračovali dále. Po krátké vzdálenosti, byla chodba zakončena malou místností se schodištěm dolů. Sestoupili po něm do spodnějšího patra. Zde byla další identická chodba jako jinde. To se

chystali pokračovat, když náhle zaslechli nějaký hluk ozývající se před nimi. Zastavili se a pozorně se ho snažili rozeznat. Byl to zvuk řinčení, možná zbraní, občas nějaká rána a křik, vše znělo tlumeně. Skoro to připomínalo zvuky boje. Pomalu pokračovali chodbou. Zvuky byly stále slyšitelnější a čím blíže byli, tím si byli více jisti, že se někde před nimi bojuje.

Dorazili k další bráně. Zvuky boje zněli přímo za bránou. „Kdo tu může bojovat? Kromě nás tu nikdo jiný být nemůže, sem přeci někdo jen tak nechodí,“ přemýšlel Alessandro. „To zjistíme. Připravte se na případný boj,“ odpověděla Daniela. Dobrodruzi přichystali své zbraně a připravili se na boj. Daniela poté položila dlaň na bránu a ta se začala otevírat.

V typické čtvercové místnosti spatřili, tři válečníky bojující s Beholderem. Okolo na podlaze ležely ještě dvě mrtvoly válečníků a další dva beholdeři. V momentě, když vstoupili dobrodruzi do sálu, válečníci právě zabili posledního Beholdera. Podle stylu jejich zbroje, se jednalo o válečníky bojující za Antar.

„Co? Tady je ještě někdo živý,“ velice se podivil statný válečník delších blond vlasů a bradkou. V tváři měl zoufalý výraz. Nechtělo se mu věřit, že zde potkal další přátele.

„Zdravíme vás. Též se velice divíme, že jsme tu potkali někoho živého. Je dobré potkat na tomto nehostinném místě nějaké přátele,“ dala se do řeči Daniela.

„Určitě je to pozitivní. Ale proč máte na sobě obleky Almendeiců, povahou na ně moc nevypadáte?“

„Pouze jsme se za ně přestrojili, abychom se mohli dostat do zdejšího města Calthedara a zjistit, jaké mají Almendeici plány. Pocházíme též z Antaru a před naším příchodem se Almendeici chystali u hranic zřejmě k útoku.“

„Tak to chápu. Jak jste se vůbec dostali do tohoto podzemí?“

„V podstatě náhodou. Podařilo se nám dostat na shromáždění, kde kázala Myri. Po něm zřejmě měli následovat další kázání určené speciálně pro mágy a speciálně pro válečníky. Nevěděli jsme, kam máme jít a šli jsme do sálu, kde mělo být kázání pro mágy. Protože máme na sobě obleky válečníků, tak nás tam nepustili a než jsme stačili přeběhnout na druhou stranu k válečníkům, obě brány do postranních sálu se zavřely a zůstali tak v sále sami. V tom hlavním se nacházel vstup do tohoto podzemí. Ten jediný se nám podařilo otevřít, a tak jsme se sem dostali,“ vyprávěla Daniela příčinu, kvůli níž se ocitli v této šlamastice.

„My jsme se vydali do těchto končin též na průzkum. Jsme hlídači našeho pohraničí. Teprve nedávno se Almendeici opět k něčemu chystali. Byli jsme také vysláni na průzkum. Dostali jsme se až k nějakému opevněnému místu u severního pohoří. Zde jsme našli trhlinu do podzemí. Než jsme stihli o tom místě zjistit více, byli jsme přepadeni a jediný možný unik byla ta trhlina v zemi. Netušili jsme, že tohle podzemí je tak rozsáhlé a složité a brzy jsme se zde zcela ztratili. Chtěli jsme se po nějaké době vrátit zpět, ale cestu jsme vůbec nenašli. Cestou jsme prošli dvěma portály a to byla ta chyba. Jejich systém je pro nás neznámý a navíc mnoho z nich je pouze jednosměrných. To je asi tak vše. Mimochodem, Avidius, jméno mé.“ vysvětloval jejich situaci.

Během rozpravy, něco opakovaně na Danielu sáhlo. Několikrát se ohlédla, ale vždy za ní nikdo nebyl, ostatní dobrodruzi stáli stranou. Když to neustále pokračovalo, Daniela se jednou naštvála tak, že v krátký moment vytasila meč, rychle se otočila a mohutně s ním udeřila do prázdného prostoru. Válečníci se podivili, co to najednou Daniela provedla. Pocítila jak meč něco zasáhl. V tom se ozvalo zasténání, čepel meče byla najednou potřísněna krví. Na studené kamenné podlaze se zjevilo bezvládné tělo s rozseknutou hlavou, ze kterého už jen vytékalo mnoho krve.

„Co to sakra bylo?“ divili se válečníci.

„To byl nějaký člověk, který nám celou dobu našeho pobytu zde v pevnosti Chaledath, prováděl nejrůznější naschvály, často velice nebezpečné,“ vysvětlovala Daniela, která měla radost, při pohledu na mrtvolu, že už je konečně od jejich nechtěného společníka nadobro klid.

„Mě třeba shodil přímo na nášlapné dlaždice,“ prozradil Rogr.
„Hm. Tohle místo je mnohem nebezpečnější, než se zdá.“
„Každopádně jsme ho konečně zlikvidovali a už bude od něho pokoj. Měli bychom pokračovat dále,“ navrhovala Daniela.
„Souhlasím. Pokračoval bych tamtou bránou,“ Ukázal Avidius na bránu uprostřed zdi vpravo ve směru příchodu dobrodruhů.

Celá skupinka skládající se z pěti dobrodruhů a tří válečníků, pokračovala bránou. Za ní byla další chodba vypadající zcela stejně jako jiné. „Všechny chodby a místnosti tu vypadají úplně stejně. Je skoro nemožné se tu orientovat,“ pravil Rogr při pohledu už asi na desátou identickou chodbu. Ušli jen několik desítek stop, když světlo svítícího klacku dopadlo na další bránu. Daniela ji už chtěla otevřít, když náhle u svých nohou spatřila ostatky dvou nebožtíků. Dle stupně rozkladu, zde mohli ležet několik let, zbyly tu po nich jen kostry. Všichni si kosti prohlédly, aby odhalili příčinu jejich smrti. Rogr v ruce jedné z nich našel nějaký vzkaz. Stálo tam:

Tuto místnost stráží čtyři levitující oka. Otevření těchto dveří zaplatilo mnoho lidí životem.

„Zase ty koule mnoha očí. Raději bych to nepokoušel, již mnoho mých mužů padlo v boji s nimi,“ povzdechl si ustaraný velitel válečníků.
„Kolik vás původně bylo?“ optal se Alessandro.
„Původně nás bylo osm, ale už jsem ztratil pět mužů. Nejhorší jsou tyhle podivné levitující koule očí a jejich paprsky smrtící magie.“
„Takže bychom se raději vrátili,“ navrhl Alessandro při pohledu na mrtvolu.

Došli zpět do předchozí místnosti. Avidius ukázal na protější bránu se slovy:
„Tudy jsme sem přišli. Je to slepá cesta, kam jsme byli přeneseni portálem.“
„Takže se tedy musíme vrátit cestou, kterou jsme sem přišli my. Jsou tam ještě cesty, kam jsme nešli,“ pravil Vidaath.

Všem nezbývalo nic jiného, než se vrátit zpět do sálu, kde dobrodruzi získali kámen země. Bojovat s Beholdery bylo příliš riskantní. Válečníci bojovali nejvýše se třemi a stálo to život dvou bojovníků. Riskovat další životy už nikdo nechtěl, alespoň do doby, kdy nebude jiné možnosti.

„Tady je mi to nějaké povědomé. V podobném sále jsme už byli, ale na tom podstavci byl nějaký krystal. Ten jsme tam nechali, protože všude kolem byla spousta pastí a také tu nebyl ten mrtvý obří had,“ zamyšleně pravil Avidius, když dorazili do místnosti, kde dobrodruzi získali kámen země.
„Ten krystal tu byl a podařilo se nám ho získat,“ ukázala Daniela válečníkům onen krystal.
„A ten obří had se sem krátce na to připlazil z jeskyně, kterou jsme před chvílí prošli,“ dodal Rogr.
„Kudy jste sem vůbec přišli?“ Ptal se Alessandro.
„Pokud si dobře vzpomínám, tak to bylo z tamté brány,“ ukázal na protější bránu. „V této místnosti nešla otevřít žádná brána, a proto jsme se vrátili zpět. Tam se nacházel další portál, který nás přenesl do spodního patra.“
„Jak jste se dostali do tohoto patra?“
„To jsme prošli portály poprvé. Objevili jsme se v nějaké chodbě, už si to přesně nepamatuji, vše je tu tak stejné. Podruhé jsme prošli, protože tu nikde nešla otevřít žádná brána. Doufám, že se nám nyní nějaká otevřít podaří, jinak budeme muset opět bojovat s oky.“

Rogr popošel k bráně od nich nalevo. Položil na ní dlaň a ta se otevřela.
„Divné, před tím otevřít nešla. Možná je tu ještě nějaký mechanismus, který umožňuje otevírat a zavírat brány podle nějakého dalšího systému,“ zamyšleně prohlásil Avidius.

Za bránou se nacházela svažující se chodba na jejímž konci byly další brána. Nad ní se

nacházel další nápis v prastarém jazyce.

Alessander chvíli nápis studoval a pak prohlásil: „Dokážu přečíst jen část tohoto nápisu: „HOVNA“ Hm, za těmito dveřmi bude asi septik.“

„Jseš si opravdu jistý? Nemohla by to být knihovna?“ oponoval Yzergin, jemuž se skutečnost, že by za dveřmi našli hromadu hnědého mazlavého a nevoňavého, nezdála.

„Když nad tím tak přemýšlím, tak máš asi pravdu. Koneckonců nápis je tvořen jen jedním slovem.“ Daniela pak otevřela bránu.

Rozhlédli se. Před nimi se nacházel vskutku obří sál, každá strana mohla mít dobře přes sto stop a výška možná přes 40 stop. Uprostřed každé strany se nacházela vždy brána. Stálo zde velké množství polic plných knih sahající až do stropu. Takže měl pravdu Yzergin. Septik tu opravdu nebyl.

Všichni byli velikostí knihovny ohromeni, mohlo tu být odhadem statisíce svazků. Jistě by tu našli množství velice zajímavých informací. Například něco o zdejších bytostech, pokusech zde prováděných, či něco z historie, jen škoda, že se tu nemohli déle zdržet. Cestu ven neznali a zásoby jídla jim zbývali sotva tak na den. Dobrodruzi by si jinak vzali větší zásoby, kdyby jen tušili, že se dostanou do této podzemní pevnosti.

Všichni se pro jistotu rozhlíželi po případné bytosti. Bylo by jistě nepříjemné, při procházení knih, být někým napaden. Po chvíli v jednom rohu poblíž stropu spatřili dalšího levitujícího Beholdera, který si momentálně četl v knize. Pak knihu zavřel a pomocí síly vůle ji vrátil zpět do police. Přeletěl k jiné polici, kde opět pomocí telekineze vytáhl další knihu a četl si v ní. „Další koule očí. Raději odsud co nejdříve zmizíme,“ zašeptal Avidius Daniele. „Tenhle je ale jiný,“ potichu promluvil jeden z válečníků. Dosud veškerí beholdeři útočili okamžitě.

Potichu kráčeli k bráně nalevo doufajíc, že si jich Beholder nevšimne a mohli by tak pokračovat dál. Beholder mezitím zavřel knihu, stejným způsobem jako ji před chvílí bral, ji vrátil do knihovny a letěl k jiné polici. V tom si všiml přítomnosti Daniely, protože šla jako první.

„Co? Sem někdo po tak dlouhé době přišel? Kdo jsi?“ ozvalo se v mysli Daniely, které v tu chvíli okamžitě došlo, že s ní komunikuje pomocí telepatie. Tenhle byl skutečně jiný, z tohohle necítila zlo, jako z jiných.

„Jsem čtenář,“ snažila se Daniela odpovédět obdobným způsobem. Byl to pro ni nezvyklý pocit komunikovat jinak, než klasicky verbálně. Nebylo to však vůbec těžké, jak si před tím myslela. Stačilo jen pomyslet na to, co mu chtěla sdělit. Zároveň to bylo nebezpečné, protože se tak dali předat nechtěně i jiné myšlenky.

„To jsi zde správně. Nachází se tu velká spousta knih. Stačí si vybrat. A kdo jsou tihle ostatní?“ Ptal se Beholder, jakmile spatřil další dobrodruhy a válečníky. Ti se divili, že se na ně vůbec nepokouší útočit.

„Ti jsou tu se mnou.“

„Snad taky čtenáři?“

„Ano. Také.“

Jeich komunikaci slyšeli ve svých myslích i ostatní z party, ale zatím se nezapojovali a raději nechali komunikovat Danielu.

„Ráda bych zjistila něco o tomto místě, ale nemám příliš času na pročítání všech zdejších knih.“

„To nevadí. Za tu dlouhou dobu jsem přečetl všechny knihy už několikrát. Takže si skoro všechny pamatuji nazpaměť.“

„Pověz mi něco o původních obyvatelích tohoto místa.“

„Dobrá. Takže stará Chaldeiská rada tu prováděla spoustu nejrůznějších pokusů. Nejvíce

experimentovali s tvorbou různých bytostí. Rada však po nějakém čase odešla. Už je to hodně dávno, možná tisíce let. Proč a kam odešla, to už si nepamatuji, vím jen to, že rada odešla Calteovým portálem. Já patřil také mezi jejich experimenty. Když rada odešla, zůstal jsem tu.“

Alessander se mezitím procházel mezi policemi plných knih a rozhlížel se po něčem zajímavém. V jedné polici zahlédl knihu s názvem „BESTIÁŘ 1“, přistoupil k ní a v rychlosti ji prolístoval. Odhadem tam mohl být popis nejméně dvoustovek bytostí z nichž znal jen minimum. Při pohledu na knihovnu zde spatřil další díly. Nebylo jich vůbec málo. Namátkou jeho zrak spočinul na knihách s nápisy: „BESTIÁŘ 18, BESTIÁŘ 45, BESTIÁŘ 92 atd.“ Počet bestiářů se zdál být nekonečný. Až úplně ke konci dlouhé police měl poslední bestiář číslo 127. Chvilí si v nich listoval. Zkoušel, zda nenajde nějaké informace o těchto beholderech a o dalších bytostech, na které zde narazili. Daniela dále komunikovala s Beholderem.

„Ještě byste se chtěli něco dovědět? Však tu mám ohromné množství informací.“

„Nevíš něco o kamenech země?“

„Kameny země. Ano vím. Co si pamatuji, byla jich zdejší pevnost plná. Tyto kameny mají schopnost navracet život, ovládnout mysl, a nebo dokonale ničit.“

„Dokonale ničit?“

„Při jejich užití při určitých rituálech dokáže zničit nejen materiální složku, ale i energetickou, astrální i duševní. Pokud by tak byla zničena bytost, odchází rovnou ke Corveriovu poslednímu soudu.“

„Pak jsou tu ještě další krystaly. Ty jsou zelené a na rozdíl od kamenů země, vysávají životní energii. Chcete vědět ještě něco?“ pokračoval Beholder.

„Co víš o této pevnosti a systému zdejších portálů?“ vložil se do telepatické komunikace Yzergin.

„Tato podzemní pevnost je natolik obrovská, že nikdo neví, kde se co nachází. Údajně má něco přes 100 pater. Celá tato podzemní pevnost je rozdělena na šest celků, pro každý je typický erb na branách. Tyto horní patra nemají erb žádný. Systém portálů je velice složitý, nikdo neví kam vlastně vedou. Na každém jsou nějaké symboly, který napovídají, kam má být dotyčný přenesen, ale ten systém pravděpodobně znala jen stará rada a nikde o tom systému symbolů není ani zmínka, alespoň ne v této knihovně. Napovědět může barva, ví se jen to, že žluté vedou do nejvrchnějších pater, bílé jsou jen pro vyvolené, černé vedou do zakázaných oblastí a červené jsou pasti. Některé portály po tisíci letech už nefungují, nebo fungují jinak, než by měly. Především si dejte pozor na pohyblivé brány. Ty dříve sloužili na úklid odpadu, ale za ta léta už nefungovali tak jak měly. Nyní teleportují zcela náhodně, někdy i do zdi, ale pravděpodobně již nebudou už vůbec funkční. Do nejspodnějších pater, kde se nachází i Calteův portál, se dá dostat přes portálovou místnost. Kromě portálů jsou tu i různá schodiště. Barevné ruce u dveří slouží jako zámky, ty se dají otevřít jediné pomocí rukavic příslušné barvy,“ dlouze vyprávěl Beholder o zdejší pevnosti.

„Existuje nějaký plán?“ zeptal se Vidaath.

„Žádný plán neexistuje. Údajně se někomu podařilo zmapovat jen část prvních dvou pater, ale to je tak asi vše.“

„Tak ti děkujeme za spoustu zajímavých informací a pokud by ti to nevadilo, ještě se zde trochu porozhlédneme,“ děkovala Daniela.

„To nic nebylo. Klidně se tu porozhlédněte. Jsem rád, že tu mám po dlouhé době nějakou společnost.“

Alessander si mezitím v jednom bestiáři zcela náhodně všiml chybějící stránky, která byla vytržena. Podle obsahu knihy se na této straně měl nacházet popis bytosti s názvem: „Má stovky životů a statisíce podob.“ Tu bytost, kterou před chvílí vypustili. Dost možná tu byla před chvílí a nechtěla, aby se o ni dozvěděli více.

Ostatní si prohlíželi obsah spousty polic. Bylo zde prakticky vše, na co si vzpomenuli. Knihy o lektvarech, přírodě, stromech, zvířatech, světě, ale i rady, jak se stát například

nekromantem, příručky pro válečníky, lučištníky, zloděje, kouzelníky, iluzionisty, dále i klasická literatura jako básně, romány, pohádky, zkrátka vše možné i nemožné. Vše se neomezovalo jen na jeden svazek, ale většinou na dané téma bylo desítky, někdy i stovky svazků.

Uplynula nějaká doba a dobrodruzi si uvědomili, že je načase se vydat dále. Zeptali se Beholdera na cestu na povrch.

„Cesty jsou v podstatě dvě. Původní hlavní brána nacházející se v horním patře. Tam cestu neznám a poté je tu ještě jedna velká trhlina, kterou sem občas někdo přijde. Ta se nachází tímto směrem,“ zaletěl k bráně nacházející ve zdi vlevo. „Cestu si budete muset najít sami, protože tu neznám.“

„Co vlastně ty trhliny způsobilo?“ zajímal se Vidaath.

„Říká se, že ty experimenty dějící se tu v minulosti natolik naštvaly matičku přírodu, že si tu občas s tím pohraje takovým způsobem. Děje se to tu už tisíce let.“

Rozloučili se s ním, a poté pokračovali bránou, kterou jim Beholder ukázal. Následovala další typická chodba zakončena další bránou. Za ní se nacházela opět klasická čtvercová místnost s branami v každé zdi. Rozhodli se pokračovat bránou naproti. Zde byla další chodba. Po 30 stopách chůze byly po obou stranách chodby brány, v ten moment se však brána na druhém konci chodby otevřela.

Všichni zpozorněli a připravili se na případný boj. Pozorně vyhlíželi, kdo nebo jaká bytost jim šla právě naproti. V hlavách se jim honily myšlenky na další nebezpečné bytosti, stačilo si jen vzpomenout na 127 čtyřsetstránkových bestiářů. Do chodby vstoupila dvě stopy veliká žába. „Zase další žába,“ pomyslel si Alessander. Ta si jich zatím nijak nevšímala, došla k branám uprostřed, zaujala místo u pravé a následně zkameněla. Působila jako dokonalá socha, která zde měla zřejmě za úkol, něco hlídat. Nechtěli zbytečně riskovat, protože neznali její schopnosti, a tak se raději vrátili zpět.

Otevřeli opět bránu do předchozího sálu. Tam však nečekaně spatřili tříčlennou Almendeiskou hlídku, která právě vstoupila z brány po levici. Dobrodruzi s válečníky se hodně divili, že se do tohoto podivného podzemí dostali i Almendeici a v duchu si říkali: „To není dobré tu potkat Almendeice. Ještěže máme na sobě jejich převleky.“ Skupinka válečníků jdoucí jako poslední, se raději ihned vrátila zpět do chodby a doufali, že je Almendeici nespapali. Brána se zavřela, a tak v místnosti zůstali pouze dobrodruzi.

„Cože, tady je ještě někdo další. Nevěděl jsem, že sem poslali další hlídku,“ podivil se mohutnější Almendeiec střední postavy, který se zdál být velitelem hlídky.

„Ano. Byly jsme sem též posláni,“ dal se s nimi ihned do řeči Alessander.

„Poslali nás sem hledat nějaké nepřátelské zvědy, které naše vládkyně spatřila vcházet do tohoto podzemí. Nenašli jste někoho?“

„Nenašli.“

Už se tu trmácíme celý den a též nic. Kdo se má v téhle spleti chodeb, sálů a portálů vyznat. Zprvu jsme prošli nějakým portálem a teď nemáme tušení, jak se vrátit zpět. Předpokládám, že jste se též ztratili.“

Během jejich rozhovoru se brána vlevo náhle otevřela. Všichni se podívali tím směrem a tam spatřili opět podobnou žabu, jako v předchozí chodbě. Prošla bez povšimnutí kolem nich a odešla bránou vpravo.

„Co to zase bylo?“ pronesl udivený Almendeiec.

„Nás to už ani nepřekvapuje, už jsme tu narazili na spoustu podivností. Časem si zvyknete,“ odpověděl Alessander.

„My zkusíme ty zvědy ještě vypátrat, ale pak se na to vykašleme a zmizíme odsud. Dost možná ty

zvědy zlikvidovala nějaká zdejší příšera.“

„Viděl bych to podobně. Zkusíme se tu ještě porozhlédnout.“

„Dobře. Setkáme se pak na povrchu v táboře.“

Almendeici se poté vydali k bráně vpravo. Jakmile se brána za Almendeici zavřela, dobrodruzi si oddychli. „Vůbec nás nepoznali. Je to dobré,“ ulevil si Alessandro. Yzergin otevřel bránu za nimi, aby dal válečníkům z Antaru vědět, že už je vzduch čistý. Po chvíli se za bránu, kterou odešli Almendeici, začalo ozývat řinčení zbraní. „Co to? Almendeici mají asi problémy,“ prohlásil škodolibě Alessandro a při tom se trochu pousmál. Všichni naslouchali a snažili odhadnout vývoj boje. Náhle se ozvala dutá rána a zvuk sypajícího se kamení.

Brána se poté otevřela a z ní vyšli rychlým krokem, tentokrát už jen dva Almendeici. Vůdce se tvářil našťavaně a ještě zaklel: „Zkurvená žába!“ Byl tak rozlícen, že ani nepostřehl v místnosti přítomnost tří válečníků z Antaru a oba odešli bránu naproti. Dobrodruzi a válečníci nečekali a hned se šli podívat do té chodby, aby zjistili, co se tam odehrálo. V dlouhé chodbě se nacházela uprostřed nalevo brána, před ní hromada kamení a mrtvý Almendeic se zdeformovanou hlavou. Na kamenné podlaze byly mnohé stopy krve. Zřejmě se tu střetli s tou žábou, která jistě hlídala tuto chodbu, podobně jako v té předchozí.

Všichni pokračovali chodbou dále. V momentě, kdy se přiblížili k hromadě kamení se náhle začalo dít něco podivného. Hromada kamení a prachu se náhle začala přitahovat k sobě. Jednotlivé kusy se začali postupně spojovat, až vnikla opět malá kamenná žába. Všichni ustoupili a čekali, co se bude dít dál. Hned na to se žába proměnila z kamene na živou hmotu.

Vzápětí na dobrodruhy zaútočila skokem. Na začátek skočila na Danielu. Ta stačila včas uskočit. Dále nečekala a ihned opětovala útok. Udeřila žabu mečem. Ozval se zvuk, jako když udeřila do kamene. Ač žába vypadala jako živá, pouze o něco větší než obvykle, byla v podstatě z kamene. Skupina válečníků též okamžitě přiběhla na místo, kam žába doskočila. Každý z nich se mohutně napřáhl a udeřil žabu. Po třech úderech se ozvalo zakřupání. Na žábě se objevilo několik prasklin. „Tak nakonec půjde rozbít,“ blesklo v hlavách dobrodruhů. Žába stihla pouze uskočit stranou. Ostatní nezůstávali pozadu. Rogr zaútočil na žabu krátkým mečem a Vidaath šavlí. Nebyli to sice silné útoky, přesto na žábě přibyly další praskliny.

Žába dalším skokem odhodila Vidaatha stranou, ostatní toho využili a zasadili žábě několik silných úderů. Takový nápor už nevydržela a po poslední ráně od Daniela, se rozpadla opět na hromadu kamení. Daniela pro jistotu nic nepodceňovala a nabrala do dlaní trochu kamení a prachu doufajíc, že se kamenná žába nebude moct opět zcelit. Ostatní čekali ve střehu u hromady kamení, připraveni hned útočit. Nic nenaznačovalo, že by se žába chtěla znovu scelit.

Rogra celkem zajímalo, co tu ta žába mohla hlídat. Proto zkusil otevřít bránu nacházející se uprostřed délky chodby nalevo. Přiložil na ni ruku, ale nic se nestalo, brána se neotvírala. „To by mě zajímalo, proč některé brány nejdou otevřít? V okolí tu ani není žádný mechanismus,“ povzdechl si Rogr. Zbytečně tu dále nečekali a zamířili k bráně na konci chodby, přičemž Daniela měla v dlaních stále pár kusů kamenů z žáby.

Za bránu se nacházela další místnost. Nebyly tu žádné další brány, ale tři portály. Vlevo byl černý, uprostřed žlutý a poslední vpravo červený. Všem svítla naděje. Nacházel se zde žlutý portál, který by je měl přenést do nejvrchnějších pater. Chvíli váhali, zda jím projít. Od válečníků i Almendeiců věděli, že bylo potřeba projít jedním portálem, a tak nakonec žlutým portálem prošli. Opět nastal ten zvláštní pocit, kdy se jim na chvíli zatmělo před očima a ztratili chvíli pocit hmotné existence.

Objevili se v další chodbě. Rozhlédli se kolem sebe, kousek před nimi se nacházela zhruba 8 stop široká trhlina přerušující chodbu. Bylo zde i trochu přirozeného světla. Vidaath toto světlo poznal, bylo to měsíční světlo. Proto nakoukl do trhliny, aby zjistil odkud přichází a jestli ta trhlina vede až na povrch. A skutečně tomu tak bylo, ve výšce 60 stop bylo vidět noční nebe.

„Hurá. Myslím, že jsme našli konečně cestu ven,“ zaradoval se Vidaath.

„To je ta trhlina, kterou jsme sem vstoupili.“ prohlásil Avidius.

„A jak jste se tudy dostali? Stěny jsou dost strmé a vylézt se po nich vůbec nedá,“ ptal se Rogr.

„Bylo tu lano. Almendeici ho zřejmě vytáhli zpět nahoru.“

„Po té skále opravdu nepůjde vylézt, její stěny jsou příliš příkré,“ zhodnotil Rogr situaci, když si pozorně prohlížel trhlinu.

„Já bych měl nápad, ale potřeboval bych se na pár hodin prospat. Už jsem po dnešním dnu velice unaven. A mé schopnosti jsou dost vyčerpané,“ prohlásil Vidaath.

„Myslíš, že je to dobrý nápad, nocovat na tak nebezpečném místě? Zdaleka nevíme, co všechno se tu může nacházet. Co když sem něco přijde?“ strachoval se druhý válečník menší postavy při pohledu do tmavých chodeb.

„Budeme držet hlídky,“ uklidňovala ho Daniela.

„A co ti Almendeici, které jsme dole potkali?“ upozornil ostatní Yzergin.

„Naposledy šli jinou cestou, než my. Podle mě tam zabloudili a dost možná už ani nežijí. A hlavně jsou už jen dva a nás je osm,“ argumentoval Vidaath.

„To je vlastně pravda,“ souhlasil Rogr.

Všichni poté ulehli, avšak na studené kamenné podlaze se nejlépe nespalo. Únava po náročném dni byla natolik silná, že původní obavy s nocováním na tomto nehostinném místě brzy vzaly za své. První hlídku držela Daniela. Ta se ničeho nebála, její přesvědčení ji velelo potírat do úmoru vše zlé a nepřátelské. Byla připravena ihned zareagovat na případné nebezpečí. Během její hlídky se nic zvláštního nestalo, nikdo nepřišel, ani se nic neozvalo, bylo zkrátka po celou dobu všude ticho.

Další hlídku držel Rogr. Chvilí seděl na podlaze u jejich nocoviště v tmavé chodbě osvětlované jen slabým světlem svítícího klacku. Rozhodl se prozkoumat nejbližší okolí, využil své elfí schopnost vidění ve tmě. Chodba nebyla příliš dlouhá, na jejím konci byla brána, pohlédl ještě přes trhlinu, aby zjistil co se nachází na druhém konci. Tam se nacházela opět identická brána. Popošel k bráně na jejich straně a chvíli naslouchal. Za branou se zdálo být ticho, i když je pravda, že přes silnou kamennou bránu by asi stěží něco mohl slyšet. Otevírat ji nechtěl, protože se obával přítomnosti nějaké další bytosti nacházející se za branou. Bylo zbytečné upoutávat její pozornost. Raději se vrátil zpět k ostatním, kde pokračoval v hlídkování.

Další byl na řadě velitel Antarských válečníků Avidius. Nějakou dobu hlídkoval u celé skupinky, ale později se též neubrnil zvědavosti. Popadl svítící klacek a šel se projít k bráně, měl nutkání ji otevřít, aby zjistil co se nachází na druhé straně. Už se chystal přiložit na ni dlaň, ale poté raději dal na Rogrova slova a vrátil se zpět k jejich nocovišti.

Jako poslední hlídkoval Yzergin. Ten většinu času hlídkování strávil kousek od trhliny a občas pohlédl na oblohu v očekávání brzkého rozbřesku. Během hlídky se snažil pomocí svojí mysli vycítit přítomnost bytostí v okolí. Dlouho se snažil, avšak nedokázal nic smysluplného vycítit. Celé tohle místo bylo přeplněno nejrůznějšími magickými silami, cítil tu obrovské množství neznámých myšlenek, byl to daleko větší bláznec, než v jakémkoliv velkém městě na kontinentě. Už se celkem těšil až z tohoto místa odejdou domů.

Rozbřesk na sebe nenechal dlouho čekat a někteří se pomalu začali probouzet. Všem bolely těla po nepohodlném spánku na kamenné dlažbě. Jedině Vidaath se vyspal dobře, ten je schopný

usnout prakticky na jakémkoliv povrchu. Ranní světlo pronikalo trhlinou do temného podzemí a všem dodávalo pozitivního myšlení. Únik z tohoto hroživého místa na dosah. Zbývalo jen dát na slova Vidaatha, který měl večer nějaký nápad, jak se dostat na povrch.

To už se všichni zcela probudili. Na studené kamenné podlaze se příliš dobře nevyspali, takže nejprve museli trochu rozhýbat svá ztuhlá těla. Vidaath si mezitím připravil lano dostatečně dlouhé, aby dosáhlo z povrchu sem dolů. Poté pronesl nějaké zaklínadlo. Následně se vydal vstříc propasti, ostatní se divili co se chystá dělat. Náhle však začal stoupat vzduchem, jakoby šel po neviditelných schodech vzhůru.

Byla to jen otázka chvíle, než Vidaath vystoupal vzduchem na povrch. Zde se nejprve rozhlédl. Trhlina se nacházela malý kousek od vysoké skály a hradeb stojících na druhé straně, která spolu ze skálou tvořila uzavřenou oblast. V okolí trhliny bylo několik keřů a stromů, které poskytovali trochu krytu před hlídkou Almendeiců zrovna sedící u ohně opodál. Nepozorovaně přišel k hustějším porostům, kde pevně uvázal lano za silný kořen vysokého dubu. Poté dal signál ostatním, aby už mohli šplhat.

První lezl Rogr, poté Daniela, která čekala, až Rogr vyleze nahoru. Další následoval Yzergin, Alessander a válečníci. Vždy lezli po jednom, aby náhodou lano neprasklo. Pohled dolů nebyl vůbec příjemný. Propast se zdála být velice hluboká, světlo dopadalo ještě několik desítek stop pod patro, kde nocovali. V nižších polohách bylo vidět ještě několik přerušovaných chodeb.

Všichni nyní stáli na vytouženém povrchu mimo podzemní pevnost. Bylo to příjemné vidět slunce po dni stráveném v nejnebezpečnějším podzemí, jaké kdo z nich pamatoval. Vidaath poté vytáhl zpět lano. Schovaní za keři poslouchali pětičlennou Almendeiskou hlídku, která se zrovna o něčem bavila se u ohně. V okolí byl klid, takže jejich rozhovor byl dobře slyšet.

„Nevím proč tu máme pořád jen tak zbytečně sedět.“

„Máme rozkazy tu hlídat, dokud se předchozí hlídka nevrátí.“

„To už je ale celý den a nic se neděje. Proč je tam vlastně Myri posílala?“

„Údajně jsou tam nějakí zvědi z Antaru. Ale to už je stejně jedno. Pravděpodobně tam nepřežili. Kdo ví co se v tom podzemí nachází.“

„Antar byl stejně včera dobyt, kdybychom nemuseli čekat na předchozí hlídku, mohli bychom se tam vydat a pokračovat v našem tažení.“

„Nečekal jsem, že naši bojovníci to město obsadí tak rychle. Předevčírem k ránu Myri vyslala rozkaz k útoku a dnes ráno už dorazil posel se zprávou o dobytí Antaru. Původně jsem se těšil na obléhání a místo toho tady musíme tvrdnout u nějaký díry.“

„To není dobré,“ potichu řekl Rogr. Kterého zpráva o dobytí Antaru nemile zaskočila.

Dobrodruzi nevěřili vlastním uším. Antar byl prý obsazen. Doufali, že je to jen nějaké tlachání, ale vůbec to tak neznělo. Museli se co nejrychleji vydat na cestu, aby zjistili, zda je to pravda. Nejdříve se však museli dostat z tohoto malého opevněného místa. Pozorně se rozhlédli, aby mohli naplánovat únik z tohoto místa. Na hradbách hlídkovali čtyři Almendeici. Ti většinu času trávili na ochoze nad jedinou bránou a jen málokdy někdo z nich se prošel po hradbách. Vidaatha napadla možnost, přelézt hradby zcela vpravo v místě, kde hradba přiléhala ke skále. Bylo to dost daleko od brány, v těsné blízkosti hradeb rostlo i pár vzrostlých stromů, a tak to místo nebylo zcela od brány vidět. Účinek Vidaathovo kouzla chůze vzduchem ještě nějakou dobu trval, takže mohl na hradby uvázat lano, stejně jako u propasti.

Potichu se odplížili ke skále, kudy se dostali k hradbě. Vidaath poté popadl lano, vystoupal vzduchem na hradby, kde lano uvázal okolo cimbuří. Ostatní hned poté co nejrychleji vyšplhali po laně na hradby. Tentokrát lezli za sebou, aby co nejrychleji zmizeli z tohoto místa. Vidaath hned

přehodil lano na venkovní stranu hradeb. Věděl, že není času nazbyt, kdykoliv si jich tu může někdo všimnout. První slézali Antarští válečníci, protože by těžko vysvětlovali, co tu s nimi dělají. Vidaath mezitím sledoval okolí.

Jeden Almendeiec se dal na prohlídku hradeb a zamířil si to směrem k nim. V tom se Almendeiec zarazil, když spatřil na hradbách někoho cizího. Dal se do rychlé chůze, aby zjistil, o koho se jednalo.

„Všiml si nás,“ varoval ostatní Vidaath.

Vidaath nečekal a rychle na Almendeice seslal okouzlení osoby, stejně jako to udělali s Almendeicem při osvobození Rogra. Almendeiec byl chvíli zmatený. Nebyl si najednou tak zcela jist, proč jsem běžel, když spatřil Vidaatha, kterého považoval najednou za svého přítele.

„To jsi ty. Já tě z té dálky vůbec nepoznal. Co tu vůbec děláte?“ dal se s nimi do řeči.

„Přišli jsme z toho podzemí, kde jsme měli hledat nějaké nepřátelské zvědy.“

„A jak to dopadlo?“

„V jedné místnosti jsme našli několik mrtvol, co měli na sobě zbroje se znaky Antaru. Zdáli se být čerstvé, takže tam museli zemřít někdy včera. To byli nejspíš ti zvědové, kdo by tam jinak lezl. Taky tam byli nějaké mrtvé koule s malinkýma očima na tykadlech. V životě jsem nic podobného neviděl.“

„Takže říkáš, že tam nepřežili. Ale proč lezete vůbec tudy? Vždyť jste mohli projít normálně bránou?“

„Však mě znáš. Bránou chodí každý, takhle je to alespoň rozmanitější a taky je třeba se udržovat v kondici.“

„Dobrá. Ale příště mi to dej vědět, že polezete tudy. Už jsem si myslel, že jsou tu nějaké zvědové na útěku.“

Almendeiec se poté vrátil zpět k bráně. Dobrodruzi nelenili a v rychlosti slezli po laně z hradeb. Lano tam museli nechat, protože Vidaathova schopnost chodit vzduchem už pominula. Celá skupinka dobrodruhů a válečníků se potom vydala na jih. Čekala je nyní dlouhá cesta do Antaru. Ani netušili, jaká byla situace na jihu. Jestli to byla pravda o dobití Antaru, tak nyní stály před dalším vážným problémem. Vše se ukáže, až dorazí na hranice, kam předpokládali, že dorazí až druhý den.

VI

Antar v nesnázích

Dobrodruzi společně se zachráněnými válečníky z Antaru pokračovali pěšky severskou pustou krajinou. Veškeré zásoby jídla snědli krátce před polednem. V pustá krajina příliš jídla neposkytovala, jen v občasných remízkách, či malých lesících našli jen pár lesních jahod a drobných lesních plodů. Bylo toho však příliš málo na to, aby zahnali hlad. Notně jim už kručelo v břiše.

Celý den byl převážně jasný. Kdyby nebylo té nejistoty o osudu Antaru, byl by to pěkný den před blížícím podzimem. Krátce před polednem našli hlavní cestu vedoucí z Calthedary na jih. Museli být ostražití, na této cestě mohli kdykoliv potkat Almendeiskou hlídku. Oni sami by příliš pozornosti nevzbudili, ale problém byl s Antarkými válečníky. Prozatím válečníky vedli uprostřed celé skupinky, kolem rukou nesli zbytek lana, aby to na pohled vypadalo na doprovázení zajatých zvěďů.

Bylo podivné, že za celý den chůze nepotkali jedinou hlídku, pouze několik místních vesničanů, ale ti kolem nich prošli bez povšimnutí. Nepřítomnost Almendeiců nevěstila nic dobrého, zřejmě byli všichni na jihu a Antar byl skutečně jimi dobyt.

Po dlouhé cestě se blížili k hranicím. U cesty poznali známé místo, kde zcela zlikvidovali Almendeiskou hlídku při osvobození Rogra. Nacházela se tam vypálená tráva a jen několik málo ohořelých zbytků po táboře. Těla tam už žádná nebyla, zřejmě byla odklizená.

Začalo se postupně stmívat. V tuhle roční dobu byly dny už kratší, než v létě. Na známé křižovatce odbočili k městu, kde zajali Rogra. Do tohoto města však neměli namířeno. Krátce před ním sešli z cesty a vydali se na jih k hustému lesu, kde před tím překročili hranice. V tenhle moment tu již možná hranice nevede, ale nechtěli riskovat konflikt s případnou hlídkou na bývalých hranicích.

Do lesa dorazili už za hluboké noci. Byla v něm úplná tma, až nebylo vidět na krok. Alessander si posvítil na cestu svítcím klackem, který používali v podzemní pevnosti Chaledath. Vidaath všechny navedl pro jistotu dále do hlubin zdejšího lesa, kde by je šlo jen stěží nalézt. Les byl, na rozdíl od prokletého hvozdu, příjemný. Občas v něm zaslechli zahoukání sovy, nebo sojky.

Po celodenním cestování byli všichni hodně unavení a vyhládlí. Zde se rozhodli přenocovat. Noci v tuhle roční dobu bývají chladné, a proto ze spousty klacků a chroští nacházející se všude kolem, rozdělali oheň. Rogr mezitím šel do lesa něco málo ulovit. Ostatní se zatím hřáli u příjemné plápolajícího ohně. Zdejší les byl vskutku velice hustý, i tento malý ohýnek zcela osvětloval malý palouček, kde se usadili. Měli tam tak akorát místa na přespání.

Rogr se brzy vrátil s úlovkem. Chytil zajíce, kterého si následně upekli na ohni. Všichni se těšili, až po celém dni dlouhého cestování, něco málo pojí. Yzergina zajímalo, jak se vlastně druidi dívají na lov zvěře.

„Když si někdo jde jednou za čas něco ulovit, tak je to v pořádku. Tak to v podstatě funguje i v přírodě. Jedna zvěř loví druhou, aby měla dost potravy pro sebe a své potomky. Problémem jsou lovci, kteří loví zvěř po desítkách, jen aby vše poté ve městě prodali. Většinou neberou ohledy. Nebýt nás, tak je jsou už mnohé lesy téměř bez zvěře. Další problém spočívá v rozsáhlém kácení, tam to platí stejně jako se zvěří. Takže ulovení zajíce pro svou potřebu nám nevádí. Náš svět je

založen na principu, kdy přežití jednoho druhu je založeno na pojídání druhého a s tím těžko něco naděláme.“

Zatímco Vidaath povídal o poměrech v lesích, ostatní pojídali opečeného zajíce a užívali příjemného tepla praskajícího ohně. Když se najedli, konečně ulehli. První hlídku držela tradičně Daniela. Ostatní mezitím usnuli okamžitě po ulehnutí. Spát na mechu bylo zcela něco jiného, než kamenná podlaha pevnosti Chaledath.

Hlídka byla klidná, nikde ani náznak nebezpečí. Taky kdo by chodil do tohoto neprostupného lesa, kde v úplné tmě nebylo vidět na krok. Další hlídal Rogr. Po jeho hlídce se vystřídali všichni válečníci. Během hlídkování v klidném lese, se všem v hlavách honili myšlenky na osud Antaru. Opravdu ho Almendeici dobyli? Nebo ho jen obléhají a vše je součástí válečné propagandy? Pokud ho obsadili, jaký je osud Dandara a obyvatel? Skutečnost se dozvedí až zítra k večeru, kdy by měli dorazit k městu.

Druhý den ráno se, po příjemném spánku v klidném a bezpečném lese, probudili. Krátce po probuzení si sbalili své věci, dále nečekali a vydali se na cestu. Vidaath opět vedl ostatní hustým lesem. To už se blížili k jižnímu kraji lesa, když v tom Vidaath zaslechl nějaké kroky. Sám to šel obhlédnout a ostatní mezitím počkali.

Kousek od nich potkal jednoho Almendeice.

„Kdo to? Aha. Nazdar,“ pozdravil Almendeiec, evidentně překvapený jeho přítomností.

„Těž tě zdravím.“

„Netušil jsem, že v tomhle lese je ještě někdo z nás. Od chvíli kdy jsme porazili válečníky z Antaru na hranicích, většina z nás odešla na jih.“

„Patřím k jiné hlídce. Zašel jsem si do lesa ulovit něco čerstvého.“

„Tak to jsi se musel celkem dost vzdálit od své hlídky. My jsme tu zůstali jako jedni z mála, pro případ, kdyby se někdo snažil uprchnout.“

O kousek dál Vidaath spatřil několik dalších Almendeiců. Zřejmě nějaká hlídka.

„To není úplně dobré tu zrovna potkat Almendeice. Ještě zjistí, že tu s námi jsou uprchlíci z Antaru, zrovna když už nejsou na pohled jako naši zajatci a může dát o nás vědět ostatním Almendeicům. Měl bych se ho nějak zbavit,“ uvažoval Vidaath, který si byl vědom rizika odhalení.

Vidaath se pokusil zahnat Almendeice poštváním roje vos. Avšak něco bylo špatně. Vosy letěli místo na Almendeice na Vidaatha. Ten si divil jak to, že jeho schopnost selhala a vosy se chystají zaútočit na něho. Almendeiec se také divil, co se to najednou děje. Vidaath se vosy pokusil jinou schopností uklidnit, ale opět bylo něco špatně. Místo aby se uklidnili, letěli na Vidaatha ještě o to zuřivěji. To už znejistil a měl jen pár vteřin, aby tuto šlamastyku vyřešil. Almendeiec nevěřičně sledoval, jak rozzuřený roj vos letí vůči Vidaathovi. Ten na poslední chvíli pronesl své zaklínadlo a vytvořil před sebou neviditelnou bariéru. Almendeiec vůbec nechápal co to vlastně dělá a nevěřičně sledoval roj vos, který narazil do nějaké neviditelné překážky a všechny vosy omráčené nárazem, popadali na zem.

„Ty jo. Chlape co to bylo za šílenost? Dobře, беру to zpět. Já se raději vrátím zpět ke své hlídce,“ vystrašeně pověděl Almendeiec a rychle odcouval zpět.

„Tak to bylo o chlup,“ vydechl si Vidaath.

Vidaath měl též celkem nahnáno. Hlavně ho překvapilo selhání jeho schopností, na které se často spoléhal. Naštěstí neviditelná bariéra zafungovala. Nebylo to co chtěl, ale alespoň toho Almendeice odlákal.

Vidaath jen počkal, až hlídka odejde pryč a vrátil se k ostatním. Privil: „Už jsou pryč, můžeme pokračovat v cestě.“ Opustili les a pokračovali směrem na západ k hraničnímu táboru

patřící Antaru Opět vedli bojovníky jako zajatce, aby nemuseli řešit další potíže s případnou hlídkou.

Do tábora dorazili v poledne. Naskytl se jim tu obraz zkázy. Všude bylo mnoho zakrvácených těl, většinou na straně Antaru, mrtví koně, poházené a poničené zbraně, zničené vybavení, rozlámané stoly a židle, zbořené, nebo spálené stany, z některých míst se ještě valil kouř. Nad tím vším se vznášeli supi, kteří ohlodávali mrtvá těla. Bitva tu parně proběhla nedávno, ty dva dny od první zmínky o porážce, by odpovídaly. V ten moment dobrodruzi věděli, že je zle. Antar bude skutečně v rukách Almendeiců. Když padla obrana hranic, už jim nic nebránilo, pokračovat v tažením na město.

Prohledali zbytky hraničního tábora, ve snaze nalézt někoho přeživšího, nebo alespoň nějakou zprávu, či něco užitečného. Během průzkumu vypleněného tábora však nic užitečného nenalezli. Vše bylo buď odneseno, nebo zničeno. Bylo načase pokračovat k návratu do Antaru. Kdyby tak měli koně, mohli by dorazit k městu ještě před setměním. Vidaath navrhoval prozkoumat okolí. Věřil, že dost možná se některým podařilo uniknout.

Procházeli okolní travnaté planiny. Ve zdejší pusté krajině se nacházelo pouze několik samostatných stromů, takže by uniklé koně mohli spatřit na velkou vzdálenost a nezdržovat se zdoluhavým hledáním. A skutečně netrvalo dlouho a nedaleko tábora na pláních našli několik koní, kteří se při bitvě zachránili útekem. Byli již uklidnění, od bitvy nějaký čas uplynul, proto ani před skupinkou neutíkali. Nebyl proto problém, je osedlat. Nyní jim nic nebránilo, vydat se do města.

Pokračovali dále pustou krajinou. Nikde stále nepotkali živáčka, chalupy a statky se zdály být též opuštěné. To už se pomalu blížil večer. Podle okolí snadno poznali, že se již nacházeli blízko města. Zpomalili, aby mohli dávat větší pozor na okolí.

Konečně již spatřili vytoužené hradby města Antaru. Zastavili a pozorně se rozhlédli. Městské hradby nesly viditelné stopy po boji, místy byly pobořené, jinde trochu ohořelé. V okolí leželo ještě několik mrtvol Antarských obránců. Mrtvoly Almendeiců byli pravděpodobně již odklizeny. Při pozornějším pohledu spatřili na hradbách několik hlídkujících Almendeiců. Městské brány byly uzavřeny a tudíž cesta do města nebude jednoduchá.

„Já bych měl nápad. Mohli bychom se dostat do města podzemní chodbou. Která vede od chrámu Lin až na hřbitov,“ vzpomněl si Rogr na tajnou cestu do města.

„To bude asi nejlepší. Vyhneme se tak případným potížím s Almendeici,“ souhlasil Alessander.

„Podzemní cesta? Myslel jsem, že se jedná jen o legendu a žádná chodba tu není,“ zmínil se Avidius.

„Skutečně existuje. Už jsem jí párkrát prošel. Pojd'te. Zavedu vás tam,“ pokračoval Rogr, který poté otočil svého koně a zamířil na hřbitov.

I hřbitov byl ten večer opuštěný. Zastavili u brány, kde schovali koně do přilehlých keřů a pokračovali dál pěšky. „Ten vstup do podzemní chodby se nachází ve zdejší kryptě,“ pravil Rogr. Před tím než vstoupili do krypty, se pro jistotu rozhlédli po okolí, zda je někdo náhodou nepozoroval. Otevřeli kamenné dveře a po schodech sestoupili do podzemí. „Je to tamhle,“ ukázal Rogr na volné místo mezi rakvemi. Zašmátral na skrytém místě za rakví a následně se část kamenné zdi odsunula. Za ním se nacházela malá chodba svažující se někam do tmy.

„Na pohled to vůbec nebylo poznat,“ pronesl překvapeně Avidius.

„I mě to musel kdysi někdo ukázat. Je to tu opravdu dobře schované.“

„Ještě než půjdeme do města, někde bych tu ukryla kámen země. Bude bezpečnější ho tu nechat,

než aby ho získali Almendeici, v případě našeho zajmutí,“ navrhla Daniela.

„To je fakt. Do krypty nikdo moc nechodí, a tak tu bude asi mnohem víc v bezpečí než u nás. Myri ho nesmí získat,“ souhlasil Vidaath.

„Schováme ho do nějaké z těchto rakví. Pomozte mi odsunout víko,“ žádal Rogr, který sám neměl dost síly, odsunout těžké víko kamenné rakve.

Válečníci mu pomohli odsunout víko rakve, kam poté schovali kámen země a tu opět zavřeli. Víko bylo dost těžké na to, aby ho mohl nějaký vesničan, či zvědavec odsunout a kámen si tak vzít.

Alessander pak opět vytáhl svítící klacek, který měl neustále u sebe schovaný a vstoupil do malé tmavé chodby první. Ostatní ho hned následovali. Rogr šel poslední, aby za nimi vchod uzavřel. Zašmátral ve spárách mezi kameny u podlahy a vchod se za nimi uzavřel. Světlo klacku slabě ozařovalo chodbu před nimi. Dobře na cestu viděl jen Alessander a Daniela, která šla hned za ním. Ostatním nezbývalo, než sledovat obrysy ostatních, nebo se spolehnout na schopnost některých, trochu vidět ve tmě. Vidět pár stop před sebe je přeci jen lepší, než nevidět nic.

Chodba vedla nějakou dobu stále hlouběji, občas se mírně zatáčela. Mohli se nacházet odhadem tak 40 – 50 stop pod zemí. Po půl míli cesty, narazili na rozcestí.

„Kudy teď?“ optal se Alessander.

„Doprava,“ zavolal Rogr na Alessandra. Poté dál ostatním vyprávěl o zdejších systému chodeb.

„Ono to doleva stejně nikam nevede, ta chodba nikdy nebyla dokončena. Kdysi tu byl plánován systém únikových chodeb, který měl propojit většinu sklepů, ale upustilo se od toho.“

„Z jakého důvodu?“ zajímal se Yzergin.

„Nebylo peněz a hrozba válek v době výstavby výrazně pominula. Pak se na to po letech prakticky zapomnělo, proto také historikům o únikových chodbách, nikdo nevěří a vše se bere jen jako legenda. Sice se některé chodby podařilo dokončit, ale majitelé domů vchody do podzemí po čase ze strachu před zloději, zazdili. Proto většina chodeb končí slepě nebo závaly. Vlastně je průchozí pouze tahle jediná chodba vedoucí do zahrad chrámu. Kromě chodeb tu měli vzniknout další sklepy a další kobky, ale těch místností se postavilo velice málo,“ vyprávěl Rogr pro mnohé neznámou historii města. „Tady rovně,“ zavolal na Alessandra.

Procházeli nedokončeným systémem podzemních chodeb, až konečně došli na malé kruhové místnosti s železným žebříkem vedoucí na povrch. Šachta byla na povrchu zakrytá těžkou kamennou deskou. Alessander se jí snažil odsunout, ale nešlo to. Na pomoc mu přišla Daniela. Společnými silami se jim podařil poklop odsunout.

V zahradách chrámu Lin byl v té době už klid. Nikoho tu nespátřili, proto všichni mohli vylézt na povrch. Kamenný poklop, který byl z povrchu maskován jako kamenný hrob, opět vrátili na své místo. Více se tu nezdržovali a hned běželi k malým dveřím ve zdi oddělující chrám od města. Vidaath zde opět cítil negativní energii vysávající život ze zdejších stromů. Uvažoval, zda se Myri znovu nesnaží obnovit rituál.

V ulicích byl úplný klid. Nikdo z obyvatel nebyl venku i v domech byla většinou tma. Občas zahlédli početnou Almendeickou hlídku procházející městem. Mezi první úkoly dobrodruhů, patřilo obhlédnutí situace ve městě. Rozhodli se rozdělit na dvě skupinky Daniela s válečnický prohlédnou severní čtvrt, kde se nachází i paladinský řád a zbytek party prozkoumá jižní část města. Poté se sejdou opět u zadního vchodu do zahrady chrámu.

Všichni opatrně procházeli po prázdných ulicích a při tom občas spatřili početné Almendeické hlídky, často čítající pět i více Almendeiců. V tmavém městě nebyl problém se vždy před hlídkou ukrýt v postranních uličkách, či v různých zákoutích. Rogr, Vidaath, Alessander a

Yzergin se vydali ke známé hospodě „U mrtvého draka.“ Uvnitř zářilo za zavřenými okenicemi slabé světlo. Rogr nahlédl dovnitř, kde poznal postavu trpaslíka a ještě nějaké ženy sedící u krbu.

Rogr zaklepal na dveře. Po chvíli se ozvalo: „Kdo je?“

„Tady je Rogr s přáteli. Mohli bychom jít dovnitř?“

„To jste vy. Už jsem se bál, že jste další hlídka Almendeiců. Pojdte dál.“

Ozvalo se zachrastění v zámku, a poté trpaslík otevřel dveře. Spatřil známé tváře. Ještě než je pustil dovnitř, rozhlédl se po okolí. Nikde žádná hlídka nebyla. Všichni vstoupili dovnitř. Trpaslík za nimi hned zamkl. V hospodě kromě trpaslíka seděla ještě žena, ve které ihned poznali Bellu. Ta seděla u stolu a jen popíjela pivo. Trpaslík nečekal a hned všem natočil pivo.

„Zdravím tě,“ pozdravil ji Alessander a ihned si k ní přesedl.

„Těž tě zdravím.“

„Mohla by si nám povyprávět, co se tu odehrálo během naší nepřítomnosti?“

„Almendeici zaútočili před čtyřmi dny navečer. Bojovníkům z Antaru se dařilo udržet hranici jen do rána, ale při boji utrpěli velké ztráty. Pak se již nedokázali ubránit velké přesile Almendeiců a byli nuceni se stáhnout do města. Ale ani to neudrželi příliš dlouho a ještě ten den Almendeici město obsadili.“

„A co se stalo s Dandarem?“

„Ten je držen v zajetí v královském paláci. Pokud jsem zaslechla dobře, měl by být držen v jeho komnatách. Údajně má být dnes v noci obětován v chrámu. Rituál v chrámu byl opět obnoven a několik lidí, převážně ze zajatců, bylo už obětováno. Zbytek Antarských válečníků a městských stráží je vězněno v podzemním žaláři pod královským palácem a krutě mučeno. Ti mají poté Dandara následovat v dalších dnech. Paladinský řád zde nemá prakticky žádnou moc. V podstatě jsou drženi v domácím vězení. V celém městě panuje po setmění zákaz vycházení.“

„Tak to budeme muset Dandara zachránit,“ prohlásil Rogr.

„Je třeba ho zachránit co možná nejdřív,“ souhlasila s Rogrem Bella.

„Jak to teď vypadá s hospodou?“ ptal se trpaslíka Vidaath.

„O té době, kdy to tu získali Almendeice je to mizérie. Hosté nechodí. Jen se tu občas zastaví nějaká hlídka Almendeiců na škopka. Ty ale nemám moc rád. Dělalj tu často bordel a myslí si, že jim to tu patří.“

„Bylo by možno nás a ještě pár dalších přátel, tu ubytovat?“

„Pokoje nahoře mám úplně prázdné, takže místo mám. Almendeici kontrolovali akorát jednou, jestli jsem tu někoho neukrýval. Takže by to neměl být problém.“

„A co vy v poslední době? Zaslechla jsem jen, že jste byli vysláni na průzkum,“ zajímala se Bella o posláním dobrodruhů.

„Ano. Měli jsme zjistit, k čemu se Almendeici chystají. Podařilo se nám dostat až do jejich největšího města Calthedary. Tam jsme byli i na shromáždění, kde kázala Myri. Převážně válečná propaganda a vymývání mozků. Pak jsme se v podstatě omylem dostali do podzemní pevnosti Chaledath. Ještěže jsme měli ten přívěšek se znakem starého Chalderonu, byl to vlastně klíč ke vstupu,“ vyprávěl Alessander.

„To jste první po tolika staletích, kteří tam vstoupili hlavním vchodem. Dříve jsme tam chodili jen trhlinou v zemi nedaleko města. To místo Almendeici v dnešních dobách stráží, a tak je mnohem těžší se tamtudy dostat dovnitř.“

„Řeknu ti, že takové šílené věci se jen tak nevidí. Levitující obří oka s oky na tykadlech, obří žába v aréně, obří had a spousta pastí. Taky jsme tam našli velkou knihovnu. V ní jsme se setkali s dalším levitujícím okem a dokonce se s ním povídali telepaticky.“

„Tam to znám. Kdysi jsme tomu říkali knihovna u oka. Říká se jim Beholdeři a v naprosté většině jsou zlí. Jejich paprsky jsou pro řadu nezkušených smrtící. Jedině tehle je jiný, je to pozůstatek

experimentů, které tam prováděl Chaldeth.“

„Také jsme tam našli pár bojovníků z Antaru, ti se vrátili s námi, ale jsou teď s Danielou na obhlídce severní části města.“

„Zase ta vaše paladinka. To mě bude zase obviňovat z toho, co už je dávno minulostí.“

„Však znáš paladiny.“

„No právě, ale ta vaše je ještě víc fanatická než jiní.“

„Neměli bychom tu dále ztrácet čas. Je načase jít zachránit Dandara, než bude obětován,“ přerušil Rogr rozhovor mezi Alessandrem a Bellou.

„Máš pravdu. Měli bychom jít,“ souhlasil Alessander.

„No já taky za chvíli půjdu, nemám zrovna náladu se s ní zase hádat.“

Dobrodruzi rychle dopili svá piva, dali vědět hospodskému, že ještě dorazí i se zbytkem a něco pojí. Poté se vydali se do potemnělých ulic Antaru. Šli přímo ke královskému paláci. V tu dobu bylo náměstí prázdné. Vidaathovi se zde něco nezdálo, měl pocit jakoby tu něco chybělo. Rozhlédl se pořádně a v ten moment ho to trklo. Památná lípa na náměstí, která tu rostla jako důkaz přátelství se zdejší druidskou komunitou, byla pokácená. Dokonce byl vytrhán i pařez, takže zde na lípu nezůstaly žádné památky. Vidaath pocítil v ten moment velkou zlost vůči Almendeicům.

Královský palác byl střežen početnou stráží Almendeiců. Dobrodruhům by nedělalo problém je porazit, ale způsobený hluk by vzbudil nechtěnou pozornost okolí. Budou se muset snažit zůstat v utajení co nejdéle. Rogra napadlo vylézt po boční stěně paláce až do Dandarových komnat. Jen chtěl po Alessandrovi, ať na něj sešle znovu kouzlo pavoučího šplhání.

Alessander s tím souhlasil. Nápad to byl jednoduchý a rychlý. Zdržovat se tu dlouho nemohli, protože kdykoliv mohla touto ulicí projít hlídka. Rogr poté snadno vyšplhal jako pavouk po kamenné zdi paláce až k oknu Dandarových komnat. V tu dobu byly ještě osvětleny slabým světlem svíček. Rogr spatřil Dandara, jak sedí u stolu a tváří se ustaraně.

Rogr zaklepal na okno. Dandar se náhle probral a rozhlížel se po pokoji ve snaze odhalit zdroj zvuku. Zaklepal znovu. To už Dandar slyšel lépe a zamířil ihned k oknu odkud zaslechl ono klepání. Chvilí se tvářil překvapeně, když za oknem v tuhle dobu spatřil známou tvář. Otevřel mu okno. Rogr vylezl do komnaty a dal se Dandarem tichým hlasem do řeči.

„Přišli jsme tě zachránit,“ pravil Rogr.

„Jsem rád, že jsi se vrátil. Vůbec nemám tušení, co se mnou bude. Almendeici mě tu drží zavřeného už dva dny a za tu dobu mi neřekli vůbec nic.“

„Dozvěděli jsme se, že tě chtějí dnes v noci obětovat v chrámu.“

„Cože!“ zděsil se Dandar, „Oni ten rituál obnovili. A co ostatní, jsou tu s tebou?“

„Ti čekají na nás dole pod okny. Jsou tu s námi ještě tři Antarští válečníci, ti jsou s Danielou na obhlídce. Za chvíli se máme sejít u zadního vchodu do chrámu.“

Dandar vykoukl z okna kde spatřil Vidaatha, Alessandra a Yzergina. Byl to hned lepší pocit, když spatřil přátelské tváře. Rogr hned přivázal lano za nohy velké těžké skříň a ještě vyzkoušel za lano zatahat, jestli se skříň nehne.

Jako první lezl Dandar a hned za ním Rogr. V momentě kdy se Dandar nacházel téměř na konci lana a Rogr ještě mezi prvním a druhým patrem, lano náhle povolilo. Z pokoje nahoře se ozvala velká rána, rachotění a řinčení porcelánu. Skříň se zřejmě hnula a převrátila se. Tím se poté lano uvolnilo a oba spadli na zem. Ostatní jen s leknutím přihlíželi té podívané a nestihli ani nijak zareagovat. Dandar byl téměř na zemi, a tak se mu nic nestalo. To Rogr padal už z větší výšky a přistál přímo na Dandarovi, menší hmotnost elfa jim však nezpůsobila žádné zranění.

„Jste v pořádku?“ hned se ptal Vidaath, který je hned prohlédl, zda si nic neudělali.
„Snad mi nic není. Rád vás tu vidím,“ odpovídal Dandar.
„Za co jsi to tam nahoře přivázel?“ zajímal se Yzergin, který byl touto situací trochu pobaven.
„Byla tam taková velká těžká skříň plná porcelánu, myslel jsem, že nás udrží, v okolí jsem nic lepšího nenašel. Za kliku od dveří se mi to nechtělo uvazovat, mohla by se vyrvat.“
„No. Slyšel jsem ten rambajs.“
„Měli bychom raději zmizet, ten hluk asi někdo určitě zaslechl,“ navrhl Alessandro.

Všichni i s Dandarem rychle opustili okolí paláce. Okolními ulicemi pro jistotu obešli náměstí a pokračovali k zadnímu vchodu do chrámových zahrad. Občas nakoukli ulicemi vedoucí na náměstí, aby zkontrolovali tamější situaci. Spatřili tam nějakou skupinku Almendeiců, jak se o něčem dohadují. Byli daleko, takže neslyšeli ani jediné slovo. Dorazili k oněm zadním dveřím do zahrady. Daniela se zbytkem tu už čekali. Ta už na sobě neměla Almendeiský převlek.

„Tak jste přišli. Koukám, že je tu s vámi už Dandar.“
„Byli jsme ho teď zachránit z paláce, byl vězněn ve svých komnatách,“ odpovídal Daniele Rogr.
„Ty už jsi sundala svůj převlek?“ podivil se Alessandro.
„Nehodlám už na sobě déle nosit oblek těchto nepřátelských válečníků. Když bojovat s nimi, tak jediné se ctí.“
„No je to tvé rozhodnutí, nicméně pokud nyní s námi uvidí Dandara a další tři válečníky, asi nám moc neuvěří. Raději bychom se měli vrátit co nejrychleji do „Mrtvého draka,“ už mám dost hlad.“ prohlásil Alessandro.
„Máš pravdu, nezdržujeme se tu dále. Je dost možné, že už Dandara hledají,“ souhlasil Vidaath.

Celá skupina se dala na cestu do hospody. Cestou se museli vyhnout jedné hlídce, před kterou se ukryli do průchodu mezi dvěma domy. Takhle velká skupinka se už má těžko kde ukrýt. Když dorazili na místo, ještě se pořádně rozhlédli, a pak zaklepali na dveře. Za nimi se opět ozvalo.

„Kdo je?“
„To jsem já Rogr a všichni ostatní z naší party,“ odpověděl Rogr.
„Už jste zpět, tak to pojd'te dál.“

Trpaslík je pustil dovnitř, dveře hned za nimi zamkl a zajistil na závoru. Hned poté se dal do čepování piva, zatímco se všichni usadili k velkému stolu. V krbu plápolal menší oheň, který byl současně s jednou svíčkou na stole, jediný zdroj světla v hospodě. Všichni byli rádi, že si konečně po dlouhé době budou moci na chvíli vydechnout a posedět v relativním bezpečí. Trpaslík donesl na stůl všem po korbeli piva. Později zašel do zadní části domu, odkud jim přinesl kýtu s pečeného kance. Všichni se dali do jedení. Během večere se pustili do plánování boje proti Almendeicům.

„Paladinové budou určitě velká pomoc, hned zítra ráno bych tam mohla zajít a vyjednat to,“ navrhl Daniela.
„Paladinové jsou sice silní, ale chtělo by to získat ještě nějakou podporu. Jinak než vojensky město nepůjde osvobodit. Byli jsme informováni, že bojovníci a strážníci jsou drženi v zajetí a mučeni pod královským palácem. Mají být potom obětováni v chrámu,“ pokračoval Alessandro.
„Bylo by vhodné je odtamtud vysvobodit co nejdříve, ale i když se to povede, budou velice vyčerpaní, a tak nám v boji moc nepomůžou,“ zauvažoval Rogr.
„Co jsem vypožoroval z mých komnat, tak se Almendeici pravidelně scházejí v poledne na náměstí, aby k nim kázala Myri. To by byla vhodná příležitost k útoku,“ Pronesl Dandar.
„To by bylo asi nejlepší, když jsme v Calthedaře viděli, jak jen fanaticky sledují její kázání, tak než by se v ten moment zmohli na protiútok, nějakou dobu by jim to trvalo,“ pokračoval v úvahách Alessandro.

„Kolik jich tu může být?“ ptala se Dandara Daniela.

„Zhruba 300 možná 350. Při útoku na Antar jich bylo mnohem víc, možná až 1000. Část tu zůstala a zbytek táhl na východ na Aldoriol a na jih. Na kázání Myri v zásadě chodí všichni z města. A to jak obyvatelé, tak všichni Almendeici, kteří vždy stojí vepředu,“ odpověděl Dandar.

„Paladinů je něco kolem osmdesátky. To mají Almendeici pomalu čtyřnásobnou přesilu. Paladinové jsou mocní válečníci, jejich nejvyšší mág je také velice mocný. Samotní Almendeici jim takový problém dělat nebudou, ale mám trochu obavu z Myri. Pamatujete na Almedetha, jaká zkázonosná kouzla sesílal,“ urovnával si myšlenky Rogr.

„Ale nesmíme se vzdávat. Myri bude sice vládnout silnou magii, ale náš vrchní mág je též mocný a dokáže nám poskytnout velikou podporu v boji. My již také vládneme silnou magii. A když je ještě zastihneme nepřipravené k boji, tak věřím v naše vítězství,“ podpořila ostatní Daniela v jejich úvahách.

„Když budeme bojovat, spousta obyvatel města se jistě přidá na naši stranu. Po městě se ukrývá ještě mnoho našich válečníků, čekající na vhodnou příležitost k boji,“ vmísil se do debaty trpaslík.

„Kolik jich tak může být?“ ptala se Daniela.

„Přesně nevím. Ale může to být několik desítek válečníků.“

„Každá pomoc nám přijde vhod. Každopádně jejich moc velice oslabíme a pokud budeme úspěšní, narušíme Almendeicům zásobování při tažení na další města,“ konstatoval Dandar.

Po jídle ještě popili nějaké pivo a při tom řešili ještě drobnosti zítřejšího boje. Náhle se ozvalo se zaklepaní. „Kdo to v tuhle dobu může být?“ slabě pronesl trpaslík. Přes zavřené okenice nebylo poznat, kdo se v tmavých ulicích města nacházel. Rogr v tichosti vyběhl po schodech do patra, kde se opatrně podíval z okna pokoje. V tmavé ulici nikoho nespapřil, ani u dveří do hospody. „Možná to jen šel někdo kolem a jen tak zaklepal,“ pomyslel si. Podíval se ještě jednou. Před dveřmi spatřil nějaký kus hadru.

Rogr se vrátil zpět dolů. Ostatním pověděl, co spatřil a šel otevřít dveře. Venku se nejdřív rozhlédl, ale v okolí už nikdo nebyl. Sebral ze země kus hadru, vrátil se zpět do hospody, dveře opět za sebou řádně zavřel a zajistil je závorou. Rozložil hadr na stole, aby zjistili jeho obsah. Byla tam nějaká vytržená stránka z knihy. Při pozornějším ohledání zjistili, že se jedná o vytrženou stránku z bestiáře s nadpisem. „**Má stovky životů a statisíce podob.**“

Divili se, kdo sem najednou přinesl tu stránku. Proč by ji někdo vytrhl z té knihy a pak jim ji sem přinesl? O koho se jedná? Je dobrý či zlý? Každopádně někdo o jejich přítomnosti zde věděl. Možná je sledoval už od pevnosti Chaledath. Nebylo by to poprvé, co se setkali s neviditelnou bytostí.

Na stránce stálo:

Tato prastará bytost je téměř nerozeznatelná od ostatních obyvatel světa. Může brát na sebe podobu kohokoliv, koho zavraždila a jehož duši přejala. Činí tak za pomoci rituálu přejímání duší. Při boji často na sebe bere podoby přátel a známých těch, proti jimž bojuje, ve snaze zmást nepřítele. Změny podoby využívá také pro snadný přístup na různá místa. Jeli nějaká podoba vážně zraněna během boje, změní ji na jinou a pokračuje v boji opět s plným životem. Porazit tuto bytost bojem je téměř nemožné. Za svoji existenci pravděpodobně už přejala statisíce duší, odsud také název statisíce podob. Vystřídání veškerých podob je záležitost na dlouhá léta a do té doby již stačí vždy plně zregenerovat zraněné podoby. Jediná slabina této bytosti je při rituálu přejímání duší. To je jediná možnost jak tuto bytost porazit.

Znělo to velice zajímavě. Teď si skutečně uvědomili, co ve skutečnosti vypustili do světa a dost možná to pobíhá někde po světě. Může to být v podstatě kdokoliv kolem nich a nic nepoznají.

Celá parta se postupně odebírala do pokojů ulehnout. V tom se ozvalo zabouchání na dveře a za nimi hlas: „Otevři! Přišli jsme zkontrolovat tvoji hospodu!“ Pomyslili si: „To bude Almendeiská hlídka.“ Všichni co nejrychleji zmizeli do patra. Věděli, že nastanou asi problémy, Almendeici půjdou určitě zkontrolovat i pokoje nahoře. Připravili proto své zbraně. Zatímco dole zůstal pouze trpaslík, který šel otevřít. Všichni ostatní jen čekali v patře a poslouchali.

„Jdeme zkontrolovat, zda tu neukrýváš povstalce,“ zaznělo přísným hlasem.

„Jsem tu sám. Neměl jsem tu žádné hosty už přes dva dny.“

„Zdá se mi, že nás jen taháš za nos. Před malou chvílí jsme tu zaslechly hlasy ještě někoho jiného.“

V tom se ozvalo zachrastění znějící jako když spadne na zem korbek s pivem. Hned následovala dutá rána a zuchnutí. „To zní dost vážně. Něco se dole děje,“ potichu prohlásil Alessander. Všichni věděli, že je třeba rychle jednat. Hned běželi po schodišti dolů obhlédnout situaci. Spatřili tam pětičlennou Almendeiskou hlídku stojící okolo baru a připravující se k boji. Jeden z nich ležel ránou na hrudi po sekeře, vedle něho rozlité pivo na zemi a nasraného trpaslíka s obouruční sekerou v rukou.

Alessander nečekal a hned seslal bleskové kouzlo, kterým zasáhl tři členy hlídky. I Rogr nečekal a po posledním přeživším, vypálil šíp, který ho zasáhl přímo do hrudi. Hlídka byla tak zlikvidovaná během velice krátké chvíli. Možná to ani v okolí nevzbudilo příliš pozornosti.

„Co se tu vůbec stalo, že jste hned šel do boje?“ zajímal se Yzergin.

„To ten blbec tady schválně shodil plný korbek piva. No tak jsem mu dal najevo, že tohle se nedělá.“

„Snad se toho tolik nestalo, abys mu hned zasadil sekerou ránu do hrudi,“ oponoval Rogr.

„Ale stalo. Rozlil tu schválně pivo. A hlavně jsou to ti, kvůli kterým nemám žádné hosty.“

Rogr se chystal zavřít dveře, ale v tom do hospody vstoupil středně vysoký chlap. Ten se jen rozhlédl po místnosti, kde na zemi leželo pět mrtvých Almendeiců. Jakmile to zjistil, chtěl hned odejít, ale Rogr se mu snažil zabránit v odchodu. Zastoupil mu proto cestu, ale onen neznámý cizinec ho odstrčil. Daniela z něj cítila zlo. Ihned vstoupila ke dveřím a dávala mu mečem najevo, že nikam nepůjde. Ten však tasil meč a dal se s Danielou do boje.

Daniela se ho snažila ranou mečem naplocho do hlavy pouze omráčit, nepodařilo se. On však šel do boje tvrdě. Ohnal se po ní mečem, ale trefil jen futra dveří. Ostatní přítomní ji šli na pomoc. Když sledovali s jakou vervou začal bojovat s Danielou, bojovníci mu zasadili pár pořádných ran mečem.

Avšak poté se stalo něco velice podivného, místo aby padl mrtev k zemi, změnil se na zcela někoho jiného. Byla to postava statného muže připomínající spíše paladinského válečníka. To Danielu celkem zaskočilo, ten však využil příležitosti, odstrčil ji stranou a vyběhl z hospody na ulici. Ostatní byli tou proměnou také zaskočeni, ale hned jim bylo jasné, o koho se jednalo.

Nemeškali a rychle ho pronásledovali. Poblíž hospody však na ulici zrovna procházela hlídka. Ten proměněný muž se opět změnil, tentokrát v Almendeice. Vykřikl na hlídku. „Zabte je! Jsou to zrádci a nepřátelé!“ Hlídka hned zpozorněla. Jakmile zahlédla celou skupinku dobrodruhů s válečníky Antaru, vytasili meče a rozběhli se proti nim. Alessander neváhal a začal kouzlit. Seslal přímo mezi Almendeice ohnivou kouli. Velká exploze je všechny sežehla, síla výbuchu jim způsobila značné zranění. Ostatní hned přiběhli k omráčeným a zraněným Almendeicům a zasadili jim ránu jistoty. V tom zmatku se pronásledovaná bytost však někam ztratila.

Z okolních ulic po chvíli byly slyšet kroky a hlasy, zřejmě patřící dalším hlídkám. Pokud se co nejrychleji někam neztratí, půjde za chvíli po nich každý Almendeiec z města. Jako dobré místo

úniku se jevila skrytá podzemní chodba. Vydali všichni i s trpaslíkem a Dandarem co nejrychleji k chrámu. Kroky a hlasy okolních hlídek byly však stále za nimi slyšet. Chvillemi se zdálo, že přicházejí snad ze všech směrů.

Dorazili ke zdi k chrámové zahradě vysoké deset stop. K zadním dveřím to bylo ještě nějaký ten kus cesty. Z toho směru, byly však slyšet hlasy dalších Almendeiských hlídek.

„Slyším z toho směru hodně kroků, možná deseti, nebo i více Almendeiců,“ varoval Rogr, jakmile se zaposlouchal do zvuků okolí a bezpečně poznal přicházející nebezpečí.

„I když se tamtudy proboujeme, tak existuje poměrně vysoké riziko toho, že odhalí tajnou chodbu,“ upozorňoval ostatní Avidius.

„Nezbývá nám nic jiného, než přelézt tuhle zeď na tomto místě. Vysoká moc není, tak bychom tam mohli vysadit třeba Rogra s lanem a ten by nám poté pomohl přelézt,“ v rychlosti navrhoval Alessander.

Dále nečekali a válečníci pomohli Rogrovi na zeď. Ten ostatním vzápětí podal lano. První lezl Vidaath, patřil mezi lehčí členy celé party. Ten poté pomáhal Rogrovi ostatním vyšplhat nahoru. Další následoval Alessander, Dandar, Yzergin a Daniela. Ti poté seskočili do zahrady. Kroky přicházejících hlídek byly stále hlasitější. Už nemohli být daleko. V rychlosti pomohli přes zeď ještě třem bojovníkům, kteří dobrodruhy následují už z pevnosti Chaledath. Jako poslední následoval trpaslík z hospody.

„Počkejte, ještě tu mám bečku piva. Přece nepůjdu z města na sucho,“ volal na Rogra a Vidaatha, kteří pomáhali všem vylézt přes zeď, trpaslík. Tomu se bez soudku piva nechtělo odejít.

„Nemáme už čas. Přivaž to na lano my to vytáhneme nahoru, a pak ti hned pomůžeme nahoru.“

Trpaslík v rychlosti ovázal lano okolo soudku, zatímco kroky a hlasy Almendeiců se nebezpečně přiblížili. Rogr s Vidaathem táhli soudek nahoru, jenže se uzel rozvázal, a tak soudek plný pěnivého moku spadl z výšky osmi stop na dlážděnou uličku a celý se rozbil. „Takový strašná škoda! Tolik piva se zbytečně rozlilo!“ smutnil trpaslík, zatímco Almendeici právě přiběhli zpoza rohu. Rogr s Vidaathem rychle seskočili do chrámové zahrady, aby si jich Almendeici nevšimli.

Ostatní už měli otevřen vstup do podzemní chodby, a už jen čekali na Rogra, Vidaatha a trpaslíka. Rogr s Vidaathem mezitím čekali pod zdí a poslouchali dění na druhé straně. Zaslechli jen něco ve smyslu „Tady je jeden. To bude určitě někdo z těch zvěďů,“ a poté následovalo řinčení zbraní.

„To není vůbec dobré, trpaslík se dostal do nesnází,“ proběhlo hlavou Rogrovi.

„Co teď. Co když je pak napadne se podívat přes zeď a nás tu načapají,“ strachoval se Vidaath.

„Měli bychom rychle zmizet, ale nechce si mi tu nechat našeho kamaráda trpaslíka,“ nesnadno se rozhodl Rogr.

„Mě taky ne. Na druhou stranu riskovat taky ne. Na našem úspěšném útěku možná závisí osud celého města,“ souhlasil s Rogrem v podobném duchu.

Za zdí bylo dále slyšet řinčení zbraní, občas i dutější rána a další kroky a hlasy blížících se hlídek. Rogr a Vidaath se stále rozmýšleli, zda čekat nebo jít rychle za ostatními. Ti jim už naznačovali, ať si pospíší. Nakonec se rozhodli pro rychlý ústup. Přeběhli přes zahradu ke vstupu do podzemí. Jakmile byli všichni uvnitř, společnými silami vrátili těžký kámen zpět na své místo. Alessander už měl připravený svítící klacek, a tak měli v temném podzemí už svůj malý zdroj světla.

„Kde je trpaslík?“ ptala se Daniela.

„Už to nestihl. Už tam dorazili Almendeici, se kterými se dostal do potyčky. Rozmýšleli jsme, zda mu jít na pomoc, ale bylo by riskantní se prozradit,“ vysvětloval situaci Rogr.

„Doufejme, že se mu podařilo uniknout do bezpečí,“ povzdychl si Vidaath.

„Nezbývá než věřit,“ dodal Alessandro.

„Trochu se nám to vymklo. Doufejme, že se situace do rána uklidní a budeme se moci vrátit,“ prohlásil Avidius.

„Kde tedy teď přenocujeme?“ ptal se Alessandro.

„Asi bych dnešní noc zůstal v hrobce. Je to asi jediná schovka, kde nebudeme na očích. Samozřejmě budeme držet hlídky,“ navrhl Rogr.

„Nemáme asi moc na výběr. Odpočinout si musíme po náročných dnech. Zítra nás čeká perný den,“ souhlasil Vidaath.

Po chvíli rozhodování se vydali systémem podzemních chodeb z města. Cesta zpět byla již snadnější, Rogr celou skupinku vedl, a tak po chvíli dorazili ke kryptě. Před otevřením tajného průlezu, nejprve pozorně naslouchali, zda se z krypty něco neozývá. Všude bylo naštěstí ticho, které jen občas narušil zvuk dopadajících kapek vody na vlhkou podlahu. Rogr opět zašátral rukou kdesi pod kamenem ve zdi. Průchod se pomalu otevřel. Všichni opatrně nahlíželi do tmavé krypty. Byla prázdná.

Všichni prošli otevřeným průchodem, který vzápětí za sebou uzavřeli. Vidaath popošel ke vstupu do krypty, aby se porozhlédl po hřbitově. Pootevřel kamenné dveře a rozhlédl se. Na hřbitově vládla tma. V okolí pouze cvrlikali cvrčci a občas zahoukala sova, žádné kroky nebyly slyšet. Poté opět zavřel vstup do krypty a vrátil se zpět k ostatním, kteří se pomalu chystali ke spánku.

Zítra je čekal náročný den, bude třeba proniknout k paladinskému chrámu a tam připravit podrobný plán na osvobození Antaru. Při odpoledním shromáždění na náměstí se budou muset vmísit do davu a odhalit nějakou vhodnou slabinu, kam bude nejlepší udeřit. Po dalším náročném dni uléhali k potřebnému spánku. První hlídku opět držela Daniela.

VII

Velký boj

Po klidné noci nastalo ráno. Celá skupinka čítající Danielu, Rogra, Vidaatha, Alessandra, Yzergina, Dandara a dalších tří válečníků zachráněných z pevnosti Chaledath, se právě probouzela. Poslední hlídal Avidius. Po celou dobu noci na hřbitov nikdo nepřišel.

Sbalili veškeré své věci a přichystali se na cestu do města. Válečníci si přes svoji kroužkovou zbroj navlékli prosté oblečení. I Dandar na sebe oblékl prosté oblečení, aby ho nikdo ve městě nepoznal. Všichni na pohled vypadali na obyčejné obyvatele. Doufali, že se v davu snadno skryjí a budou moci podniknout svůj plán.

Rogr stejně jako prvně zašmátral za kamennou rakví a otevřel tak vstup do chodby. Alessander si opět na cestu svítil očarovaným klackem. Rogr prošel průchodem jako poslední a zavřel za sebou vstup. Cestu do města našli snadno, cestu podzemím si už celkem začínali pamatovat. Krátce na to dorazili ke skrytému vstupu do zahrad chrámu.

Daniela s válečníkem poodsunuli vchod, a poté poslouchali zvuky okolí. V zahradě se zdál být klid. Odsunuli kamenný poklop více, aby se mohli rozhlédnout. Zahrada byla prázdná. Odsunuli ho proto zcela, aby mohli všichni projít. V rychlosti vylezli na povrch a poklop vrátili zpět na své místo. Rychle proběhli podél zdi zahrady k zadnímu vchodu. Dveře pootevřeli a opatrně nahlédli do ulic. Spatřili početné davy směřující k náměstí.

Bylo to divné. Vypadalo to, jakoby se na náměstí něco chystalo. Celá skupinka se nepozorovaně vmísila mezi obyvatele. Dorazili na náměstí, kde se již nacházelo mnoho obyvatel města a Almendeiců.

„To je divné. Shromáždění bývá vždy po poledni,“ podivil se Dandar.

„Měli bychom rychle jednat. Kdo ví, co mají za lubem,“ prohlásil Alessander.

„Já půjdu co nejdříve vyjednat pomoc paladinů,“ navrhla Daniela.

„Já s Rogrem bychom se mohli vmístit do davu a sledovat co se bude dít,“ navrhl Vidaath.

„A my bychom mohli zatím obhlédnout okolní ulice,“ pronesl svůj návrh Alessander.

„Dobře. Vše tu obhlédneme, a pak se tu v poledne sejdem.“

Každý ze skupinky se poté vydal svým směrem. Daniela zamířila k paladinskému řádu. Rogr a Vidaath se vmísil do davu na náměstí, každý na jednu stranu. Zbytek party šel na průzkum okolních ulic.

Daniela za krátko dorazila k chrámu paladinů. Hlavní vchod strážili pouze dva paladinové. Vstoupila bez problému do chrámu a ihned zašla za velitelem zdejšího řádu.

„Pojď dále,“ ozvalo se za dveřmi do komnat patřící zdejšímu vůdci. Daniela vstoupila dovnitř.

„Daniela. Vítej zpět,“ přivítal ji statný vůdce vysoké postavy.

„Jsem ráda, že vás opět vidím.“

„Měl jsem o tebe obavu, již pár dní nemáme z okolí žádnou zprávu. Situace je tu špatná. Almendeici dobyli Antar před několika dny. Náš řád zde nemá vůbec žádnou moc. Myri má snahu nás odstranit. Už začala tím, že nikdo z nás se nesmí potulovat po městě. Jak jsi se vlastně dostala do města?“

„S naší partou dobrodruhů jsme sem vstoupili tajnou chodbou. S námi jsou ještě tři válečníci, které jsme zachránili na severu, kde jsme byli na průzkumu. Kromě nich je s námi i Dandar, kterého se

nám včera večer podařilo zachránit.“

„To je dobrá zpráva. A kde jsou ostatní?“

„Jsou na obhlídce města. Hledají slabinu, kde by bylo vhodné provést útok na Almendeice během shromáždění. A právě proto tu jsem.“

„Útok na Almendeice jsme zvažovali, sice nás považují za největší hrozbu ve městě, ale porazit Myri a celou početnou armádu, je obtížný úkol. Klíčové bude obsadit náměstí. To bychom pak dokázali ubránit, problémem je však jeho obsazení.“

„Proto ostatní hledají slabinu. Věřím, že s naší pomocí bychom mohli společně Almendeice porazit. Máme zprávy, že mnoho obyvatel města je připraveno bojovat v případě konfliktu.“

„Tohle zní velice dobře. Neměli bychom dále čekat. Doufejme, že zdejší lid bude bojovat statečně. Pomoc obyvatel bude velice důležitá, jedině tak získáme převahu. Hned vydám rozkaz k přípravám na boj.“

„Až ostatní podají zprávu co zjistili, dohodneme další postup.“

Vůdce paladinů poté šel vydat rozkazy.

Mezitím na náměstí začalo shromáždění. Na pódium vstoupila Myri, která započala dnešní kázání. Neslo se v naprosto stejném duchu jako v Calthedaře. I zde byla oděna honosně.

„Sešli jsme se zde, abychom oslavili naše úspěchy v bojích a vítěství. Všichni zde jste již součástí naší velké říše. Naši bojovníci dále pokračují v bojích a dobývají další a další území. Brzy bude naše říše nejmocnější na světě.“

Válečná propaganda o nejmocnější říši a dalších dobytých minulých, současných a budoucích bitev. Dále o tom, jak ti co jdou s nimi a věří, necht' bohové jim požehnají a ti ostatní, ať jsou zatracení. Pokračovala tak ještě dlouhou chvíli. Během proslovu Almendeici pozvedli zbraně a hlasitě zvolali: „Sláva Almendeicům!“ Ke konci proslovu, nastal obávaný okamžik.

„A nyní vyberme dobrovolníka jako oběť pro slávu Almendeiců.“

Zfanatizovaný dav Almendeiců ve předních řadách se předháněli, kdo se dříve přihlásí. Běžný lid však měl jiný názor a do hlášení se jim moc nechtělo. Ve strachu před nepřáteli, se ale postupně přihlašovali, až měli ruku nahoře úplně všichni na náměstí. I Rogr a Vidaath zvedli ruku. Myri se svým nenávislivým pohledem rozhlížela po davu. V tu chvíli bylo na náměstí ticho. Prostý lid jen trnul hrůzou, kdy bude vybrán onen nešťastník, který bude obětován.

„Ty půjdeš!“ Ukázala na drobnějšího muže v předních řadách vpravo.

Ostatním se v tu chvíli ulevilo a byli rádi, že ta smůla potkala někoho jiného. Onen vybraný se pomalu vydal k pódium. Ani ho ve strachu před hněvem Myri na chvíli nenapadlo odporovat a celý nespůj pokračoval vstříc svému nemilému osudu. To už stál na pódium před celým davem.

„Na počest našeho velkého vítězství.“

Myri poté provedla zvláštní magický rituál, po němž onen vybraný se roztříštil na cáry masa, orgánů a krve. Vše se rozlítlo po okolí a pokrylo tak pódium i Almendeice v předních řadách. Ti poté pozvedli zbraně vzhůru a zvolali: „Sláva Almendeicům!“

„A nyní vyberme ještě dalšího podobně odvážného.“

Situace se opakovala. Almendeici vpředu se opět fanaticky předháněli ve zvedání rukou, zatímco ostatní lid jen nechtěně a ze strachu, se hlásili pro výběr. Opět chvíle hrobového ticha. Myri se rozhlížela po davu.

„Ty půjdeš!“ ukázala prstem přímo na Rogra.

Ten se v ten moment zděsil, že byl vybrán zrovna on z tisíce obyvatel, přitom jeho nižší postavou z davu nijak nevyčuhoval. Nenápadně postával za jedním vyšším měšťanem a předstíral, jakože to není na něj.

„Myslela jsem tebe!“ jasně ukázala na Rogra. Při tom zvýšila hlas.

Měšťan stojící před Rogrem, kousek poodstoupil, a tak bylo jasné, že Myri vybrala právě Rogra. Tomu se stále příliš nechtělo, protože mu bylo jasné, že jakmile vstoupí na pódium, bude to jeho definitivní konec. V rychlosti pomýšlel na útěk. To už Myri docházela trpělivost.

„No tak bude to! Protivíš se snad mé vůli?“

Ještě chvíli čekala. Náhle pronesla nějaké zaklínadlo. To už Rogr věděl, že je velmi zle. Nečekal na nic a dal se na útěk. Myri seslala do míst, kde stál Rogr, ohnivou kouli. To dopadla mezi prchající obyvatele. Někteří stačili včas uskočit. Několik nešťastníků však mělo smůlu a nestačilo včas uniknout z místa dopadu a dost vážně je to popálilo. Rogr díky své mrštnosti stačil včas uniknout a běžel postranní ulicí pryč z náměstí.

„Chyťte toho zrádce!“ zvolala Myri k Almendeicům.

Ti se rozdělili na tři skupinky a dali se do jeho pronásledování. Zdejší lid se ve zmatku rozprchl. Někteří se ještě snažili pomoc zraněným po dopadu ohnivé koule. Vidaath chvíli neměl tušení co se vlastně stalo. Postřehl pouze to, že někdo vybraný pro obětování, se dal na útěk. V tom zmatku se vydal hledat Rogra. Na náměstí během krátké chvíle zbylo jen několik málo zdejších obyvatel, ale Rogra nikde nemohl spatřit. Pomyslel si, zda ten dotyčný nebyl Rogr.

Brzy se setkal s Alessandrem, Yzerginem, Dandarem a skupinkou válečníků, aby si předali zjištěné poznatky. Všichni poznali Rogrovu absenci.

„Kde je Rogr?“ zajímal se Alessander.

„Nemůžu ho tu nikde najít. Před chvíli tu Myri vybrala dva lidi k obětování, ale tomu druhému se nechtělo. Myri po něm vypálila ohnivou kouli, ale zřejmě stačil uniknout. Nevím, zda se jednalo o Rogra, protože jsem se nacházel na druhé straně davu. Dost možná ho teď Almendeici pronásledují po městě.“

„Jestli je pravda, co říkáš, tak bychom mu měli jít co nejdříve na pomoc.“

„Neměli bychom se proto zdržovat, aby poté nebylo příliš pozdě,“ souhlasil Vidaath.

Opustili náměstí širokou ulicí pokračující na sever. Zde naposledy Vidaath spatřil Almendeiské oddíly. Jakmile se nacházeli několik kroků od náměstí, Vidaath ještě pohlédl na náměstí. Spatřil tam další Almendeiskou hlídku, která právě vedla několik zmučených lidí k chrámu Lin.

„Podívejte!“ zvolal na ostatní Vidaath.

„Almendeici někoho odvádí do chrámu,“ prohlásil Avidius.

„To vypadá na bývalou městskou stráž. Vypadají dost zmučeně,“ domníval se Dandar.

„Určitě je chtějí obětovat v chrámu. Rituál byl zřejmě obnoven. Však jsme tam včera opět cítili podobnou negativní energii jako tehdy,“ prohlásil Vidaath.

„Nečekejme. Musíme pomoc Rogrovi a poté se setkat s Danielou.“

Pokračovali ulicemi města ve snaze najít Rogra. To spatřili početnou armádu směřující zhruba k paladinskému Chrámu. To nebylo vůbec dobré, zdálo se, že se Almendeici chystají

zaútočit na paladiny. Vidaath je raději běžel varovat. Ostatní mezitím hledali Rogra.

Mezitím v chrámu paladinů, probíhali přípravy na budoucí boj o město. Daniela zrovna stála u hlavní brány a ještě si povídala s jejich stráží. V tom přiběhl Vidaath.

„Zdravím. Danielo! Dejte pozor. Před chvílí jsme spatřili početné Almendeiské vojsko jdoucí zrovna sem. Možná chtějí zaútočit na paladinský řád!“

„Nemůžeme riskovat. Musíme ihned jednat,“ prohlásil paladinský strážce a hned běžel do chrámu předat tu zprávu ostatním.

Během chvíle se ozývalo ve zdejší chrámu. „Do zbraně! Jsme v ohrožení!“

Krátce se u hlavního vchodu sešla dobrá osmdesátka připravených paladinů. V ulicích byl zatím klid. Nic nenaznačovalo blížící se Almendeiský útok. Celá armáda paladinů se vydala ulicemi směrem k náměstí. Kousek od náměstí potkali celou skupinku dobrodruhů i s Dandarem, válečníky a dokonce i s Rogrem.

„Našli jste Rogra. To je dobré,“ ulevilo se Vidaathovi.

„Podařilo se mi uniknout Almendeicům. Málem mě chytili, naštěstí se mi podařilo schovat v jednom domě. A co vy teď vlastně chystáte?“ svěřil se Rogr.

„Almendeici něco chystají, a tak jsme rychle zmobilizovali a jdeme jim vstříc,“ odpověděla Daniela.

Celá armáda paladinů, skupinka dobrodruhů i třemi zachráněnými válečníky a Dandarem poté směřovali na náměstí. Kromě nich do boje vyrazil nejvyšší paladinský mág. Něco však bylo špatně. Nikde v okolí nepotkali jedinou hlídku nebo armádu Almendeiců. Dorazili na prázdné náměstí, kde zůstalo pouze pár ohořelých těl po incidentu s obětováním.

Všichni nyní stáli na prázdném náměstí a řešili co dál. Almendeici zřejmě po nich nešli, ale díky této činnosti v podstatě vyprovokovali Almendeice. Jejich průvod určitě neunikl pozornosti. Nemýlili se. Z okolních ulic se začínal ozývat hluk. „A je to tady,“ pomyslili si. Napětí ve vzduchu stoupalo.

Na zdejší náměstí vedlo celkově šest ulic. Čtyři široké, každá v jednom rohu a dvě úzké uprostřed delších stran náměstí. Ze dvou širších na straně královského paláce, vtrhla na náměstí početná armáda Almendeiců. Paladiné utvořili obranou linii tak, aby drželi Almendeice mimo náměstí. Paladinský mág zaujal své místo uprostřed náměstí a hromadně všem paladinům a dalším spolubojovníkům požeňnal.

Během krátké chvíle došlo k hromadnému střetu. Daniela s válečníky v přední části armády si ihned vybrala jednoho z mohutnějších Almendeiských vojáků. Rogr si přichystal luk a každou možnost, vystřelit po nepřátelích šíp, využil. Vidaath, Alessander a Yzergin zaujali svá místa podobně, jako mocný mág paladinů, uprostřed náměstí. I Dandar se účastnil bojů, nebál se vzít do ruky meč a jít na pomoc obráncům. Bojoval poblíž Daniely. Okolní spolubojovníci ho velmi dobře bránili a dělali vše, co bylo v jejich silách, aby vládce Antaru nepadl v bitvě.

Ze zbývajících ulic se ozýval další hluk. Další Almendeiská vojska se blížila k náměstí ze všech zbývajících ulic. Paladinové věděli, že jsou teď obklíčeni a nebývá než se snažit udržet náměstí za každou cenu. V tuto chvíli již proti paladinům stála minimálně dvojnásobná přesila. Pokud Almendeice nepustí na náměstí, tak budou mít obránci stále výhodnější pozici.

Vidaath, jakmile spatřil další blížící se armády, odřízl jednu armádu, blížící se z ulice u chrámu, ohnivou zdí od náměstí, a tak Almendeici mohli útočit pouze z pěti směrů. Ani Alessander

nezahálel. Na další armádu, která se k náměstí blížila z druhé ulice u chrámu, seslal malou ledovou bouři, která útočnickům způsobila menší ledová zranění a tím jejich útok značně zpomalil.

Paladinové se pustili v boj se všemi Almendeici na všech frontách. Z počátku se boj vyvíjel slibně. Přestože obránci stáli vstříc, takřka už trojnásobné přesile, výhodná bránící pozice na náměstí jim stále poskytovala výhodu v boji. Avšak Almendeiské armády následovali i jejich mágové. Armádu v každé ulici následoval vždy jeden a ti se okamžitě chystali sesílat na obránce ničivá kouzla. Bylo potřeba okamžitě jednat.

Vidaath na nejbližšího Almendeiského mága seslal kouzlo ticho, a ten tak nemohl po nějakou dobu použít verbální složku kouzla. Alessander se též zaměřil na mágy a dalšího přichozího zasáhl silnou ohnivou koulí, ještě před tím, než nepřátelský mág stačil dokončit své kouzlo. Toho úder srazil na zem a dále se příliš nehýbal. Daniela mezitím statečně bojovala. V krátké době se jí podařilo přemoci jednoho ze silnějších válečníků, sama však při tom utrpěla nějaké to drobné zranění.

Desítky Almendeiců padlo v boji, ale mnoho paladinských bojovníků utrpělo nějaké to zranění, některá byla i vážnější a byli mezi nimi i první padlí. Tuto skutečnost měl paladinský mág na paměti a seslal léčivou vlnu, která se od něj šířila všemi směry a všichni obránci pocítili velice příjemný pocit, když se jim mnohá zranění zhojila.

Danila se pustila v boj s dalším velmi silným Almendeicem. Rogr se podobně jako Vidaath a Alessander zaměřil na mágy. První jeho šíp však letěl mimo. Za Almendeiskými armádami ještě zbývali tři mágové. Jeden své kouzlo stačil dokončit a jeho ohnivá koule dopadla přesně mezi dobrodruhy a vážně je při tom popálila.

Chvíli to trvalo než se zvedli ze země. Situace se začala komplikovat, Vidaath, Alessander věděli, že pokud je zasáhne další podobně ničivé kouzlo, bitvu nepřežijí. Poslední dva mágové, kteří dorazili na bojiště jako poslední, měli své ničivé kouzla téměř před sesláním. Vidaath nečekal a jakmile se tak trochu zmátořil povolal, na jednoho z mágů obtížný hmyz

Z hlav, nabodnutých na kůlech poblíž náměstí, vyletěl roj obtížného hmyzu, jako masačky a vosy a ten začal poletovat okolo Almendeiského mága. Ten se ho marně snažil odlákat, dokonce dostal několik žihadel od vos. Kvůli hmyzu se tak špatně soustředil na své kouzlo a ohnivou koulí seslal jinak než chtěl. Ta proletěla pouze nad bojištěm a dopadla až daleko do protější ulice.

Alessander též ovládal podobné kouzlo, a tak na druhého mága seslat mnohem silnější variantu kouzla přivolání roje. Veškerý hmyz, který se nacházel v tu dobu na náměstí, se slétl ze všech hlav nabodnutých na kůl a dalších míst. Napadli nejen mága, ale i mnohé Almendeice nacházející se právě v jeho blízkosti. Náhle v tom místě vznikl ohromný zmatek. Pořádně nebylo poznat co se tam děje. Jeden z přeživších mágů, který zasáhl dobrodruhy ohnivou koulí, se domníval, že tam řádí něco vyvolaného, a tak seslal další ohnivou koulí přímo do těch míst. Hmyz sice tak zlikvidoval, ale při tom usmažil vlastního mága a několik spolubojovníků.

Alessander poté jen přistoupil k Vidaathovi a poškádlil ho větou: „Příteli. Tak takhle se to dělá.“ Nyní se u bojiště nacházeli ještě tři mágové. Jeden zasažený kouzlem ticho, druhý obtěžován a pobodán hmyzem a třetí, který právě nechtěně sestřelil ohnivou koulí svého spolubojovníka.

I přes relativně příznivý průběh bitvy, padlých na obou stranách rychle přibývalo. Paladinský mág opět seslal další léčivou vlnu, která mnohým pomohla od zranění. Paladinů zůstávalo stále něco přes padesát možná i šedesát. Almendeiců však mohlo být ještě tak kolem dvou stovek.

To Vidaath chtěl jednoho z nepřátelských mágů zaměstnat, tak aby nemohl dalším ničivým kouzlem oslabit paladinskou armádu. Naběhl k němu mnohem blíže a chystal se ho zasáhnout očarovaným kamenem z praku.

Mág však neponechal nic náhodě a chytl Vidaatha do Bigbyho drtící ruky, která ho chytla pod krkem a začala drtit. Jeho přátele mezitím dále bojovali s Almendeici, když v tom si Yzergin všiml, že má Vidaath vážné potíže. Dal o této situaci telepaticky vědět Daniele, Rogrovi a Alessandrovi. Ti pohlédli směrem k mágovi a zahlédli jejich přítele v nesnázích.

Rogr ihned po mágovi vystřelil šíp. Ten ho však příliš nezranil, přestože ho zasáhl. Alessandrovi bylo jasné, že nemůže po mágovy sesílat ničivá kouzla s plošným účinkem, jinak by zároveň zranil i Vidaatha. Proto seslal magické střely, které zasáhli částečně mága a onu magickou ruku.

Obří poloprůhledná nazelenalá ruka dále svírala Vidaatha a drtila stále více. Ten již nemohl dýchat. Rogr opět vystřelil po mágovi další šíp. Tentokrát ho zasáhl, ale mág kouzlo obří ruky dále udržoval. Alessandro seslal na mága tentokrát Melfův kyselinový šíp. Ten byl opět zasažen a kyselina ho tak začínala rozleptávat. To bylo pro něj velmi nepříjemné. Kyselina syčela a páčila. Mága to velice bolelo.

Bigbyho ruka svírala Vidaatha stále silněji. Bolest byla natolik silná a Vidaath cítil jak mu ruka drtí krk a hrud' stále silněji, až pomýšlel na to, že zřejmě nevyvázne z této bitvy živ. Rogr mága opět zasáhl šípem a Alessandro seslal další várku magických střel. Kyselinový šíp mága již velice vážně rozleptal. Kyselina za hlasitého syčení propalovala jeho oblečení a maso do hloubky.

Po krátké chvíli rozleptaný, popálený a domlácený mág padl na kamennou dlažbu náměstí. Bigbyho drtící ruka se v době smrti mága rozplynula. Vidaath vysílen a vážně zraněn se svalil na zem. Byl vděčen Rogrovi a hlavně Alessandrovi za jejich pomoc. Rogr pomohl Vidaatha odtáhnout mimo boje. Opodál byly otevřeny dveře do domu. Rogr Vidaatha odtáhl do bezpečí a poskytl mu základní ošetření. Vidaath ten den již zřejmě nebyl schopen boje. Snědl ještě něco léčivých bobulí, které měl u sebe.

Mezitím se z ulic města, začala ozývat další válečná vřava. Obránci se zalekli, zda Almendeicům nepřišly další posily. Bylo by to však divné, protože jich už více jak stovka padla a dvě stě zbývalo, přičemž zvěsti hovořili něco málo přes tři stovky Almendeiských bojovníků. V ulicích po chvíli spatřili poměrné velké počty neznámých bojovníků, kteří se napohled nepodobali Almendeicům.

V tu chvíli obráncům svitla naděje v momentě, kdy poznali příchozí bojovníky. Byli to Antarští bojovníci, mnoho bývalých strážců, také další bojovníci, dobrodruzi i prostý lid. Vtrhli Almendeicům do zad na všech frontách. Almendeici se však dokázali i teď, když byli náhle přečíslení, zdatně bránit.

Příchozí bojovníci dodali paladinům nové odvahy a s daleko větší vervou bojovali s Almendeici. Mezi příchozími, dobrodruzi spatřili i trpaslíka z hospody „U mrtvého draka.“ vyzbrojen obouruční sekerou. Dobrodruzi tak věděli, že jejich známý ze včerejší šlamastiky dokázal vyváznout. Daniela právě přemohla další dva Almendeice. Mocný paladinský mág seslal další vlnu požehnání, která dodala odvahy právě příchozím Antarským bojovníkům.

Obklíčení Almendeici v boji ztráceli, jeden po druhém padl po mnohých zásazích. Jejich počty se brzy začaly rázně snižovat, až jejich zbylo pouze několik málo. Již neměli žádnou šanci

zvrátit prohranou bitvu, mnozí bojovníci za Antar mlátili Almendeice hlava nehlava dokud se mnozí ještě hýbali. Přidali se i mnozí obyvatelé Antaru, kteří si na nich vybíjeli svoji zlobu. Palicemi, cepy a dalšími nástroji jim rozbíjeli hlavy na kaši.

Poslední Almendeieec padl. Válečnou vřavu vystřídala radost z velkého vítězství. Vidaath s pomocí Rogra se dopotácel na náměstí, aby mohl spatřit ono slastné vítězství.

Ohnivá zeď původně blokující postup Almendeiců veprostřed náhle vyhasla. V tom na náměstí vstoupila Myri. Všichni na náměstí náhle ztichli. Vypálila ohnivou kouli přímo před palác. Sama při tom pokračovala k paláci. Přítomní u paláce rychle uskakovali před ohnivou koulí. Hned na to se ukázalo, že se nejednalo o obyčejnou ohnivou kouli, nýbrž o obávaný hellball.

Ozvala se mohutná rána doprovázená jasným zábleskem sloupce světla. Několik bojovníků právě se nacházející v těch místech, exploze odhodila strannou. Některé však roztrhala na kusy a jejich části těla odlétli do okolí.

Myri poté zamířila před palác do vyčištěného místa. Paladinský mág však na nic nečekal a pokusil se ji chytit do Bigbiho drtící ruky. Tu však Myri dokázala rozptýlit. Mág se však nevzdával a hned seslal úder božího plamenu, ten se Myri jistě nelíbil, ale dokázala okolo sebe vytvořit magickou bariéru. Paladinský mág pokračoval v boji a sesílal další kouzla.

Myri se tentokrát nezmohla na větší odpor, věděla, že paladinského mága tentokrát nepřemůže a otevřela za sebou portál.

„Ještě jsem tady neskončila. Já se ještě vrátím,“ zahrozila Myri a prošla portálem pryč.

Ten se hned za ní uzavřel. Nyní obránci města věděli, že už je doopravdy konečně po všem. Náměstí po boji vypadalo skutečně hrozně. Všude se válelo velké množství těl, většinou Almendeiců. Mnohá byla značně zmasakrována, někteří měli uťaté končetiny, jiné hlavy. Dlažba celého náměstí byla zbrocená hektolitry krve, které bylo téměř nemožné se vyhnout. Dříve nebo později do ni někdo šlápl. Takže mnozí ji dále roznesli do jinak suchých míst.

Několik paladinů vstoupilo do královského paláce na průzkum. Pátrali po přeživších nebo skryté Almendeiské bojovníky. Rogr jako bývalý zloděj neodolal a dal se do prohledávání Almendeiských mrtvol. Občas u nějaké našel pár stříbrných, nebo zlatých. Po prohledání několika těl ho spatřil jeden z paladinů.

„Hej ty!“

„Co? já?“ zkoušel to na paladina Rogra.

„Ano myslím tebe! Tohle se nedělá! Ať tě tu nevidím dále obírat mrtvé!“ pohrozil paladin Rogrovi. Rogr proto poodstoupil a doufal, že se naskytne ještě příležitost, přilepšit si. Paladin ho však dále sledoval. Rogr dále paladina neprovokoval a raději se vrátil k ostatním dobrodruhům.

Mezitím se paladinové vrátili z průzkumu paláce.

„Prozkoumali jsme palác od půdy až po sklep a nikdo tam není,“ podal zprávu paladinský válečník Dandarovi.

„A co zajatci?“

„Cely byly prázdné, ale všude, převážně v mučírny bylo spoustu krve. Našli jsme tam i několik zmučených těl.“

„Měli bychom se podívat do chrámu bohyně Lin. Před bojem jsem zahlédl Almendeice, jak tam vedou několik zmučených lidí,“ vzpomněl si Vidaath.

„Tak to je třeba okamžitě zakročit,“ odhodlaně prohlásil paladin.

Rozkázal proto ostatním paladinským bojovníkům: „Všichni do chrámu! Jsou tam zřejmě ještě zajatci!“ Z královského paláce přinesli velkou kládu, která dobře posloužila jako beranidlo. Desítka statných bojovníků kládu uchopila a začali s vyražením chrámové brány oddělující chrámový komplex od náměstí.

První úder. V bráně silně zakřupalo. Druhý. Zakřupalo ještě silněji. Třetí. Další silné křupnutí a brána se značně polámala. Další rána a brána se provalila. Nečekali a uchopili znovu beranidlo a rozběhli se přímo proti bráně do samotného chrámu. Rána byla tak silná, že závora povolila hned po prvním úderu a její kusy se rozlétli po chrámu.

V chrámu se všem naskytl znovu hrůzný pohled na krvavý rituál. Byl úplně stejný jako prve. Uprostřed opět viselo mnoho nahých a zmučených těl, ze kterých stékala krev na zrcadlo nevrhající žádný odraz. Ve vzduchu na oltářem opět levitovaly zeleně zářící krystaly. Mezi mima opět levitovala iluzorní postava.

Alessander na jeden z krystalů seslal kouzlo roztržení a krystal se rozpadl na malé střepy. Iluzorní postava trochu pohasla. Několik paladinů vystřelilo po dalším krystalu šípy, Krystal chvíli odolával, ale postupně se na něm objevovaly malé prasklinky. Mezitím Alessander zničil další z krystalů kouzlem roztržení. Iluzorní postava opět pohasla. Už nebyla příliš zratelná. Jakmile paladinové zničili poslední krystal, postava zcela zhasla. Neznámá cizí magie do té doby zaplňující tento chrám, opět pomínula a byla po ní cítit jen slabá magická stopa. Rituál byl znovu přerušen. Paladinové ihned začali z průzkumem chrámu, ve snaze nalézt živé.

Průzkum netrval příliš dlouho. Paladinové se vrátili se zachmuřeným výrazem do hlavní chrámové lodi, kam již dorazil Dandar, aby obhlédl zdejší situaci.

„Jak to tu vypadá? Nalezli jste někoho?“

„Je mi líto všichni zajatci jsou mrtví. Přišli jsme pozdě,“ litoval paladin.

„Antar tak přišel o další schopné bojovníky. Alespoň, že jsou pryč Almendeici,“ povzdychl si Dandar.

„Jaký bude další osud zdejšího chrámu,“ zeptala se Daniela.

„Nejdříve to tu uklidíme. Pohřbíme mrtvé. Chrám bude poté pravděpodobně srovnán se zemí a znovu postaven na jiném místě. Toto místo bylo tímto rituálem natolik znesvěceno, že je už zcela nevhodné pro fungování jakéhokoliv chrámu. Opětovné vysvěcení tohoto místa bylo velice náročné.“

„Tady momentálně už asi nic nezmůžeme,“ povzdychla si Daniela.

„Tady už je po všem. Běžte do města raději oslavovat. I přes tuto událost jsme dnes dosáhli velkého vítězství. Uklízet se tu bude asi až od zítra. Dnes je třeba ještě ošetřit mnoho raněných.“

Všichni dobrodruzi se tedy vydali ven na náměstí. Ostatní bojovníci mezitím už začali bouřlivě oslavovat. Ve městě najednou zavládla veselá nálada a všude se oslavovalo velké vítězství nad mocným nepřítelem.

Parta dobrodruhů ještě na náměstí potkala partu tří válečníků, které osvobodili z pevnosti Chaledath s ještě dalšími jejich spolubojovníky. Rozhodovali se o místě, kam půjdou oslavit vítězství. Volba padla na osvědčenou hospodu „U mrtvého draka.“ Shodli se, že tamější trpaslík točí nejlepší pivo v Antaru a též se dobře stará o hosty. Sotva si sednete, už máte pivo na stole.

Všichni dobrodruzi a celá velká skupinka válečníků a dalších místních lidí bojující za Antar, se vydali do hospody. Cestou potkávali mnoho obyvatel a válečníků v bujaré náladě. Mnoho lidí poznalo známé tváře dobrodruhů a děkovali jim za jejich velkou pomoc v boji. Za krátko dorazili k drakovi.

V hospodě již mnoho bojovníků slavilo. Většina stolů byla už obsazena, ale jeden větší stůl byl stále volný. Trpaslík pomalu nestačil točit, nově příchozí však svá piva dostali během krátké doby. Pořád to bylo rychlejší než v ostatních hospodách za normálních okolností. Ostatní hosté ihned poznali známé hrdiny.

„To jsou přece naši hrdinové!“ zvolal dlouhovlasý válečník, „Na to se přece napijem. Trpaslík! Nalej tady hrdinům dobrou kořalku.“

Trpaslík vyskládal na pult patnáct decových skleniček. Z pod pultu vytáhl malý soudek kořalky a postupně nalil všechny plné.

„To je pěkná míra. Normálně moc nepiji, ale dneska si výjimečně dám. Dnes je pořádný důvod slavit,“ prohlásil jeden z válečníků.

Dlouhovlasý válečník poté povstal a na celou hospodu prohlásil: „Na naše hrdiny a dnešní velké vítězství!“

„Na vítězství Antaru!“ zvolali všichni v hospodě, na to válečníci a hrdinové do sebe koplí kořalku. Ostatní si přitukli korbeli piva.

Kořalka byla obzvlášť silná. Rogrovi se zatmělo až před očima. Chvillemi měl pocit, že snad shoří zevnitř. „To je hodně silná kořalka, další si raději už dávat nebudu, protože bych chtěl ještě něco vydržet.“

„Nebýt vás. Tak by se bitva o Antar vyvíjela jinak a možná i špatně,“ konstatoval další z mnoha válečníků.

„Největší problém byli ti kouzelníci. Kdybychom je nezastavili včas, bylo by to zlé. Však si asi postřehl, co napáchala jediná ohnivá koule, kterou jeden z těch mágů stačil seslat.“ Vyprávěl Alessander.

„To jsem viděl. Pak ta Myri seslala na konci boje ještě nějakou šílenost. Nikdy jsem neviděl tak ničivé kouzlo. Ještěže jsem nebyl v těch místech.“

„Už jsme se tím kouzlem setkali u Almendetha.“

„Na toho pamatuju. To už je nějaký den, co jste ho porazili.“

Trpaslík donesl na stůl další rundu piv a pronesl k dobrodruhům.

„Abych nezapomněl. Ta první runda je na účet hospody. Díky vám je Antar opět svobodné město a také tu dnes bude pěkná tržba. Nakonec vám i odpustím ten rozbitý soudek.“

„Rozbitý soudek?“ podivil se další z válečníků.

„Včera jsme se tu dostali do konfliktu s Almendeiskými hlídkami, a pak ještě z něčím podivným. Byli jsme poté nuceni ustoupit, protože by se tak mohli zhatit naše plány na osvobození. Chtěli jsme uniknout před množstvím hlídek tajnou chodbou. Když jsme přelézali zeď chrámu, tak ty dva napadlo přivázat sud za lano,“ ukázal na Rogra a Vidaatha. „Lano se samozřejmě rozvázalo, sud spadl na zem a všechno pivo se vylilo.“

„To jsem se chtěl zeptat. Jak jsi z toho vyvázl? Naposledy jsme slyšeli řinčení zbraní,“ zajímal se Rogr.

„Tak jsem do nich prostě zatnul sekeru. Byli to slabí soupeři. Ostatní hlídky pak hledali jinde, takže jsem se vrátil do své hospody. Ten den už byl klid.“

V hospodě všichni oslavovali stále bujařeji s množstvím vypitého alkoholu. Trpaslík každou chvíli narážel nový sud. Většina lidí se chlubila svými dílčími úspěchy v bitvě. Ten popisoval, jak setnul hlavu tomu či onomu Almendeici. Jiný jak dokázal přemoci přesilu tři na jednoho.

Blížil se večer. Kořalka a pivo tekly proudem. Mnozí byli již v silném alkoholovém opojení. Byli dokonce i první, kteří ten velký přísun nezvládli a již se váleli na zemi, nebo pod stoly. I dobrodruzi nezůstávali pozadu. Rogr s Vidaathem byli též hodně nalítí. Alessander a Yzergin také něco vypili, ale nepřeháněli to. Daniela se jediná držela zkrátka a dala si výjimečně pouze pár piv. K večeru se rozhodla už opustit hospodu a vrátit se zpět do chrámu paladinů odpočívat.

Zbytek dobrodruhů pokračoval ve slavení. Dále si připíjeli tou nejsilnější kořalkou, která v hospodě byla. Neustále některý z hostů si rád připil s hrdiny. Ti však ten velký nápor už přestali zvládat. Z dobrodruhů jako první odpadl Vidaath a usnul v sedě na židli. Hned za ním odpadl Rogr. Alessander se po nějakém čase vydal raději domů a Yzergin šel do svého pronajatého pokoje v horním patře hospody. Oba měli v sobě také hodně kořalky, takže si cestu tak dobře nepamatují.

Druhý den byl ve městě ještě po celé dopoledne klid. Mnoho obyvatel se vzpamatovalo ze včerejšího slavení. Ten den málokdo nepoznal, co je to bolehlav. I dobrodruzi měli těžké ráno opilcovo. Rogr a Vidaath se probudili v hospodě. S nimi se po stolech a podlaze válelo mnoho dalších. Všude byl nepořádek jak po boji. Převrácené korbele, rozlitá piva, převrácené židle, dokonce i některé stoly byly převrhlé. Nad tím vším se vznášely silné alkoholové výpary, i přestože dveře zůstaly po celou noc otevřené. Ten kdo odcházel jako poslední, dveře ani nezavřel.

Rogr s Vidaathem vyšli po schodech do horního patra za Yzerginem. Zakleпали na dveře od pokoje. Chvilí nic. Zakleпали znovu. Zevnitř se po chvíli ticha ozvalo: „Pojďte dovnitř. Dveře jsou otevřené.“ Vstoupili tedy dovnitř kde Yzergin ještě ležel na posteli.

„Včera to bylo hodně zajímavé. Nikdy jsem nenalil do sebe takové šílené množství kořalky,“ pomalu a tichým hlasem vyprávěl Yzergin.

„Byla to včera skutečně velká oslava. Myslím, že si nějaký čas nedám žádný alkohol,“ konstatoval Rogr.

„Co budeme teď dělat?“ zajímal se Yzergin.

„Mohli bychom jít za ostatními.“

„Nejraději bych zůstal v posteli, ale čerstvý vzduch mi udělá určitě lépe. Počkejte chvíli, já se jen dám trochu dohromady.“

Rogr s Vidaathem se vrátili zpět dolů do hospody, kde počkali na Yzergina. Ten po chvíli dorazil. Na prahu se však zarazil a jen nechápavě se rozhlížel po hospodě, když viděl ten neuvěřitelný nepořádek. Zmohl se jen na jednu prostou větu: „Co se tu stalo?“ Chvilí vstřebával dojmy z tohoto obrazu zkázy. Teprve až poté přišel k ostatním.

Všichni pomalu vyšli z hospody na klidnou ulici. Na ulici se válelo též několik opilců co nezvládlo včerejšek. Pomalu se vydali na náměstí, hlava je při tom ještě bolela. Cesta na náměstí jim v tomto stavu trvala podstatně déle než jindy. Na náměstí v tu dobu paladinové odklízeli následky včerejšího boje. Těla byla již odklizená a momentálně se odstraňovalo velké množství krve.

Rozhodli se tu chvíli počkat na zbytek party. Sedli si na zápraží jednoho domu a jen sledovali, jak jde paladinům odklizení následků včerejšího boje. Alessander nakonec dorazil krátce před polednem, ale to ostatním nevadilo. Byli rádi, že mohou ještě odpočívat.

„Zdravím vás,“ pozdravil Alessander.

„Nazdar.“

„Taky vás bolí po včerejšku tak hlava?“

„Ráno to bylo zajímavé, ale už je to lepší,“ odpovídal Vidaath.

„Podobnou oslavu tech nechci nějakou dobu zažít. Raději bych příště volil něco umírněnějšího.“

„Toho bych se nebál. Antar asi nebudeme osvobozovat každou chvíli,“ vtipně poznamenal Yzergin.

„Co teď? Nezajdeme za Danielou?“ navrhl Vidaath.

„Mohli bychom, ale nevím jak zareaguje, až uvidí, v jakém jsme stavu,“ odpovídal Rogr.

Všichni čtyři se pomalu vydali k paladinskému chrámu. U vchodu do chrámu se mezitím bavila Daniela s Dandarem. Daniela si ihned všimla jejich znavených výrazů.

„Pánové. Vy tedy vypadáte. Včera jste asi pěkně slavili.“

„Bylo to hodně velké,“ odpovídal Alessandro.

„Já raději už šla. Já moc alkoholu neholduji a navíc máme dnes poměrně hodně práce. Odklidit všechny ty mrtvé, vyčistit náměstí. Zítra nás čeká pohřbívání našich mrtvých.“

„Co se bude dít v dalších dnech?“ zeptal se Alessandro.

„Poté až dáme město trochu do pořádku. Budeme muset vycvičit novou armádu a strážné, protože jsme za poslední měsíc utrpěli velké ztráty při boji s Almendeici. Naše spřátelené město Aldoril nám snad pomůže. Dnes ráno dorazil posel se zprávou, že se dokázali Almendeicům ubránit a zbývající Almendeici se rozprchli zpět do jejich země. Snad dají teď na nějaký čas pokoj,“ vylíčil Dandar poslední události.

„To rádi slyšíme.“

„Teď si můžete jít na pár dní odpočinout. Zasloužíte si to. Naše město je vám velmi vděčno.“

Dobrodruzi se pak vydali vstříc ke svým domovům. Rogr se vrátil zpět do svého domu a následující dny užíval odpočinku a klidného života. Vidaath se mohl konečně vrátit ke svým druidským společníkům v Antarských lesích. Alessandro zůstal ve zdejší magickém cechu, kde se dále zdokonaloval ve svých magických dovednostech. Yzergin prozatím dále setrval ve městě a nocoval v hospodě „U mrtvého draka“ kde měl zajištěn nocleh. Jako hrdina města ho měl zdarma. Daniela pomáhala Dandarovi a také se starala o výcvik nových strážných a armády.

VIII

Bella a její osud

Uplynulo již mnoho dní od velkého boje. Podzim v tu dobu přišel v plné síle a sedláci dávno sklidili svoji úrodu. V tu dobu bylo již málo slunečných dní, oblohu často halili šedé mraky, častěji přšelo, stromy postupně ztráceli listí a tráva též ztrácela svoji zelenou barvu. Antar pokračoval v náboru a výcviku nových lidí do městské hlídky a armády. Dokončovali se práce na opravách poničeného opevnění. Všichni padlí ve válce s Almendeici byli pohřbeni na městském hřbitově. Ten však již přestával stačit svoji kapacitou a zvažuje se jeho rozšíření. Padlí Almendeici byli pohřbeni do hromadného hrobu daleko za městem.

Dobrodruzi si užívali zaslouženého odpočinku. Po bitvě dostali od Dandara velkou odměnu. Daniela dále pobývala v paladinském chrámu a pomáhala s výcvikem nové armády. Rogr většinou zůstával ve městě a užíval si peněz získaných za osvobození Antaru. Vidaath zůstával v lesích druidů na jihu od města. Pomohl také znovu vysadit posvátnou lípu na náměstí Antaru, která byla Almendeici pokácena. Alessandro se dále věnoval studiu magie. Yzergin se též věnoval ve zlepšování svých mentálních schopností.

Občas se všichni sešli ve městě, trochu posedět u pivka a popovídat si. V podstatě se vše začalo vracet do normálu.

To jednoho chladného podzimního dne se dobrodruzi opět sešli v oblíbené hospůdce „U mrtvého draka“ a opět si udělali příjemný večer. Kromě nich seděly ještě v hospůdce další dvě party. Oheň v krbu příjemně plápolal a poskytoval hostům teplo. Po dobrém jídle a pivě, dobrodruzi právě vzpomínali na svá nedávná dobrodružství.

Večer příjemně plynul, avšak do doby než do hospůdky vstoupila jedna žena. Dobrodruzi na ní jen letmo pohlédli, aby si prohlédli nově příchozího. Poznali v ní čarodějkou Bellu. Již dlouho o sobě nedala vědět. Naposledy ji viděli při osvobozování města, jak bojovala s Almendeici. V dalších dnech ji už ve městě nezahledli, ale občas přeci jen zaslechli zvěsti o jejím dalším setrvávání ve městě.

Samozřejmě neunikla pozornosti Daniely. Ta byla odhodlána ihned řešit to, co bylo započato dříve a přistoupila k ní.

„Odvážila jsi se opět vrátit. Budu muset dořešit, co jsem započala.“

„Zase ty. Už jsem ti to několikrát vysvětlovala. Lituji svých špatných rozhodnutí a snažím se změnit,“ podrážděně reagovala Bella.

„Prodala jsi tajemství zlého rituálu Almendethovi. K ospravedlnění tohoto činu jen pouhá lítost nestačí.“

„A co mám jako podle tebe dělat. Zabiješ mě?“

„Ne. Budeš souzena, a poté se budeš kát.“

„Myslíš, že bych jako měla podstoupit vaše způsoby očištění?“

„Ano. Jedině tak můžeš dostat spravedlivého odpuštění. Ale jedině spravedlivý soud rozhodne, jaký bude tvůj osud.“

Bella se na chvíli zamyslela. Po chvíli se vyjádřila.

„No dobrá tedy. Podstoupím spravedlivý soud. Ale odmítám ty vaše způsoby očišťování.“

„Nabídla jsem ti očištění, jedině tak ti může být odpuštěno.“

„Protože ty vaše způsoby se mi vyložení přičítá a nutí mě poplivat to, v co věřím. Každý má přece nárok věřit tomu, co uzná za vhodné. Ale dobrá. Souhlasím s tím, ať rozhodne soud o mé případné

vině nebo nevině.“

„Jak tedy chceš. Zítřka se setkáme na náměstí a tam ti sdělím naše rozhodnutí,“ zakončila Daniela jejich rozpravu.

Bella v rychlosti dopila pivo a celá naštvaná opustila hospodu. Daniela poté přistoupila k ostatním a prohlásila: „Budu muset ještě dnes něco důležitého vyřešit. Tak se tu mějte,“ rozloučila se s partou dobrodruhů a též opustila hospodu. Ostatní dále setrvali v hospodě a mysleli si své.

„Proč ta Daniela po ní tak vehementně pořád jde?“ optal se ostatních Yzergin.

„Však víš, že Bella kdysi spáchala zlé činy. Hlavně jak prodala tajemství rituálu Almendethovi. Ten rituál má na svědomí možná už přes stovku neviných lidí,“ odpovídal mu Rogr.

„To je sice pravda. Ale při boji o město jsem ji spatřil na náměstí, jak schopně bojuje s Almendeici a mnoho jich skolila. Já si myslím, že dostatečně litovala svých hříchů a snaží se změnit,“ oponoval Yzergin.

„Však znáš paladiny. Ta jejich fanatická snaha po dodržování řádu mi též přijde hodně přehnaná, skoro až na škodu,“ souhlasil Alessandro s Yzerginem.

„Kdyby po ní Daniela pořád tak nešla, tak jsme tu mohli krásně posedět a popovídat si s ní,“ povzdechl si Yzergin.

„Přitom se už dávno změnila. Sama mi to řekla, že lituje toho, co se stalo a udělá to nejlepší, aby odčinila vše, co způsobila. Dokonce pomáhala v boji proti Almendeicům,“ pokračoval Alessandro.

Mezitím Daniela dorazila do chrámu paladinů. Byl již pozdní večer, a tak byl již v celém chrámu klid. Daniela zašla za hlavním paladinským knězem.

„Zdravím tě Danielo. Co bys potřebovala?“ uvítal paladin Danielu, hned jak vstoupila do jeho komnaty.

„Jsem tu ve věci ohledně Belly. Dnes jsem ji opět potkala ve městě.“

„Co jsem zaslechl, tak pro zásluhy v posledním boji o město, byl její zákaz pobytu v Antaru zrušen.“

„Jde o její minulé zlé činy, za které by se měla kát.“

„Je pravda, že napáchala za svého života velké zlo, ale alespoň má snahu o nápravu, avšak máš pravdu o tom, že by se měla očistit od své zlé minulosti.“

„Tady je právě ten problém. Odmítá naše způsoby očistění. Souhlasila pouze se soudem.“

„Nechť tedy bude po jejím. Avšak jedině očistění by ji zbavilo viny. Rozhodnutí o jejím potrestání nechám na tobě Danielo. V životě jsi toho hodně zažila, a tak věžím, že se rozhodneš správně. Nyní tě pověřuji jako soudce v jejím případě.“

„Děkuji vám za vaši důvěru. Nezklamám vás,“ poděkovala Daniela pokorně za projevenou důvěru.

Daniela poté opustila komnaty vrchního paladina a vydala se do svého pokoje. Ještě než ulehla ke spánku promýšlela si své rozhodnutí. Avšak už při odchodu z komnat vrchního paladina byla víceméně rozhodnutá, jaký trest stihne Bellu. Čím více o rozhodnutí přemýšlela, tím více si jím byla jistá. Své rozhodnutí byly připravena sdělit Belle zítřka ráno.

Ostatní dobrodruzi mezitím dále seděli ve své oblíbené hospůdce a popíjeli. V tu dobu pozdního večera v hospůdce již mnoho hostů nesesedělo a i ti brzy odešli. Rogr, Vidaath, Alessandro a Yzergin nakonec zůstali sami. Za celý večer toho už hodně vypili, a tak se rozhodli, že dnes nepůjdou do svých domovů, ale přenocují zde. Také jim o nic nešlo, za své hrdinské činy měli ve zdejší hospodě nocleh vždy zdarma a se zdejšími hospodskými si často rádi povídali. Všichni ještě něco popili a v parádní náladě si pak šli lehnout.

Druhý den časně ráno Daniela vstala, opláchla se a připravila se na vynesení rozsudku Belle. Hned na to se vydala na náměstí doufajíc, že Bellu brzy potká. Dorazila na ranní náměstí, kde se již

procházelo několik obyvatel a první trhovci se připravovali na další den. Daniela zde v lidu čekala a vyhlížela Bellu. Ta se skutečně dostavila. Daniela k ní ihned přistoupila, aby ji sdělila své rozhodnutí.

„Jsem tu. Tak jaké je tvoje rozhodnutí,“ ptala se Bella.

„Byla jsem pověřena, abych tě soudila já osobně.“

„A jaké je tedy tvé rozhodnutí?“

„Máš poslední možnost přijmout naše způsoby očištění.“

„Už jsem ti vícekrát říkala, že nesouhlasím s vašimi způsoby očištění,“ odpověděla rázně Bella

„Pak tedy nezbyvá nic jiného než tvá smrt.“

„Cože? To jako myslíš vážně?“ podivila se Bella.

„Ano to je mé rozhodnutí.“

„Taková zrada od tebe. To mě jen utvrdilo v mém názoru, že paladinové nejsou o moc lepší, než Almendeici. Dobrá tedy jak chceš. Chtěla jsem se změnit, ale vaše názory a způsoby mě donutili dokončit to, co jsem začala,“ naštvaná Bella si odplivla a poté se otočila a vydala se rychlým krokem k severní bráně.

Daniela ji okamžitě začala pronásledovat, ale Belly rychlému kroku nestačila. Vypadalo to jakoby Bella byla urychlena nějakou magií. Daniela potom přestala Bellu pronásledovat a raději šla najít ostatní dobrodruhy. Šla je hledat samozřejmě do známé hospůdky „U mrtvého draka“ Tam vstoupila, když trpaslík právě otevíral.

„Zdravím vás. Nejsou tu Rogr, Vidaat, Alessader a Yzergin?“

„Jasně. Jsou. Najdeš je nahoře v pokojích. Dnes se tu rozhodli nocovat.“

Daniela vyběhla do patra a hned vyvolala rozruch.

„Nazdar Danielo. Co se tak najednou děje?“ udivil se Alessander.

„Musíme se ihned vydat na cestu. Není času na vysvětlování, vezměte si svoji výzbroj a hned vyrážíme.“

Všichni tedy v rychlosti zabalili veškeré své věci, výbavu a výzbroj. Během krátké doby už opouštěli hospůdku. Rychlým krokem prošli městem až k severní bráně. Cestou jim Daniela vysvětlila situaci okolo Belly a že je třeba rychle jednat. Ostatní zrovna neměli příliš chuti do pronásledování jedné čarodějky, která byla prakticky neškodná a toto pronásledování je jen fanatická snaha dosáhnout dodržení řádu za každou cenu. Ale co jim zbývalo. Z předchozích zkušeností už věděli, že nemá smysl jí její záměr vylouvat, protože bude stát za svým do skonání světa.

Dorazili k severní bráně, kde se kousek od brány nacházela i královská stáj. Daniela zaběhla ke správce stáje.

„Zdravím vás. Pronásledujeme zlou čarodějku a potřebovali bychom půjčit koně.“

„Těž vás zdravím. Není problém. Vy jste přece ti hrdinové, kteří pomohli osvobodit naše město. Kolik jich potřebujete?“

„Bude nám stačit pět koní. Bylo by lepší nějaké rychlé, abychom tu čarodějku mohli dohnat.“

„Jasně. Pojd'te za mnou. Myslím, že tihle koně vám budou vyhovovat,“ stájník Danielu a další dobrodruhy zavedl k několika pěkným hnědáky.

„Děkujeme vám. Až se vrátíme zpět, tak je vám opět předáme.“

„V pořádku a dejte na sebe pozor.“

Stájník a Daniela vyvedli hnědáky před stáje a následně všichni dobrodruzi na ně hned

nasedli. Všichni se rychlejším poklusem vydali cestou na sever. Za krátko se blížili ke hřbitovu. Zde Daniela zastavila. Chtěla se podívat, zda se tu ještě nachází kámen země, který zde před pár dny ukryli. Vešla do krypty. Ostatním dobrodruhům došlo, že v tom zápalu boje proti Almendeicům a následným oslavám vítězství, na kámen země úplně zapomněli. Po chvíli spatřili Danielu vycházet z krypty s vážným výrazem.

„Kámen země je pryč. Zřejmě ho vzala Bella. Stopy jsou čerstvé.“

„Úplně jsme na něj zapomněli. A kam budeme pokračovat dále?“ optal se Alessander.

„Myslím, že vím, kam se chytá. Do pevnosti Chaledath. Říkala, že dokončí to, co kdysi začala a kde jinde jde provádět ty nejtemnější a zlé rituály, než tam. Ale teď neztrácejme čas. Musíme ji dostihnout, než tam dorazí.“

Pokračovali poté dále cestou na sever. Krajina na severu byla v tento podzimní čas velice chmurná, úroda byla dávno sklizená, a tak v okolí nebylo vidět živáčka. Podzimní ticho jen občas narušilo zakrákání vrány. I zvěř v tu dobu byla dávno někde zalezlá. Z počátku přidali do kroku, avšak po nějakém čase už nemohli koně hnát takovou rychlostí, protože by se brzy unavili. Čím více se blížili na sever, tím více byla obloha zatažená. V pustých údolích se občas snášela mlha a slunce zářilo stále slaběji.

Blížili se k odbočce, která dříve pokračovala k městu Corft a dnes vede pouze k vypleněné vesnici. Náhle v dáli zahlédli postavu na koni a s ní i dalších pět jezdců. Přiblížili se k neznámé skupince, aby zjistili, o koho se jedná. K jejich překvapení se jednalo o Bellu a početnou skupinku temných jezdců, se kterými se již několikrát setkali. Dobrodruhy tohle udivilo, poněvadž bylo o jezdcích známo, že se zjevují jen v noci.

Daniela přistoupila do blízkosti Belly a hned se sní dala do vážné řeči.

„Vyzývám tě Bello, abys ses vzdala!“

„Myslíš, že se nechám jen tak zabít? Uznala jsem to, že jsem kdysi udělala špatnou věc, ale poté jsem se snažila vše odčinit. A co z toho. Mám se nechat popravit?“

„A co těch desítky nevinných lidí, kteří byli při rituálu obětováni.“

„Ty jsi mě utvrdila, že vaše pojetí dobra nedokáže odpouštět. Dokončím tedy to co jsem kdysi dávno začala.“ klidným hlasem odvětila Bella, otočila svého koně a zamířila dále na sever.

Temní jezdci se postavili před dobrodruhy, tak je částečně obklíčili a byli připraveni k útoku. Tím poskytli dost času pro útek Belly. Když zmizela za horizontem, temní jezdci se otočili též a následovali ji. Daniela se nenechala odradit a pokračovala dále. Ostatní dobrodruzi běželi za Danielou. V dáli spatřili, jak Bella i s jezdci odbočili na starou cestu vedoucí ke Corftu.

Brzy se krajina zahalila do tmy. V tento podzimní čas jsou dny stále kratší a kvůli zatažené obloze, nebylo už pořádně vidět na cestu. Dobrodruzi dorazili k vypleněné vesnici, kde se rozhodli přenocovat. Zdálo se to mnohem bezpečnější, než zase strávit noc někde na planinách, kde stále řádí temní jezdci, nebo na nepřátelském území Almendeiců.

Vypleněná vesnice byla ve stejném stavu, jako když tu posledně nocovali. Rozbitá brána do palisádou obehnané osady, opuštěné domy, rozbité povozy poházené po návsi. Stejně jako minule koně ustájili ve stáji největšího domu. V tomto domě se také ubytovali. V přízemí dosud zůstal povoz s výbavou z minulé výpravy do prokletého hvozdu.

Riziko možného útoku temných jezdců nebylo radno podceňovat, proto Rogr popopravil poškozenou bránu, obnovil past u vchodu a Vidaath zde nalíčil znovu ohnivou past. Ještě se porozhlédli po nejbližším okolí, avšak v okolí to byla stále stejná pustina. Zvláště teď na podzim už byla tráva suchá a stromy pomalu ztrácely veškeré své listí. Zkrátka v tuto dobu už krajina ztrácela

veškeré barvy.

Dobrodruzi se sešli v pokojích domu, kde si schovali své věci po jejich příjezdu. Ještě před ulehnutím ke spánku se radili o svém dalším postupu. Rozhodli se ulehnout co nejdříve, aby hned po probuzení mohli už časně z rána pokračovat v pronásledování Belly.

První hlídku držela Daniela. Rogr a Vidaath ulehli do druhého pokoje, zatímco Alessandro a Yzergin zůstali ve společném velkém pokoji. Skrze pootevřené okenice Daniela občas zkontrolovala krajinu. Přes velkou tmou toho moc ke sledování nebylo, stěží byly rozeznatelné rysy okolních domů a palisádového opevnění. Okolní úplné ticho, které po celou dobu nenarušil jediný zvuk umožňovalo alespoň trochu včas zaznamenat blížící se nebezpečí.

Po celou dobu své hlídky se Daniela pravidelně rozhlížela skrze škvíry mezi okenicemi po okolí a doufala, že v okolí někde spatří Bellu. Daniela cítila, že Bella nemůže být daleko. Jako každý tvor i ona potřebovala doplnit síly spánkem.

Nastal čas střídání hlídek. Daniela probudila Rogra a sama se pomalu chystala ulehnout. Ještě pro jistotu jednou zkontrolovala okolí. V tu dobu se noc trochu rozjasnila, takže byly již patrné obrysy okolní krajiny. V ten moment měla Daniela pocit, jakoby v dáli někoho spatřila. Otevřela tedy okno, aby se přesvědčila, zda je jednalo o Bellu. Postava v dáli jakoby se dívala přímo směrem na dům, kde dobrodruzi nocovali. Po chvíli Daniela rozeznala ve tmě i na takovou dálku částečné rysy patřící Belle. Neváhala ani vteřinku a hned se vydala ven, připravena okamžitě řešit to, co už jednou začala.

Rogr ji jen sledoval z dále Danielu, jak vyšla z bezpečí opevněné vesnice a jak se nebojácně blížila k tmavé siluetě. Daniela se brzy přesvědčila o správnosti své domněnky. Ona postava byla skutečně Bella.

„To mě jako budeš pronásledovat po celou dobu svého života?“ stále naštvane promluvila Bella k Daniele, hned na to, co ji spatřila.

„Ano. Dokud nebude spravedlnosti učiněno za dost.“

„Máš to marné. Já se nenechám jen tak popravít. Jsem už pevně rozhodnuta dokončit to, co jsem v minulosti začala a ty mě nezastavíš.“

Následně Bella pronesla zaklínadlo. Daniele už bylo trochu známé. Krátce na to se přesvědčila, že se nemýlila. Opět měla podivný pocit nehybnosti u nohou, podívala se dolu a zjistila, jak se její tělo se znovu pomalu mění v kámen. Poslední co si pamatovala, bylo jak Bella odchází přes kopec kamsi na sever.

Rogr celé setkání sledoval z velké dálky, tak nepostřehl, že Daniela byla opět zakleta v kámen. Divil se, jak Daniela jen nehybně stojí, zatímco Bella si v klidu odešla pryč přes kopec někam do neznáma. Pomyslel si: „Proč Daniela nechala Bellu najednou jít? To nebyl její styl. Vždy za svou pravdou šla až do konce.“ Chvilí ještě čekal, ale Daniela stále nehybně stála. To už Rogrovi přišlo velice podezřelé a rozhodl se za ní přijít. Opatrně prošel okolo nalíčených pastí a zamířil si to přímo k Daniele.

Až na místě zjistil, co je špatně. Daniela která tam dosud stála zcela nehybně jako socha, byla změněná na kámen. Vzpomněl si na tehdejší incident na hřbitově, kde už Bella jednou zaklela Danielu v kámen. S tímhle sám nic nesvede, pomyslel si. Jediný Alessandro má schopnost tuhle kletbu zvrátit. Vrátil se rychle zpět k ostatním. Vešel zpět do pokoje kde Alessandro nocoval a ihned ho začal budit.

„Co. To už mám hlídku?“ divil se Alessandro, který byl ještě řádně unaven.

„Ještě ne, ale máme tu velký problém. Daniela se před chvílí střetla s Bellou a Danielu změnila v kámen.“

„Cože? Už zase?“

„Nemůžeme jí tam takhle nechat. Co když se vrátí ti temní jezdcí,“ naléhal Rogr.

„No dobrá. Uvidím co zmužu. Ideálně by bylo pro mě dobré ještě chvíli spočinout, abych plně obnovil své síly.“

Oba nakonec přišli ke zkamenělé Daniele. Nejprve se oba rozhlédli po okolí, aby se ujistili, že nehrozí žádné nebezpečí. Okolí se zdálo být klidné. Všude bylo úplné ticho. Alessandro se dal do příprav sesílání kouzla, které umožňují zlomit kletbu. Za silného soustředění pronášel různá zaklínadla, avšak únava byla znát. Zprvu se nedokázal plně soustředit, a tak první pokusy skončily nezdarem.

„Nevím zda se mi to teď podaří. Spal jsem jen krátce,“ povzdychl si Alessandro.

„Zkus to ještě. Když se to nepovede, tak ji odneseš do bezpečí vesnice.“

Alessandro se znovu koncentroval a opět pronášel zaklínadla. V jednu chvíli měl pocit, že už přišel na to, jak kletbu zlomit, avšak jeho soustředění opět selhalo. Alespoň tentokrát věděl, jak na to. Zkusil to ještě naposledy. Opět se řádně soustředil a pronášel znovu svá zaklínadla.

Povedlo se. Kámen se pomalu začal měnit opět v živou hmotu. Daniela byla chvíli zmatená a také značně vyčerpaná. Rogr a Alessandro ji pomohli s návratem do vesnice. Cestou ji sdělili, co se odehrálo. Všichni dorazili do domu, kde nocovali. Rogr pokračoval v hlídkování zatímco Daniela a Alessandro vyčerpáním brzy usnuli. Během Rogrovo hlídky se už nic zvláštního nestalo. Okolí nenaznačovalo žádném nebezpečí, nikde ani stopa po temných jezdcích.

Další hlídku držel Yzergin, tomu Rogr sdělil co vše se odehrálo, zatímco spal. Yzergin proto sledoval okolí obezřetněji. Nakukoval skrze mezery mezi okenicemi. Mraky na nebi trochu ustoupily, a tak měl dobrý rozhled po okolí. V krajině nebylo nikoho vidět, žádný náznak někoho přichozícího dokonce ani zvěře. Prázdnost okolí umocňovalo ticho. Nebyl dokonce slyšet ani žádný šramot. Yzergin během hlídky zkontroloval pohledem okolí několikrát, ale vždy se stejným výsledkem. Všude pusto a prázdno.

Když se přiblížil čas střídání hlídek, Yzergin vzbudil Vidaatha. Ten mu pověděl vše co se během noci stalo, hlavně mu popsal incident mezi Bellou a Danielou. Vidaath celé to neúnavné pronásledování Belly považoval za zbytečné, protože během posledních událostí se vskutku snažila změnit a odčinit to zlo, které napáchala. Avšak se jí nesnažil přemluvit, protože stejně věděl, že to nemá smysl. Když se Daniela do něčeho pustí, tak je k nezastavení.

Vidaath tedy pokračoval dál ve hlídkování, ale situace v okolí byla totožná jako během Yzerginovo hlídky. Čas od času zkontroloval okolí a jen čekal, než se ostatní vzbudí, aby se mohli opět vydat na cestu.

Jako první vstal Rogr a po chvíli ho následoval Yzergin. Daniela a Alessandro byli unaveni po incidentu, který se odehrál na konci Daniely hlídky, a proto ještě spali dál. Ostatní ještě nějaký čas počkali, a poté je probudili. Na Daniele i Alessandrovi byla znát únava, ale Daniela už dále nechtěla ztrácet čas a byla odhodlána pokračovat v pronásledování.

Sklidili veškerou svoji výbavu, ke které přibrali ještě něco z výbavy zanechané zde od jejich poslední návštěvy. Rogr poté odstranil past u vchodu, aby mohli všichni v klidu opustit vesnici. Když se přichystali na cestu, nasedli všichni na koně a vydali se na cestu. Zamířili směrem, kde

Daniela naposledy spatřila Bellu. Zastavili se na tom místě, aby se pokusili nalézt alespoň nějaké stopy. Podle řádně zvalené trávy snadno našli místo, kde byla Daniela zakleta v kámen. Vidaath se rozhlédl po okolí a všiml si několika koňských stop. V tomto čase bývá již půda měkká a koně zanechávají viditelné stopy. Vydali se tedy po nich.

Stopy pokračovali na sever. Dobrodruzi po čase zřejmě překročili severní hranici. Neměli však tušení, co se momentálně dělo na severu. Možná, po porážce v Antaru se stáhli Almendeici stáhli do ústraní a v Calthedaře se připravují na další protiútok. To vše však byli pouze domněnky, nikdo neměl v současnosti zprávy o dění na severu. V tomto kraji bylo třeba se mít na pozoru.

Kolem poledne dorazili na dlážděnou cestu. Vidaath se snažil určit směr kudy Bella pokračovala. Někjaké stopy našel, a tak mohli pokračovat v cestě. Brzy na obzoru spatřili město. To místo jim přišlo povědomé. Poznali okolní usedlosti, políčka a hlavně město. Byla to Borová, kde při jejich poslední návštěvě Almendeišti kněží zajali Rogra. Moc se jim nechtělo vstupovat do města. Nechtěli riskovat další incident. Jenže nebyl čas město obcházet, nebo vymýšlet nějaký plán. Daniela se rozhodla běžet skrz.

Celá skupinka dobrodruhů běžela na koních přímo do města. V tu dobu bylo v okolí města jen minimum zdejších obyvatel. I ulice zely prázdnotou, v tento podzimní čas jsou obyvatelé většinou ve svých domovech v teple krbu. V momentě kdy se prohnali hlavní bránou, se jim do cesty opět postavila skupinka čtyř Almendeiských kněží. Daniela se jich však nezalekla. Vytasila meč a stále běžela vstříc Almendeiskému knězi. Mohutně se napřáhla a sekla. Almendeiec tu ránu neměl šanci ustát a svalil se zraněn na zem. Ostatní Almendeici jen nevěřícně sledovali, jak do města vtrhla na koních skupinka neznámých dobrodruhů a beze slova na ně zaútočila. Almendeici se jich zalekli a všichni se dali na útěk.

Dobrodruzi poté trochu zvolnili a zastavili se až před hospodou „Prostřené tabule.“ Rogr vešel na chvíli dovnitř, aby pořídil na cestu nějaké zásoby. Kromě toho chtěl také zjistit nějaké informace ohledně další cesty Belly. V tu dobu už bylo v hospodě dost hostů. Rogr zašel přímo za hospodským, který to tam vedl. Byl tam opět ten dlouhomasý mladý chlap, jako při jejich první návštěvě.

„Zdravím vás.“

„Vítejte u prostřené tabule. Co byste potřebovali?“ opětoval pozdrav hospodský.

„Cestujeme a potřebovali bychom nějaké zásoby.“

„Pro kolik a na jak dlouhou cestu?“

„Je nás pět a odhaduji naši cestu ještě na tři možná čtyři dny.“

„Snad by mohl stačit tenhle kus uzeného,“ ukázal Rogrovi pěkný a velký kus poctivého uzeného.

„To by nám mohlo stačit.“

„Osm stříbrníků to bude.“

„Tady jsou,“ podal Rogr hospodskému hrst stříbrníků.

„Ještě bych se zeptal, zda tudy dnes neprocházela nějaká čarodějka? Možná se tu také stavovala,“ zeptal se Rogr jakmile si schoval kus zabaleného masa.

„Pamatuji, že dnes krátce po poledni tu nějaká čarodějka skutečně byla. Zmiňovala se o nějaké pevnosti na severu, nebo něco v tom smyslu. Přesné detaily však nevím. Nevyptával jsem se jí. Však tu denně pojede mnoho lidí, takže abych si vše pamatoval, by byl asi nadlidský úkol.“

„Jasně. Ale to mi stačí. Tak snad ještě se někdy setkáme a my se pomalu vydáme na cestu.“

Rogr se zásobami nasedl na koně a společně s ostatními pokračovali dále na sever. Rogr mezitím ostatním sdělil, co zjistil. Nepochybně měla Bella namířeno do pevnosti Chaledath. Mohli se jen dohadovat, s jakými úmysly tam cestovala.

Cestovali celý den. Za celou dobu Bellu ani na moment nezahlédli. Přestože cestovali poměrně svižně, musela mít před nimi velký náskok. Nepotkali ani příliš mnoho Almendeiců, spíše to byly jen dvojčlenné hlídky. Kolem nich prošli vždy bez povšimnutí. I kdyby se Almendeici o něco pokusili, tak by proti přesile dobrodruhů zřejmě moc šancí neměli. Armáda této země byla po porážce v Antaru poměrně oslabena. Zřejmě bude převážná část armády ve velkých městech. Mimo velké města se nacházelo jen několik hlídek pro udržení pořádku.

Brzy přišla noc, ale dobrodruzi stále pokračovali na sever poměrně dlouhou dobu. Tato část světa nebyla příliš osídlená. Zdejší drsné severské podnebí už neposkytovalo tak vhodné podmínky pro obdělávání, jako na jihu, a proto cestou minuli jen málo usedlostí.

Po čase dorazili do míst, kde se oddělovala menší prašná cesta z hlavní dlážděné cesty. To byl směr k trhlině. Touto cestou se dobrodruzi před nedávnem vraceli z pevnosti Chaledath. Krajina zde byla už velmi skalnatá. V mnohých skalních stěnách se nacházely i nejrůznější jeskyňky, které mohli poskytnout dobrodruhům vhodné nocoviště. Nalezli si tedy vhodnou pro přenocování a v ní se utábořili. Po celodenní cestě byli všichni řádně unavení. Rogr s Vidaathem rozdělali oheň, který jim poskytl trochu tepla v tomto chladném podnebí.

Rozdělili si opět hlídky vesměs v obvyklém pořadí, Daniela, Rogr, Yzergin, Vidaath a Alessander, tak jak to dělali vždy na cestách a v nebezpečných situacích. Všichni velmi rychle usnuli, a tak Daniela zůstala sama. V okolní krajině bylo ticho a vál chladný severský vítr. Nikde nebylo slyšet živáčka, toto místo bylo skutečně pusté. Během její hlídky se nestalo vůbec nic, co by stálo za řeč, jen občas v dáli houkla sova, nebo zavyl vlk. Celá noc proběhla zcela klidně, všichni se postupně vystřídali a celkem slušně se i vyspali. Avšak v hlavě jim stále kolovaly myšlenky ohledně konání Belly a jejího neznámého záměru v pevnosti Chaledath. „Co tím myslela, že dokončí co začala?“

Ráno toho dne bylo už řádně chladné. Plápolající oheň poskytoval trochu příjemného tepla. Drsné podnebí severu bylo v tuto dobu už řádně znát, zvláště po ránu. Jedině Vidathovi nevadilo chladné ráno. Ani tohle ráno se nechtěli zdržovat, Daniela byla rozhodnutá, pronásledovat Bellu dokud to jen půjde a pokud možno ji dostihnout ještě před pevností Chaledath. V rychlosti si sbalili svoji výbavu. Při přípravách se trochu zahřáli, tak aby nebyl ranní chlad tak nepříjemný. Nasedli na koně a pokračovali rychle dále po cestě na sever. K trhlině, kudy se dalo vstoupit do pevnosti, už to nebylo daleko. Odhadli, že jim cesta potrvá možná méně než půl dne.

Za zataženého dne putovali dále pustou a chladnou krajinou severu. Úzká prašná cesta se klikatila ve skalnaté krajině. Celou cestu stoupali do kopce. To bylo již znamení, že se blížili k pohoří severu. V dáli byly již vidět vysoké štíty Calderovo pohoří, které se tyčilo až do oblak. Co se nachází za nimi, věděl jen málokdo. Málokdo se dostal tak daleko na sever, aby mohl vyprávět, co spatřil. Říká se jen, že tamější krajina je zcela zmrzlá a nevhodná pro přežití.

Krátce po poledni konečně spatřili malé opevněné místo pod strmými svahy Calderovo pohoří. Dobrodruzi přemýšleli o tom, zda ještě Bellu dostihnou na povrchu, málokomu se chtělo opět do útroby té obří podzemní pevnosti.

Opatrně se přiblížili k tomuto místu. Při jejich útěku bylo posledně toto místo hlídáno Almendeici, takže se rozhlíželi po okolí, a pátrali nějakých hlídkách. Avšak to místo bylo teď jiné, všude tu bylo ticho. V okolí nespátřili ani živáčka i hradby se zdály být opuštěné. Přistoupili opatrně blíže k hradbám. Chtěli obhlédnout zdejší situaci. Skutečně to bylo podivné, hlavní brána byla otevřená a nikým nebyla hlídána. V okolí však byl cítit silný mrtvolný zápach, který bývá obvykle v různých hrobkách a na dalším místech, kde řádí nemrví.

Dobrodruzi přišli až k hradbám, kde sesedli z koní a šli se podívat co se uvnitř stalo. V čele party šla Daniela, Rogr a Vidaath ji následovali. Opatrně nahlédli pootevřenou bránou dovnitř. Zápach hniloby z rozkládajících se těl byl mnohem silnější. Všem se zakrátko naskytl pohled na obrovské množství mrtvých Almendeiců. Celé vnitřní prostranství v okolí trhliny bylo pokryto desítkami možná i stovkami těl. „Co se tu stalo?“ honilo se v hlavách dobrodruhů. Mnoho těl bylo potrháno neznámo čím. Na jejich kůži se nacházelo mnoho hlubokých ran. Dle stádia rozkladu tady mohly ležet už více jak 10 dní

Kromě těl, zde spatřili i pronásledovanou Bellu. Ta nyní stála u propasti a zdálo se, jakoby chtěla sestoupit do útrob pevnosti. Všichni věděli, že musejí ihned jednat, pokud chtějí Bellu ještě zastihnout

Alessadner s Yzerginem navrhli Daniele, že se Bellu pokusí přemluvit, aby nedělala to, co zamýšlela, ať to bylo cokoliv. Vydali se proto za ní.

„To mě chcete pronásledovat až do pevnosti?“ znechuceně odvětila Bella hned poté jakmile spatřila dobrodruhy.

„Mě se přece nemusíš bát. Pamatuješ na mě?“ uklidňoval Bellu Alessander.

„Ano, tebe pamatuji.“

„Takže víš, že jsem nebyl proti tobě.“

„Ano. To vím, jenže ta vaše paladinka je proti mně od začátku a marně jsem se ji mnohokrát snažila vysvětlit, co se kdysi stalo.“

„Také nesouhlasím s jejím pojetím dobra, které nadělá možná i víc škody než užitku.“

„Ještě se stále můžeš rozhodnout, zda dokončíš nebo nedokončíš to, co jsi kdysi započala. Když půjdeš třeba do jiného města, tam tě Daniela už nebude pronásledovat,“ přesvědčoval Bellu Yzergin.

„Teď už je na to pozdě. Jsem pevně rozhodnutá dokončit to, co jsem začala v minulosti. Poznala jsem jací jsou lidé ve světě. Pamatují si jen to zlé a to dobré je brzy zapomenuto. Jinde to nebude o nic lepší, proto bude lidstvo trpět. To jediné si zaslouží.“

To už Daniela nečekala a přišla k nim, zatímco se Alessanderem s Yzerginem snažili Bellu přesvědčit.

„Tak co je to tady. Jsi připravena se mi vzdát.“

„Vzdát se? Abys mě potom mohla zabít?“

„Takové je rozhodnutí. Je to trest za tvé činy.“

„Už jsem to jednou řekla. Dokončím co jsem začala. Díky tobě jsem poznala jací doopravdy jste. Lidstvo bude trpět, to jediné si zaslouží a ty mě nezastavíš,“ pohrozila Bella Daniele.

Než stačil kdokoliv z dobrodruhů cokoliv udělat, Bella se otočila a skočila do propasti. Avšak nepadala volným pádem, nýbrž levitovala a pomalu se snášela do hlubin propasti. Poté zašla do jedné z chodeb hodně hluboko. Mohlo to být tak do třetího možná čtvrtého podzemního patra, pořádně to neviděli, protože v té hlubině byla už velká tma.

Mezitím i Rogr a Vidaath přišli k ostatním, aby dozvěděli co se stalo.

„Chvíli jsme se snažili Bellu přesvědčit, aby nedělala to, co zamýšlela, ale už byla rozhodnutá. Nenechala se přesvědčit a zmínila se o tom, že lidstvo bude trpět. Poté sestoupila do hlubin pevnosti,“ popsal jim Alessander poslední dění.

„A co tedy teď?“ zajímal se Vidaath.

„Měli bychom jí zabránit v tom co se chystá udělat,“ navrhla Daniela, která byla pevně rozhodnutá Bellu pronásledovat i do podzemí..

„Abych pravdu řekl, moc se mi do té pevnosti zase nechce. Minule jsme vyvázli jen se štěstím. Vůbec nevíme jak funguje systém portálů a akorát bychom se znovu ztratili,“ promluvil Rogr. Tomu se dolů skutečně moc nechtělo.

„V tomhle souhlasím s Rogrem. Je to tam příliš spleť a nebezpečné, než bychom riskovali své životy. Minule to bylo skutečně štěstí, že jsme našli cestu ven,“ souhlasil Alessandro.

„Dost možná ji tam něco zabije, nebo se taky ztratí, přece to tam nemůže znát,“ uvažoval Vidaath.

Dle pocitů všech, byla snad jediná Daniela odhodlaná sestoupit dolů. Než se však dobrodruzi stačili jakkoliv poradit ve svém dalším postupu, stalo se něco podivného. Celé místo jakoby ovál velice chladný vzduch a ještě silnější mrtvolný závan. Mrtvoly Almendeiců začaly jedna po druhé vstávat ze země. V tom se dobrodruzi řádně vyděsili, protože nyní se nacházeli na odvrácené straně trhliny od brány, a tak zde zůstali uvězněni. Zbývaly jen dvě možnosti, buď se probojovat skrze mnohonásobnou přesilu nemrtvých, nebo sestoupit do podzemí. Ani jedna varianta nenabízela moc nadějí na přežití. Okolní skály byly příliš vysoké a strmé, než aby se po nich dalo vyšplhat nahoru.

Než se stačili poradit, Vidaath raději na nic nečekal a vykroužil ohnivou zeď mezi levým koncem trhliny a přilehlou skálou. Tím tak odřízl alespoň jeden směr od postupu nemrtvých. Rogr se rozhlížel ještě po okolních skalách a hledal alespoň nějakou možnost úniku. Všiml si jedné skalní římsy zhruba ve výšce padesáti stop, avšak skála byla velice příkrá.

„Kdyby se nám tam podařilo uvázat lano, tak bychom mohli tamtudy uniknout,“ ukázal Rogr ostatním skalní římsu.

„To je ale pořádně vysoko. Vyškrábat se tam bude téměř nemožné,“ namítal Yzergin při pohledu na strmou skálu.

„Já si myslím, že to by šlo. Vydrž chvíli,“ oponoval Alessandro Yzerginovi a vzápětí seslal na Rogra kouzlo pavoučí šplhání. „A teď už by neměl být velký problém, vyšplhat nahoru.“

Rogr rychle přiběhl ke skále a začal pomalu stoupat vzhůru. Armáda nemrtvých mezitím postupovala pomalým krokem stále blíže k dobrodruhům. Alespoň na straně s ohnivou zdí se nemrtví prozatím zastavili. Alessandro se snažil nemrtvé na pravé straně alespoň trochu zdržet. Vypálil proto mezi postupující armádu nemrtvých ohnivou kouli.

Ozvala se rána a několik nemrtvých ohnivá koule sežehla na uhel. Ani Vidaath nečekal a mezi nemrtvé seslal plamenný úder. I ten jich několik sežehl. To však další nemrtvé neodradilo a brzy další následovali vstříc dobrodruhům. Alessandro proto nelenil a do postupující armády vypálil další ohnivou kouli.

Opět se ozvala rána a další nemrtví padli. Rogr mezitím za pomoci efektu kouzla pavoučí šplhání stoupal po příkré skále. I přes toto kouzlo bylo lezení velice náročné, Rogr musel pečlivě zvažovat místa, kde se bude držet. Mezitím však z armády vystoupilo blíže k propasti několik nemrtvých, vzhledem a hábitem, připomínající mágy. Jejich ohledu neunikl Rogr lezoucí po skále. Vypálili po něm několik temných paprsků. Několik z nich Rogra zasáhlo, avšak nezranili ho. Nyní cítil se mnohem slabě, jako kdyby se náhle unavil. Jen stěží se na skále udržel, až nakonec mu prsty povolily a navzdory kouzlu pavoučí lezení spadl z výše deseti stop.

Paprsky upoutaly pozornost Viddatha, a poté hned jednal. Za pomoci přírodní magie vytvořil v oblasti nemrtvých mágů u kraje propasti oblak husté mlhy, a tak jim prozatím zabránil v dalších oslabujících útocích. Yzergin hned přistoupil k Rogrovi a snažil se zlomit kletbu, kterou na něj nemrtví seslali.

Alessander na další postupující nemrtvé seslat tentokrát ledovou bouří. Ve výši se během

krátké doby zformoval temný mrak, ze kterého brzy na to začaly padat velké ledové kroupy ve tvaru kuželů, které tvrdě dopadaly na postupující armádu. Některé nemrtvé toto krupobití srazilo na zem, jiné alespoň zranilo.

I přes veškerou snahu padla jen menší část nemrtvé armády, která stále pokračovala v útoku na dobrodruhy, avšak magické síly dobrodruzi pomalu vyčerpávali. Věděli, že pokud se Rogrovi nepodaří vyšplhat na skálu, tak to s největší pravděpodobností tady nepřežijí. Yzergin mezitím zlomil kletbu a Rogr mohl opět znovu šplhat vzhůru. Vidaath seslal na pravou stranu propastí, kudy postupovala armáda nemrtvých, efekt zapletení. Ze země vyrašilo mnoho mohutných kořenů, které postupně zapletly nohy mnohých nemrtvých v oblasti působení tohoto magického efektu. Tím došlo alespoň k dočasnému zpomalení většiny nemrtvých.

Avšak se tomuto efektu někteří stačili vyhnout. Alessandro dal signál Daniele, která mezitím vyčkávala na vhodný okamžik. Ta se pustila v boj s příchozími nemrtvými.

Mezitím dobrodruzi zaslechli za opevněním nějaký hluk. Chvilími to znělo na nějakou přicházející armádu. Podivili se, kdo to mohl být. Za celou cestu na sever nepotkali jedinou hlídku Almendeiců a ani města nevypadaly na to, že by se někde formovala nová armáda na další útok. Vojska Antaru to rozhodně nemohla být, protože co by zde také dělaly. I kdyby se sem dostaly, tak by jim to trvalo mnohem déle, protože by jistě na nějaký odpor narazily.

Z mlhy vytvořené Vidaathem, vystoupili opět ti mágové, kteří zasáhli Rogra temnými paprsky. Vidaath nečekal na jejich útok a seslal na ně další plamenný úder. Ohnivý úder sežehl veškeré viditelné mágy a těla byla explozí rozmetána po okolí.

Dobrodruzi krátce na to zpozorovali někoho na hradbách. Podívali se pozorněji, aby zjistili o koho se jednalo a zjistili nemilou skutečnost. Po celé délce hradeb stálo spoustu Almendeiských válečníků a bavili se pozorováním marné snahy dobrodruhů uniknout ze spárů nemrtvé armády. Na hradbách nad bránou stál přímo onen válečník, kterého Daniela zastavila u severní brány Antaru. Také kázal Almendeiským válečníkům v Calthedaře. Zřejmě to byl doopravdy Corveirath, o kterém se kdysi zmiňovala hraničářka Laia Vidaathovi. Ten pouze stál opřen o svoji velkou sekeru a náramně se též bavil pohledem na boj.

Tento fakt celou situaci ještě více zkomplikoval. Teď už dobrodruhům nezbývalo než uniknout buď po skalní římsě, nebo opět sestoupit do útrob pevnosti Chaledath. Kromě toho ještě ani netušili, zda se nahoře nacházela nějaká vhodná možnost úniku.

Vidaath mezitím cítil jak ohnivá zeď pomalu slábne a brzy nebude už bránit postupu nemrtvých z druhé strany. Alessandro a Vidaath již vyčerpali většinu své magické moci, a tak už už nemohli dál vzdorovat. Nezbývalo než doufat v lezecké schopnosti Rogra. Byla to v podstatě jediná možnost záchrany z jisté pasti.

Daniela se snažila ubránit pravý průchod, ale nemrtví ji postupně tlačili stále blíže ke skále. Protože ohnivá zeď stále slábla, Vidaath ještě za pomoci svých schopností, proměnil zem před ohnivou zdí v jemný písek, který alespoň částečně zpomalil postup nemrtvé armády. Dobrodruzi nervózně vyhlíželi Rogrův postup. Ten jen pomalu a obtížně stoupal výše, už byl sice téměř u římsy, ale nalezení vhodného místa k uvázání lana, nějaký čas potrvá. Dost času už ale neměli.

Ohnivá zeď dohořela, stejně tak i mlha se rozptýlila, a dobrodruzi byly vystaveni na pospas dalších nemrtvých mágů a postupu značné přesily. Odhadem jich mohli pobít sotva třetinu a to ještě za pomoci silných kouzel. Tato mocná kouzla ovládali už schopnější kouzelníci a i ti mohli seslat podobná kouzla jen párkrát denně. Na porážení této přesily by potřebovali minimálně třicetičlennou

armádu a i to by možná bylo málo.

Vidaath chtěl vyzkoušet ještě jedno své kouzlo, které dosud ještě nevyužil. Mohlo by je to zachránit, nebo alespoň získat trochu potřebného času. Pronesl své zaklínadlo. Ostatní dobrodruzi netušili co chystá, ale ať to bylo cokoliv, doufali, že jim to alespoň nějak pomůže.

Náhle se celé opevněné prostranství, až dosud suché a pusté, jen s několika málo keři, začalo měnit k nepoznání. Ze země začaly růst mohutné vzrostlé stromy a další keře. Když jedny vyrostly do plné výše, začaly mezi nimi růst další a další. Během krátké chvíle byl ve zdejším prostranství velice hustý a téměř neprostupný les. Ostatní dobrodruzi byli trochu zmatení. Necháпали, kde vzal Vidaath takovou moc, stvořit hluboký les během tak krátké chvíle.

Všichni se stáhli blíž ke skále, kde vyčkávali příchodu nemrtvých. Yzergin se pokusil vyšplhat na strom, aby měl trochu více přehledu na okolní situaci. Něco však bylo špatně. Chtěl se chytout stromu, ale pouze jimi rukama promáchl jakoby skrze strom. „Co to?“ podivil se. Zkoušel rukou sahat na strom, aby zjistil co se děje. Ale ať se snažil sebelépe, tak nemohl strom nahmatat. Jakoby ten les neexistoval.

„Na ten strom se nedostaneš. Je to jen iluze. Doufám, že to nějak ty nemrtvé zmate do doby, než nám Rogr hodí lano,“ upozornil Vidaath Yzergina.

„A jo. Máš pravdu. Měl jsem to poznat.“

Napjatě poté pohlíželi po iluzorním lese. V okolí byl klid. Nezdálo se, že by nemrtví dále pokračovali. V tom uslyšeli volání Rogra: „Můžete šplhat! Lano je uvázané!“ Dobrodruzi na to hned začali šplhat postupně jeden po druhém. Nejdřív šplhal Yzergin, pak Alessandro, Vidaath a nakonec Daniela, která do poslední chvíle hlídala okolí.

S velkou úlevou všichni vyšplhali na skalní římsu odkud byl pěkný výhled na okolí. Vál zde chladný horský vítr. Dobře bylo odsud vidět na lesem zarostlé opevněné místo. Skoro to lákalo si zde na chvíli sednout a jen se kochat krajinou. Na to však nebyl čas, bylo nutné uniknout před Almendeici.

Rogr se zeptal: „Co se tam najednou stalo? Vylezu nahoru, otočím se a co nevidím, najednou celé dosud pusté prostranství bylo zarostlé lesem.“

„To byla moje práce. Je to ale jen iluze. Naštěstí to nemrtvé zpomalilo, jinak by bylo nejspíš po nás, nebo bychom museli uniknout do podzemí,“ odpovídal Vidaath.

„Pěkné. Netušil jsem, že něco podobného umíš.“

„Našel jsi tu nějakou únikovou cestu?“ optala se Daniela.

„Kousek dál je ve skále jeskyně, která vede někam do hlubin. Jinak římsa nikam nevede.“

„Doufejme, že jeskyně není slepá. To by bylo hodně nemilé.“

Všichni poté utichli, protože se z lesa ozývaly zvuky velkého boje. Zřejmě se Almendeici pustili do boje s nemrtvými a dost možná měli spadeno i na ně. Nezdržovali se dalšími řečmi. Rogr vytáhl nahoru lano, a poté ho odvázal. Všichni se rychle šli do jeskyně schovat.

V jeskyni byla tma. Alessandro proto vyndal svítilící klacek, a tak měli dost světla na postup dále. Jeskyně vedla dále do útrob hor. Dobrodruzi zde cítili slabý průvan. To jim dávalo naději, že jeskyně slepá nebude. Pokračovali dále do hlubin jeskyně.

Ušli zhruba vzdálenost 200 stop do míst, kde se v jeskyni nacházel malý výklenek. Nacházela se zde pohodlná zdobná židle jaké mívá ve svých palácích nejvyšší šlechta. Byla zcela v pořádku, jako kdyby nepodléhala vlivům zdejšího vlhkého prostředí. Dobrodruzi se divili, co dělá

takový pěkný kus nábytku zrovna v tomto místě. Daniela se domnívala, že to může být nějaká past, a proto nedoporučovala na ní sedat. Rogr židli pohledem prozkoumal, ale žádnou past neobjevil. Ať to bylo cokoli, dobrodruzi se rozhodli zde neztrácet čas a pokračovat dál.

Udělalí sotva pár kroků a před sebou spatřili trhlinu o šíři osmi stop táhnoucí se napříč jeskyní i přilehlých stěn. V tom se jim v jeskyni za zády ozvaly rány. „Co to mohlo být?“ otočili se za sebe, aby zjistili zdroj hluku. Nic však nebylo vidět. „Možná Almendeici něco chystají, zřejmě nás sledují,“ uvažoval Rogr.

Pakliže tu byli v pasti, nezbývalo než překonat propast a uniknout dále do hlubin. Jako první se chystal propast přeskóčit Rogr. Pro jistotu si kolem pasu ovázal lano a ostatní ho tak jistili. Rogr se rozeběhl a snadno prospat přeskočil. Další následoval Alessandro. Ostatní ho jistili stejně jako Rogra a též propast přeskočil. Následoval Yzergin a Vidaath. Jako poslední skákala Daniela. Ta však byla ve zbroji, a tak při jí skoku museli všichni ostatní pomoc přitahováním lana k sobě. Díky tomu Daniela doskočila na okraj kde se chytila půlí těla, ostatní ji jen pomohli vytáhnout nahoru.

Pokračovali dále do jeskyně. Po ujití dalších stovky stop, dorazili ke kamennému průchodu, který vedl do velké čtvercové místnosti. Bylo zde slabé namodralé světlo. Všichni se rozhlédli po místnosti. Prostředí zde připomínalo pevnost Chaledath. Zdi byly opět z velkých hnědočervených kamenných bloků. V levé i pravé zdi se nacházely velké kamenné brány ze tří velkých bloků. Kromě bran se ve dvou protějších rozích nacházely portály z bílého kamene. Na boční straně portálu umístěný vlevo byl vytesán nápis „KRUH PRÁVA“ a na druhém byl nápis „KNIHOVNA“ Oba nápisy byly opět ve starém Chaldeiském jazyce.

Dobrodruzi se hned rozhodli, že portály nepůjdou a zkusí pokračovat nějakou bránou. Alessandro přistoupil k bráně v levé zdi a přiložil na ni ruku. Nic se však nestalo. Daniela, nacházející se na druhé straně místnosti, proto přistoupila k bráně vpravo a též na ni přiložila ruku. Nad její hlavou se ozvalo se cvaknutí. „Co to? Nějaká past?“ očekávala, co se bude dál dít a hlavou se dívala po okolí. Nic nenaznačovalo, že se mělo něco stát. Ruku přesto držela stále přiloženou na bráně.

„Děje se něco?“ ptal se Rogr.

„Když jsem přiložila ruku na bránu, slyšela jsem nějaké cvaknutí.“

„Měl jsem dojem, že jsem také něco před chvílí zaslechl. Zřejmě to bude nějaká past. Vydrž chvíli. Zkusím to prozkoumat.“

Rogr pozorně prohlížel nejprve podlahu, pátral po nášlapné dlaždici. Všechny vypadaly obyčejně bez nějakého mechanismu. Poté zkoumal bránu a okolí, ale též si ničeho nevšiml. Jeho pohled poté spočinul na stropě, kde zahlédl jasné rovné škvíry tvořící čtverec o rozměru pět stop. Při podrobnějším prozkoumání odhalil zde velký kvádr, zasazený ve stropě, který měl zřejmě po uvolnění ruky spadnout.

Všichni přemýšleli jak Danielu z pasti vysvobodit. Základní myšlenka spočívala v tom, když by rychle uskočila, vyhnula by se dopadajícímu kamenu. Avšak tu stále zůstávalo riziko neúspěchu. Rozhodli se kolem Daniely uvázat lano a na povel, při úskoku, lanem rychle trhnout, tak aby nebezpečné místo opustila co nejrychleji. Jiná možnost nezbývala. Zajistit velký kamenný blok nebylo čím.

Rogr opatrně ovázal okolo pasu Daniely lano stejně jako to provedli při přeskoku propasti. Všichni ostatní se chopili lana v dostatečné vzdálenosti a připravili se na trhnutí lanem.

„Takže až budeš připravena, tak na tři.“ dával Rogr Daniele poslední instrukce.

Nervozita mezi dobrodruhy stoupala. Dobře si uvědomovali, že pokud by selhali, tak bude mít Daniela zkažený den.

„Myslím, že už můžu.“

„Takže tři, dva, jedna, teď!“

Daniela se odrazila ode dveří. Ostatní v ten moment mohutně trhli s lanem. Daniela se však úplně nejlépe neodrazila, a tak jí ostatní spíš odtáhli lanem. Mohutný blok se uvolnil ze stropu a velkou dunivou ránou dopadl na zem jen těsně od Daniely. Pomoc jí lanem bylo skutečně správné rozhodnutí, jinak by to pravděpodobně nestihla. Všichni si s úlevou oddechli.

Nyní byl jeden vchod zatarasen mohutným kamenným blokem a druhý nešel otevřít. Zbývali už jen portály. Nikomu se samozřejmě do nich nechtělo, protože to opět znamenalo cestu do neznáma. Cesta zpět je též však blokována. Možná jsou jim Almendeici v patách a brzy sem dorazí.

Na výběr byl „KRUH PRÁVA,“ do kterého se nikomu vůbec nechtělo. Všichni mají v paměti marný boj z obří žábou. Druhý portál s nápisem „KNIHOVNA“ byl mnohem příznivější, tak bylo rozhodnuto. Všichni vykročili směrem k tomuto portálu. Něco však bylo špatně. Nic se nestalo. Přitom stáli přímo na vyvýšeném místě portálu. Zkoušeli to ještě několikrát, ale vždy se stejným výsledkem. Ani magii kolem něho necítili. Zřejmě byl ten portál už nefunkční. Zbyla jen jediná možnost. Projít portálem vedoucí do kruhu práva a doufat, že mohutná žába nebude přítomna.

Připravili se k boji a ač se nikomu nechtělo, nakonec zamířili k poslednímu portálu s nápisem „KRUH PRÁVA“ Opět měli ten známý pocit, kdy se všem zatmělo před očima a chvílemi měli ten zvláštní pocit nepřítomnosti.

Jakmile byli všichni přeneseni, rozhlédli se po okolí. Nacházeli se nyní ve velkém sále, který nepřipomínal vůbec arénu v kruhu práva, ale knihovnu. Byla možná stejná jako ta, ve které byli při minulé návštěvě tohoto místa. Rozhlíželi se po okolí, zda zde nezahlednou Beholdera, který knihovnu strážil. Nikde však po něm nebylo ani památky. Při podrobnějším průzkumu zjistili drobné odlišnosti v postavení polic s knihami. Nebyla to ta knihovna, ve které byli minule, ale nějaká jiná.

Během průzkumu spatřili v dáli u zdi nějakou postavu. Přistoupili k ní blíže. Daniela okamžitě poznala Bellu a ihned k ní přistoupila. Bella vypadala velice nešťastně.

„Tak tady se ukrýváš.“ zvolala Daniela na Bellu. Ta však vůbec nereagovala.

„Jsem tu, abych vykonala co bylo rozhodnuto a spravedlnosti se učinilo za dost,“ pokračovala Daniela. Bella se tentokrát nijak slovně nebránila. Zdálo se, že to bylo Belle jedno. Ani se nehnula a stále dál zůstávala zkroušená.

„Vše je ztraceno,“ naříkala Bella.

„Z jakého důvodu?“ zajímal se Alessander.

„Nechápu to. Portály se změnilly. Přeneslo mě to do úplně jiné knihovny. Tady to není ta, co jsem hledala.“

„Jak je to možné? Myslel jsem, že jsou portály stabilní.“

„Vůbec to nechápu. Celá léta fungovaly portály stejně. I naši předkové popisovali stejnou stabilní funkci portálů. A teď jsem prošla stejnou cestou, ale najednou jsem se nacházela jinde. Myslela jsem si, že šlo jen o nějakou místní anomálii, nebo poruchu. Podařilo se mi nalézt opět známá místa a pokračovat v cestě, ale další portál opět fungoval jinak.“

„Nebudeme to dále prodlužovat. Připrav se na vykonání spravedlivého rozsudku.“

„No tak mě teda zabij. Vždyť už je to stejně jedno.“

Daniela nečekala ani chvíli a připravila se zasadit Belle poslední ránu. Bella se tentokrát nijak nebránila. Jen tam tak smutně seděla v rohu knihovny a čekala na vykonání rozsudku. Daniela se mohutně napřáhla a chystala se Bellu probodnout svým dlouhým mečem. Všichni napjatě čekali až Daniela vykoná to, o čem už usilovala dlouhou dobu. Alessandro stále v tichosti nesouhlasil s Daniely rozhodnutím, přemýšlel jak by mohl ještě zasáhnout a Bellu ušetřit, avšak Daniela byla stále pevně rozhodnuta a o její nevině nechtěla slyšet.

Náhle se ozvalo ve zcela tiché knihovně hlasité cinknutí čepele meče o kamennou dlažbu. Ostatní se divili, co se stalo. Rukojeť meče Daniele nějak v rukách proklouzla a mohutná rána Bellu minula. V dlažbě akorát zůstala malá rýha od zásahu mečem. Téměř to vypadalo jako nějaké znamení.

Alessander ihned vyřkl svůj názor. „Nechceš si to ještě rozmyslet? Tohle mohlo být znamení.“ „Ne! Už jsem dávno rozhodnutá,“ stála Daniela stále za svým. Opět se Daniela napřáhla a chystala se provést smrtící úder.

Tentokrát se již úspěšně trefila. Meč zasáhl Bellu přímo do hlavy, který s hlasitým mlasknutím prošel skrz. Bezvhládné tělo Belly se skácelo na zem. Z rány v hlavě sršela ještě dlouhou chvíli krev. Daniela byla spokojená. Po mnoha desítkách dní snahy a dlouhém pronásledování bylo spravedlnosti bylo učiněno za dost.

Daniela prohledala mrtvé tělo Belly, ve snaze nalézt ukradený kámen země. Po chvíli hledání jej našla. Kámen země měla Bella stále u sebe. Vidaath zběžně prohlédl její věci, zda nenalezne něco užitečného, co by mohlo dobrodruhům pomoci. U sebe však měla pouze malý svazek bylinek. Vidaath tento druh vzácných bylinek dobře znal. Dal se z nich vyrobit lektvar, který po nanesení na zbraň, umožňoval snadno zasahovat nehmotné bytosti.

Poté se všichni chystali nalézt cestu z tohoto místa. Alessandro se ještě předtím nenápadně přiblížil k tělu Belly s úmyslem nalézt ještě něco užitečného. Nenápadně proto, protože Daniela zrovna nesdílí názor obírat mrtvé o vše. Bella měla u sebe malou dýku. Na pohled se příliš nelišila od jiných zdobných dýk. Když ji Alessandro uchopil, cítil z ní zvláštní silnou magii. Opatrně si ji schoval do svého pláště a přitom stále dával pozor, aby ho Daniela neviděla.

Stejně jako v předešlé knihovně, měla i tato čtyři východy, každý uprostřed zdi. Po otevření první brány však nenásledovala chodba, ale jen malá místnost o rozměrech 10 stop a uprostřed portál z červeného kamene. Vzpomněli si na slova Beholdera v knihovně při jejich první návštěvě. „Červené portály jsou pasti.“ Proto se ihned otočili a zamířili k další bráně. Otevřená brána se po chvíli zavřela. U další brány se situace opakovala, i zde byl červený portál. Pokračovali k třetí bráně. I zde byla malá místnost, pouze portál měl tentokrát černou barvu. Černé portály vedli pro změnu do zakázaných oblastí. Dobrodruzi se však potřebovali dostat nahoru.

Zbývala poslední brána. Pokud by se za ní nacházel jen další portál, tak by pro ně nezbylo než se vydat dále do neznáma.

Rogr nahlas uvažoval nad nastalou situací: „Jestliže se portály skutečně změnilly, tak je možné, že budou pasti jiné a červené portály budou někam vést. Nevíme ani zda ta změna postihla všechny portály nebo jen část. Zda došlo ke změně pouze v rámci každé barvy, nebo se všechny změnilly zcela náhodně.“

„Rogr má pravdu. Nevíme jaké zde nastaly změny, proto bude bezpečnější nechodit portály dokud nezbude jiná možnost a i poté bych se raději držel barev,“ souhlasil s Rogrem Alessandro.

Otevřeli poslední bránu vedoucí z této knihovny. Za ní se tentokrát nenacházela malá místnůstka, ale chodba svažující se dále dolů. Byla v ní úplná tma, nebylo vůbec vidět, kam

pokračovala, ale nic jiného dobrodruhům nezbývalo. Vstoupili do chodby. Velká kamenná brána se krátce za nimi zavřela.

Úplnou tmou narušovalo slabé světlo svítícího klacku, který stěží osvětloval chodbu o šíři a výšce deseti stop. Úplné ticho občas narušil zvuk kápnutí vody. Nikdo neměl tušení kam je tato temná chodba zavede a co se dole může nacházet za bytosti. Doufali jen v to, aby nepotkali další obří žábu. Už jen ta myšlenka byla děsivá. Cokoliv při cestě potkají, tak uvidí na poslední chvíli a to může být pozdě. Jediný způsob obrany, bylo pozorně naslouchat.

Cesta úplnou tmou pokračovala dost dlouho. Dobu sestupu odhadovali tak na deset minut, i když v podzemí se čas těžko odhadoval. Za celou dobu nezaslechli kromě kapání vody nic jiného. Náhle při pohledu v před, zahlédli v dáli nějaké světlo. Zprvu si mysleli, že se jim to zdálo. Ale jak se stále blížili, bylo světlo stále jasnější. Vycházelo z nějakého většího sálu nacházející se na konci chodby. Po chvíli kromě světla zaslechli zvláštní jemné cinkání. To místo mělo zvláštní příjemnou atmosféru, jakoby by to dobrodruhy lákalo dovnitř. Pokračovali opatrně dál. V tomto neznámém místě mohlo být mnoho nástrah a léček.

Na konci chodby se nacházel větší sál, zhruba dvakrát větší než běžné místnosti ve zdejší pevnosti. V celém sálu byla žlutobílá záře a všude tu znělo jemné cinkání zvonkoher. Na tomto místě se všichni cítili velice příjemně, ani Daniela zde necítila žádné zlo. V sále se nacházely pouze dva podstavce a další brána oproti vchodu, jinak byl sál prázdný. Pomalu popošli k bráně. Záhy však zjistili, že se touto bránou dál nedostanou, protože se u ní nacházelo zařízení na přiložení rukavice černé barvy. Žádnou takovou samozřejmě neměli, takže cesta byla pravděpodobně zapovězená.

Chvíli se ještě rozhlíželi po sále. Příliš se nikomu nechtělo opustit toto místo. Po chvíli pobytu zpozorovali na jednom podstavci postavu ženy. Zdála se částečně nehmotná. Téměř to vypadalo, jakoby tu byla po mnoho staletí. Alessander se s ní pokusil dát do řeči.

„Zdravím vás.“

Postava zprvu nereagovala, chvíli se zdála být trochu zmatená než odpověděla: „Tady je ještě někdo živý? Nevšimla jsem si vás. Nikdo tu nebyl po celá staletí.“ povídala tichým zamyšleným hlasem.

„Kdo jsi?“

Postava se na chvíli zamyslela a tichým hlasem odpovídala dál: „Vzpomínám si, jak kdysi dávno na tento svět přišlo několik bytostí portálem otevřeným Chaldethem. Bylo nás tuším osm. Už je to hodně dávno, vše vidím po těch letech jen v mlze. Vzpomínám si, že se někteří přidali k Chaldethovi a bojovali pro něj. Jiní utekli. Já byla Corveriova sestra a též jsem pro něj bojoval. Už si však nepamatuji proč.“

„Co se stalo pak? Jak to že jsi skončila zde v osamění?“

Postava opět chvíli přemýšlela a pokračovala: „Vzpomínám si, jak si silou Chaldethovi armády podmaňovali tento svět. Nesouhlasila jsem s některými jeho praktikami. Náš rozpor se táhl celá léta, až mě jednou Chaldeth uvěznil v této rozsáhlé podzemní pevnosti.“

„Jak dlouho jsi zde?“

„Ani nevím. Může to být celá staletí, již dávno jsem ztratila pojem o čase.“

„Nevíš jak bychom se odsud mohli dostat?“ vložil se do rozhovoru Yzergin.

„Cestu ven už si nepamatuji. V téhle pevnosti jsem málokdy před uvězněním byla. Tehdy se to tu poměrně často představovalo. Jak to vypadá v okolí nemám nejmenší tušení. Nicméně jedna možnost jak vás odsud dostat existuje.“

„Posloucháme.“

„Avšak měla bych od vás jednu prosbu. Za ta léta jsem vycítila, proč má duše nemůže opustit toto místo. Jsem vázána na jeden jistý magický meč. Ten meč má momentálně v držení jedna žena. Cítím, že jste se stou ženou někteří z vás už setkali. Pokud se vám podaří tento meč zničit. Mé

uvěznění na tomto místě skončí.“

„Uvidíme co se dá dělat. Snad se nám ten meč podaří získat.“

„Ještě jedna věc. Ten meč není tak obyčejně magický, jako jiné. Dá se údajně zničit pouze rituálem Zraň magii. Jak ten rituál probíhá však už nevím, na to budete muset přijít sami. Jediné co si pamatuji, tak že se dá provést jen na několika málo místech na souostroví.“

„Jak zjistíme, že ti můžeme věřit,“ zeptala se Daniela.

„Nahlédněte do svého nitra. Uvidíte, že nemám v úmyslu nic zlého. Já byla jedna z prvních, která nesouhlasila s Chaldethem. Navíc po tak dlouhé době v osamění bych již nebyla ničeho schopná. Chci jen aby má duše mohla opustit tento svět.“

Yzergin se na chvíli ponořil do svých myšlenek. Jeho mentální schopnosti umožnili vycítit mnohem více, než kdokoliv z ostatních a pak prohlásil: „Já jí věřím. Jediné co chce je opravdu opustit tento svět navždy.“

„Dobrá tedy. Věříme ti.“

„Rozhodli jste se správně. Mohu vás tak přemístit na vámi známé místo, avšak nemám už téměř žádnou moc a můžu vás přenést nejdále k místu, kterému říkáte prokletý hvozd.“

„Děkujeme vám mnohokrát,“ děkoval Alessandro.

„A nezapomeňte na mě,“ rozloučila se tichým hlasem s nimi.

Poté bytost započala sesílat hromadné kouzlo. V ten moment, kdy kouzlo dokončovala, se dobrodruhům náhle zatmělo před očima, podobně jako při průchodu portály a hned následoval ten známý pocit nehmotnosti.

Dobrodruzi se náhle nacházeli na písčité pláži. Byla již noc. Rozhlédli se po okolí. Všude v okolí byl klid, který narušoval pouze mořský příboj. Na pláži nad útesem spatřili kraj známého prokletého hvozdu. Všichni přemýšleli o tom, co před malou chvílí zažili v pevnosti Chaledath. „Bylo to skutečné?“ uvažovali. Události se zdály být dávné. Pochybnosti jim vyvrátil hlas, který se dobrodruhům náhle ozval v hlavě: „Nezapomeňte na mě.“

Poté se vydali pomalu dále podél moře. Únava po náročném dni byla již znát, a proto zde hledali vhodné místo k přenocování. Okolí jim po chvíli skutečně připadalo povědomé. Poznali některé skalní útvary a tvary útesu. Byla to ta pláž, kde nocovali při jejich první návštěvě prokletého hvozdu. Pokračovali dále po pláži, až narazili na místo, kudy se prve dostali nad útes, kde předtím tábořili. Když vylezli na útesy, rozhlédli se opět. V hlubokém temném lese bylo ticho a ani zde nebyli ty svítící oči.

Dobrodruzi našli ono místo, kde před tím tábořili. V nízké trávě byly ještě zbytky popela. Všichni si zde s únavou sedli na zem, zatímco Rogr a Vidaath poodešli k lesu, aby nasbírali nějaké dřevo na oheň. Poblíž lesa se nacházelo ještě dostatek suchých větví a klacků, které byly vhodné na oheň. Oba však v blízkosti lesa neměli vůbec příjemné pocity. Zdálo se jim, že je něco z lesa pozoruje. Proto raději nelenili, posbírali tolik větví co unesli a rychle se vrátili k ostatním. Hned rozdělali oheň, aby se taky trochu ohřáli. Podzimní noci jsou už chladné a zvláště zde u severních moří.

V tom se z dále opět ozval ten ječivý křik, který tu slyšali každou noc. Za krátko se v lese opět začali zjevovat ty záhadné svítící oči. Stále nevěděli komu patřili. Uvažovali i o nějaké iluzi, ale některé věci by se neměli zkoušet.

Rozdělili si obvyklé noční hlídky v pořadí Daniela, Rogr, Yzergin, Vidaath a Alessandro a ulehli ke spánku. Další noc pod širým nebem proběhla tentokrát bez jakýkoliv setkání. V hlubokém temném lese stále zářilo mnoho očí. I tuto noc se v moři zjevilo to zvláštní světélkování. Možná jen patřilo nějakým vodním tvorům, kteří žijí v této oblasti a není to součástí toho zla, které kdysi ovládlo toto místo. To byli však jen domněnky. Jak se blížilo ráno, počet očí dívající se z lesa, se

postupně snižoval.

Všichni se probudili chladného podzimního rána. Alessandro, který držel poslední hlídku, ještě přiložil poslední klacky na oheň, kde si ráno ohřáli poslední zbytky jídla, než se vydali na cestu. Dnes je čekala opět celodenní cesta domů, proto se museli ještě posilnit. Když snědli své poslední jídlo, uhasili oheň a vyrazili na cestu.

Venku se oproti předchozím dnům poměrně ochladilo. Slunce nebylo vidět a ze zatažené oblohy občas i sprchlo. Cesta byla proto náročnější než jindy. Po poledni už začali pociťovat hlad. Museli to však ještě vydržet. V této pusté krajině příliš možností získat nějaké jídlo nebylo ani v létě, natož na podzim. Veškeré plodiny byly buď sklizeny, nebo dávno nerostly. Ani zvířete v krajině moc nepotkali. Nebyla to však žádná tragédie, vždyť kolikrát byli o hladu celé dny.

Po celkem klidné cestě, dorazili konečně k prvním usedlostem severně od města Antar. To už se krajina pomalu halila do tmy. Z komínů usedlostí se kouřilo a ve světnicích zářila slabá světla, to už se většina obyvatel chystala ke spánku. Do města dorazili až po setmění. Ulice Antaru již zely prázdnotou.

Nejprve chtěli navštívit Dandara a předat mu znovu získaný kámen země. Dorazili ke královskému paláci. Při prvním pohledu zjistili, že v Dandarových komnatách je tma.

Daniela se zeptala strážní u vstupu: „Potřebovali bychom mluvit s Dandarem. Máme pro něho důležitou informaci.“

„Dandar tu dnes není. Odešel někdy po ránu a ještě se do teď nevrátil.“

„Myslíte, že se mu mohlo něco přihodit? Přeci jen poslední doba byla poněkud divoká.“

„Já doufám, že ne. I když v tuhle dobu už venku málokdy pobýval. Pokud se nevrátí, pošlu pár lidí ho hledat,“ odpovídal strážce vážným hlasem.

„Jen doufejme, že se jen opozdil,“ doufal Rogr v dobrý konec.

Dobrodruzi měli již pořádný hlad. Rozhodli se proto navštívit oblíbenou hospůdku „U mrtvého draka,“ kde byli vždy vítanými hosty. S trpaslíkem byli pomalu nejlepšími přáteli, proto dobrodruhy hostil vždy tím kvalitnějším a též za dobrou cenu.

V hospůdce byli v tuto pozdní dobu pouze dva hosté. V krbu ještě plápolal menší oheň, ale i tak bylo v hospůdce příjemné teplo. Dobrodruzi zasedli k většímu stolu. Trpaslík je radostně uvítal a hned tradičně natočil každému pivo. Co si přejí k jídlu se samozřejmě ptal, až když měli na stole pivo. K jídlu jim nabídl čerstvé srnčí. Takovou hostinu nabízel pouze těm nejlepším hostům a známým. Dobrodruzi se dali do vytouženého jídla.

Když dojedli, Daniela se rozhodla jít zpět do paladinského řádu. Ostatní jako obvykle zůstali v hospodě dlouho do noci a dále popíjeli.

Do hospody vstoupila hraničářka Laia, sestra Belly.

„Neviděli jste Bellu?“ ptala se hraničářka se zájmem.

Chvilí bylo ticho.

„Je tu snad něco co bych měla vědět?“ otázala se opět Laia hlasitěji, snad tušila něco o čem by neměla vědět.

„Naposledy jsem ji spatřil, jak vyrazila směrem na sever,“ odpověděl Yzergin doufajíc, že tato odpověď bude Laie stačit.

„Snad se zmiňovala o pevnosti na severu,“ dodal Vidaath

„Tak jak? Jeden tvrdí, že šla někam na sever a druhý, do pevnosti?“ pojala Laia určité podezření.

„Možná ty bys mi mohl prozradit pravdu.“ obrátila svůj pohled směrem k Alessandroví.

„Nakonec skončila v pevnosti Chaledath, dá se říci, že ji tam Daniela zahнала.“

„Chceš říct, že je má sestra...“ na chvíli se odmlčela.

Alessander též nic neříkal.

„Ta vaše paladinka. Jí ji snad zabím,“ odvětila našťvaným hlasem a odešla svižným krokem z hospody.

Chystala je najít Danielu a vyříkat si to s ní ohledně Belly, a proto zamířila nejkratší cestou k paladinskému řádu. Danielu potkala ještě u brány, kde se bavila s několika paladiny. Laia k ní přistoupila a oslovila.

„Danielo. Potřebuji s tebou ihned nutně mluvit.“

Daniela pooděšla od skupinky paladinu a přistoupila k Laie: „Ano. O čem chceš teď mluvit?“

„Jde o věc s Bellou. Ráda bych věděla proč jsi to udělala.“

„Jak jsem několikrát říkala. Spáchala zlé činy, a proto byla odsouzena k smrti.“

„Chtěla se změnit, ale ty jsi ji nedala žádnou šanci. Prostě jsi ji chladnokrevně zabila, aby si ukojila svou touhu po odplatě.“

„Jen jsem hájila zákon. Její činy mají za následek smrt stovky nevinných lidí, copak jsi zapoměla, co se stalo v chrámu?“

„To ale netušila, co tam Almendeth chystal. Kdyby věděla, že svým jednáním zemře stovky lidí, neudělala by to,“ dále hájila svou sestru Laia.

„Rituál vyžadoval spoustu obětí. Byla si vědoma, že tyto oběti bude muset Almendeth někde získat,“ trvala na svém názoru Daniela.

Nastala chvíle mlčení, až poté Laia jen prohlásila: „Snažíš se jen hledat další důvody, abys obhájila smrt mé sestry. A já ji pomstím. Tímto tě vyzývám na souboj. Zítřa odpoledne „U mrtvého draka.“

„Přijímám tvoji výzvu.“

Poté se oba vydali každý svým směrem. Daniela se vrátila zpět do paladinského chrámu, kde poté ulehla do postele ve své komnatě. Musela si řádně odpočinout, aby byla připravena na zítřejší souboj. Ostatní dobrodruzi dále popíjeli v hospodě a do postele šli až pozdě v noci.

Druhý den ráno ještě odpočívali po dalším náročném dnu. Daniela se mezitím dopoledne připravovala na nastávající souboj s Laiou. Nesměla nic podcenit, protože Laia už podle vzhledu byla velice zkušená a již vybojovala mnoho bitev. Stačilo zavzpomínat na dobu nedávnou, kdy velice statečně bojovala na straně Antaru.

Nastalo příjemné podzimní poledne. Paprsky slunce pronikaly otevřenými okenicemi do hospůdky. Dobrodruzi si zde dali k jídlu zbytek ze včerejšího dne. Ještě všichni nějakou dobu posedávali u stolu a probírali své poslední zážitky a domněnky.

Nastalo poledne. Daniela vstoupila do hospody a přisedla se ke zbytku. Ostatní se divili co v tuto dobu dělá v hospodě, když mnohdy ani vítězství neslavila u piva a ještě zde v hospodě „U mrtvého draka,“ když existuje ve městě spousta lepších. „Jsem tu poněkud z jiného důvodu,“ odpověděla Daniela. Poté objasnila její momentální situaci. Ostatní ji nabízeli svoji pomoc, ale Daniela odmítla, protože se jednalo o čestný souboj jedna na jednu a ať ten ukáže, kdo bude vítězem.

Do hospody vstoupila Laia. Rozhlédla se. V tu dobu byly v hospodě pouze dobrodruzi, a tak ihned spatřila Danielu. Pomalu přistoupila blíže k ní.

„Tak já jsem připravena,“ Daniela neváhala a ihned vstala. Neohroženě vykročila vstříc Laie.

„Viš přemýšlela jsem včera o životě Belly a o tom co jsi říkala ohledně rituálu.“

„A k čemu jsi dospěla?“

„Měla jsi zřejmě pravdu. Musela si uvědomit, že svým jednáním zemře mnoho nevinných lidí. Sice se chtěla změnit, ale v minulosti spáchala podobných činů více. Nevím zda dobré skutky převážily nad špatnými. Často hranice mezi zlem a dobrem může být pomíjivá. Avšak co se už stalo, se stalo,“ vyprávěla Laia tichým hlasem.

„Jsem ráda, že jsi k tomuto názoru dospěla. Celou dobu jsem upozorňovala, že vědomě spáchala mnoho špatných skutků a dobré zdaleka nepřevážily nad špatnými. A co tedy náš souboj?“

„Nebudeme bojovat. Není proč. Rozhodla jsem se skoncovat s dosavadním životem bojovnice. Chystám se někde usadit a v klidu si žít,“ pokračovala ve vyprávění Laia.

„Pak tedy souboj nebude. Je to tvé rozhodnutí.“

„Kromě toho jsem se rozhodla se vzdát svého meče a věřím, že bude v tvých rukách v bezpečí. Již ho mám velice dlouhá léta. Není to jen tak ledajaký meč. Má zvláštní magickou moc. Ale přeci je něčím ještě zvláštnější, někdy až mám pocit, že na mě občas promlouval,“ dále vypravovala Laie. Meč nabídla Daniele.

„Děkuji ti za tvůj dar a slibuji, že meč nepadne do nesprávných rukou,“ skončila Daniela rozhovor. Uchopila meč do ruky, aby ho schovala k sobě.

V ten moment však v mysli zaslechla onen zvláštní hlas: „Nezapomeňte na mě.“ Přesně takový, jako zaslechli včera na pláži poté, co byli přeneseni pryč z pevnosti Chaledath. Bylo nepochybné, že se jednalo přesně o ten meč, o kterém mluvila zvláštní postava v pevnosti.

„Budiš tobě odpuštěno. Ty jsi byla ke mně upřímná. Ale tihle, kteří mi lhali, ti zaslouží trest, aby věděli, že lhát se nemá,“ řekla Laia a obrátila svůj pohled na dobrodruhy, konkrétně na Vidaatha a Yzergina. Přistoupila k nim a pořádně je praštila. Nejdříve Yzergina a poté Vidaatha. Ten se až skácel na zem.

Laia poté beze slova opustila hospodu. Vidaath se mezitím zvedal ze země a Yzergin se vzpamatovával. V duchu si Vidaath říkal: „Že já raději nemlčel, vyřešilo by se to tak jako tak.“

IX

Jakoby království Antar mělo málo nesnází.

Uplynulo opět mnoho podzimních dní. Dění v Antaru se už po velice rušném a náročném roku vracelo do dřívějších pořádků. Dandar dával do pořádku městskou hlídku a najímal nové strážce, nicméně se noví rekruti zrovna do služby nehrnuli.

Dobrodruzi se čas od času sešli, aby občas poseděli a popovídali si o životě. Také se snažili zjistit něco o rituálu „zraň magii,“ nicméně zatím našli pouze útržkovité informace. Zřejmě se budou muset vydat někam dále do světa, kde by tamější mágové mohli být moudřejší.

Jednoho chladného deštivého dne se dobrodruzi opět sešli „U mrtvého draka,“ tentokrát jen na nezávaznou řeč. V poslední době se stejně toho moc nedalo dělat. Mnoho posledních dní bylo velmi deštivých, takže pokud dotyčný nechtěl být promoklý na kost, mohl sedět buď doma nebo v hospodě. Jen Vidaathovi déšť a nevlídné počasí nevadilo, byla to zkrátka součást moci přírody.

Proto také v tuhle dobu byly hospody plné. I v tento den to nebylo jinak. Hospoda „U mrtvého draka“ nebyla výjimkou. Všechny stoly byly přeplněné. U malých stolů obvykle pro tři a čtyři hosty jich sedělo minimálně pět a velkých pro osm často až dvanáct. Hosté často seděli i na různých špalkách donesených ze zásob dřeva zdejší hospody. Zkrátka host je host. Hospodský v tento čas měl ty pravé žně, točil jedno pivo za druhým a jídlo pomalu neměl čas připravovat.

Všech pět dobrodruhů tentokrát sedělo u jednoho velkého stolu ještě společně s jejich přáteli z města. Seděl tam ještě Ravin, místní obyvatel Antaru střední postavy mladšího vzhledu a vlídného výrazu ve tváři. Jeho vlasy byly delší hnědé a na prostého obyvatele poměrně slušně upravené. Silgurd dobrodruh, který se nedávno zastavil ve městě a chtěl si odpočinout. Byl vyšší ramenatý postavy, ostrých rysů v obličeji a dlouhých černých vlasů. Malmiron místní obyvatel, poměrně častý host zdejší hospody, staršího vzhledu. Na tváři měl již nějakou tu vrásku a vlasy prošedivělé. Kromě nich u stolu seděli ještě další dva obyvatelé, kteří si k nim dodatečně přisedli.

Všichni se velice dobře bavili. Mezi časté a vděčné téma, byly poslední dobrodružné výpravy na sever. Mnoho věci však znělo natolik bláznivě, že jim mnozí místy až nemohli uvěřit. Respektive, těm mnohým děsivým věcem nacházející se v prokletém hvozdu a pevnosti Chaledath, by raději mnoho lidí raději nevěřilo. Na rozdíl od ostatních Silgurd pečlivě naslouchal a často se ptal na mnoho detailů. Sám se totiž taky rád zúčastňoval dobrodružných výprav, takže pokud by se někdy dostal na ta místa, měl by tak trochu přehled o nástrahách, na které tam může narazit.

Silgurd vyprávěl zase o posledních událostech sousedního království Aldorion. Převážně o obraně města před Almendeici, před kterými se po dlouhém boji ubránili. Hodně jim pomohlo, když byl Antar osvobozen, to by se bojovalo snad do dnes. Po boji šel na nějaký čas na odpočinek. Zašel se podívat také do Antaru, aby se podíval, jak se zde žije. V poslední době přicházelo ze zdejšího království množství špatných zpráv. Při té příležitosti se seznámil s dobrodruhy. Jak aby ne, když jsou to v podstatě zdejší velcí hrdinové, kteří osvobodili město ze spárů Almendeiců.

Jak se tak sporu bavili, čas ubíhal. Mnozí hosté postupně odcházeli, až v hospodě zůstal v podstatě obsazen jen stůl dobrodruhů a u ostatních stolů zůstal jen sem tam jeden dva hosté. V tento pozdní čas však do hospody vstoupila podivná žena menšího vrůstu, trochu tupého výrazu. Zprvu jí nikdo nevěnoval pozornost, objednala si jen trochu šunky. Po chvíli ji hospodský donesl pivo a

kus šunky. Najednou ji z rukávu vylezl velký černý pavouk podobný Snovačce jedovaté. Odřízla kus šunky a ten kousek dala pavoukovi. Ten se ihned pustil do pojídání šunky.

To však už neuniklo pozornosti skupinky bavících se dobrodruhů. Občas se podívali jejím směrem. Byl to zvláštní pohled, sledovat velkého pavouka pojídajícího kus šunky. Občas zamumlala něco v neznámém jazyku, který byl pro všechny dobrodruhy neznámý. Snažili se občas něco pochytit a pokusit se rozpomenout, zda přeci jen nepříjde povědomý. Vidaath si po nějakém čase vzpomněl, že kdysi zaslechl o jazyku Drowů, temných elfů žijící hluboko v podzemí. Ten jazyk, jakým hovořila, byl až příliš podobný.

Uplynula delší doba. U vedlejšího stolu dosud seděla parta čtyř popíjejících hostů a hlasitě se bavili. Patrně již měli nějaké to pivo v sobě. Starší vousatý chlap si všiml jednoho většího pavouka pod stolem a jen tak ze srandy ho zašlápl. Hlasité dupnutí neuniklo pozornosti zvláštní ženě. Ta si hned všimla čerstvě zašlápnutého pavouka na podlaze. Následně vstala od stolu, vzala do ruky svého pavouka a šla přímo k chlapovi, který onoho pavouka před chvílí zašlápl.

„Ty zabít pavouka,“ promluvila k němu v obecné řeči. Ze stylu mluvy bylo patrné, že příliš inteligentní nebyla.

„A co já s tím. Však to byl jen dotěrnej hmyz,“ odpověděl hrubým hlasem chlap, které mu to bylo z jeho výrazu evidentně jedno.

„Když ty zabít pavouka. Pavouk pak zabít tebe,“ chladně odpověděla. A poté svého pavouka položila chlapovi přímo na hlavu.

„Dej to ze mě pryč! Nesnáším pavouky! Sundejte to ze mě!“ volal po svém okolí, doufajíc, že se najde někdo, kdo velkého pavouka z něho sundá.

Celá situace působila docela komicky, celá hospoda jen pobaveně zírala na velkého vousatého chlapa, jak panicky máchá rukama kolem hlavy a bojí se jednoho pavouka. Pravda, komu by byl příjemný velký černý pavouk na hlavě. Celá sranda skončila v momentě, když chlap najednou padl na podlahu a nejevil známky pohybu. Ta cizí žena poté jen vzala k sobě pavouka, otočila se a beze slova odešla z hospody. Během chvíle se k němu seběhli ostatní, aby zjistili co se mu stalo.

„Je mrtvý!“ prohlásil jeho známý, který popíjel u stolu s ním.

„Co to říkáš Elsinare? Snad ho nezabil jeho strach z pavouků?“ nevěřil tomu další z jejich party. Vidaath vstal od stolu a šel onoho chlapa prohlédnout.

„Ukažte. Podívám se na něj. Mám jisté podezření,“ pravil a pokračoval v prohlídce. Jeho pozornosti neunikla stopa od pavoukova kousnutí.

„Má pravdu. Je mrtev. Zabil ho pavoukův jed. Podívejte se,“ ukázal na stopy po kousnutí.

„Co to říkáš? Přece ho ten jed tak rychle nemohl zabít?“ stále nevěřicně prohlašoval smutným hlasem.

„Je mi to líto. Nepociťuji u něj již žádné známky života. Nikdy jsem se s tak silným jedem neseťkal.“

Daniela mezitím vyběhla na ulici, aby dostihla onu neznámou ženu a žádala vysvětlení, nicméně na ulici již nikoho nespatriila. Vidaath dále utěšoval ostatní přátele zemřelého. Daniela byla odhodlána onu neznámou ženu najít, avšak v ten den bylo již pozdě a hledat ji by bylo marné. Patrně buď co nejrychleji opustila město, nebo se někde ukryla. Daniela ještě pomohla skupince s nešťastníkem do paladinského chrámu.

Ten večer se všichni ostatní rozešli do svých domovů. Ostatní dobrodruzi se rozhodli přespat zde „U mrtvého draka.“ Většina pokojů byla sice již obsazena, ale jeden volný pokoj zde stále byl. Nacházeli se v něm pouze dvě postele, a tak Vidaath a Rogr museli nocovat na podlaze. Před

spaním se ještě bavili o podivné ženě a incidentu s pavoukem.

Ráno se probudili tentokrát o něco později než obvykle. Ten den byla zcela zatažená obloha a slunce tak nevytáhlo dobrodruhy včas z postelí. Opláchli si obličej v lavoru a krátce na to sešli dolů do hospody. To zrovna trpaslík otvíral hospodu, aby mohl přivítat první případné hosty. Kvůli špatnému počasí se dali očekávat poměrně brzo. Dobrodruzi si sedli ke stejnému stolu jako včera. K snídani jim trpaslík připravil chleba a trochu sýra. K tomu jim samozřejmě natočil pivko, ačkoliv takhle po ránu moc hostů po něm netouží. Ale co s tím mohli nadělat, jak trpaslíci říkají „ranní ptáče bez lahváče nikdy nikam nedoskáče.“

Chtě nechtě, pivo holt museli dopít. Po chvíli dorazila Daniela, a tak mohli spolu rozebírat včerejší události. Během snídaně do hospody v nezvyklou dobu dorazil Dandar.

„Zdravím vás.“

„I my vás zdravíme. Co tady děláte v tak nezvyklou dobu?“ opětovali pozdrav trochu udivení dobrodruzi.

„Měl bych naléhavou prosbu.“

„Co se děje?“ zajímal se Alessander.

„Má sestra onemocněla, léčitel se zmiňoval o nějaké smrtelné kletbě. Potřebuju nutně kámen země,“ naléhal nezvykle Dandar.

Dobrodruzi se na sebe chvíli udiveně podívali. Divili se, že tak náhle po nich chtěl kámen země, když ještě před pár dny jim sám Dandar doporučil, ať si kámen země ponechají u sebe, protože je to jedna součást rituálu „zraň magii.“ Navíc Vidaath a ani Alessander o nemoci nazývané smrtelná kletba dosud vůbec neslyšeli. Chvíli se mezi sebou dobrodruzi o tom potichu bavili. Něco se jim na Dandarovo jednání nezdálo. I výraz v obličejí byl jiný, jakoby z něj vyzařovaly zlé úmysly. Pojali podezření, že se o Dandara nejedná, a pravděpodobně se jedná, buď o nějakou iluzi, nebo dokonce ten s názvem „má stovky životů a statisíce podob.“

„No tak co bude?“ podrážděně reagoval Dandar.

„Máme podezření, že ty nejsi Dandar, a proto ti kámen země nemůžeme vydat,“ dala Daniela jasnou odpověď.

„Chcete se snad protivit vůli vašeho krále?“ vyhrožoval Dandar. Takové jednání však u Dandara dosud nikdo nezaznamenal.

„Ty jsi někdo jiný. Takhle by skutečný Dandar nikdy nejednal.“

„Pochybujete snad o mě? Nechtějte abych na vás zavolal strážce.“

„Stráží se nebojíme. Ať jsi co jsi, moc jsi toho o něm nezjistil. Takhle Dandar vůbec nejedná a pochybují, že by tě strážní vůbec poslouchali. Všichni zde v Antaru dobře znají povahu svého vládce a každý by po chvíli zjistil, že ty nejsi on.“ tvrdě argumentovala Daniela, z jejíž výrazu bylo jasné, že to myslí opravdu vážně.

Dandar nakonec beze slova hospodu opustil. Dobrodruzi po jeho odchodu řešili, kdo to ve skutečnosti mohl být. Tahle situace nevěstila nic dobrého. Pokud to byl skutečně ten, o kterém se říká, že má stovky životů a statisíce podob, tak o něm se nedávno dozvěděli, že přejímá podobu těch co zabil. To by však znamenalo jedinou velice zlou skutečnost. Dandar je po smrti. To by byla pro Antar další velká rána, ještě do teď se nevzpamatoval z posledních bojů. Zatím to však neví jistě, mohla to být klidně nějaká iluze, nebo jen nějaký padouch ve věrném přestrojení.

Po chvíli dorazili do hospody strážce. Dobrodruhy v tu chvíli napadlo, zda ten falešný Dandar splnil svoji hrozbu a poslal pro ně strážce. Pochyby se však rozptýlily, když zahlásili: „Pánové! Mám pro vás zlou zprávu. Pokud by se zde objevil Dandar, tak mu nevěřte. Je to někdo jiný, kdo se za něj vydává. Tělo skutečného Dandara bylo dnes ráno nalezeno daleko za městem. Zatím nevíme, kdo

za jeho vraždou stojí. Rozhlaste to po okolí. Ať chce ten falešný Dandar cokoliv, tak mu nevěřte a hned běžte upozornit městskou stráž.“

„Před malou chvílí tu byl,“ ozvala se Daniela, „choval se hodně divně, proto jsme pojali podezření, že to mohl být někdo jiný.“

„Dobře, že jste mi to řekli.“ Poté zavelel ostatním strážcům: „Nemůže být daleko! Pojd'te, můžeme ho ještě chytit!“

Tak to byla krutá pravda. Dandar je opravdu mrtev. Co teď bude z městem? Kdo převezme nově vládu nad městem? Není to zase další z plánu Almendeiců jak ovládnout město? Tyto mnohé otázky opět vyvstaly.

V rychlosti dojedli, aby mohli zjistit o vraždě Dandara více. Obyvatelé města vypadali dnes ustaraně, zřejmě se už se to rozkřiklo, že byl vládce Dandar zavražděn a místo něj se zde pohybuje falešný. Jejich cesta vedla nejdříve do paladinského řádu, kde by snad mohli vědět více.

Cestou potkali opět tu podivnou ženu, jejíž pavouk včera usmrtil v hospodě „U mrtvého draka“ chlapa. Daniela se chopila příležitosti a ihned se s ní dala do řeči:

„Stuj! Potřebuji s tebou něco nutně vyřešit.“

„Co ty potřebovat?“ udiveně pohlédla na Danielu.

„Chci s tebou probrat událost, která se stala včera v hospodě.“

„Ty myslet toho chlapa?“

„Ano. Ty jsi úmyslně na něj položila svého pavouka a ten ho usmrtil.“

„Zabil pavouka. Tak pavouk zabít jeho.“

„Zabití člověka je ale zločin.“

„Zabití pavouka být taky špatné,“ argumentovala ona podivná žena.

„Ano to je. Avšak to ti nedává právo být soudcem a katem v jedné osobě. U nás toto považujeme za vraždu a budu tě muset zatknout.“

„Já jen vykonat co být správné. On zabít nevinného pavouka. Copak být pavouk něco méně než člověk.“

„U nás platí jiné zákony, než u vás odkud pocházíš. Zde je tvůj čin považován za vraždu, a proto tě zatýkám. Půjdeš se mnou.“

„Dobrá. Lil jít s tebou, ale já muset do noci vrátit, jinak má paní zlobit,“ souhlasila žena, která si říkala Lil, aniž by vlastně tušila, co jí čeká.

Lil tedy s Danielou dobrovolně šla do paladinského řádu, kde by měla být spravedlivě souzena.

Spolu s ostatními dorazili k paladinům.

„Zdravíme tě. Koho nám to vedeš,“ vítali Danielu strážní u brány.

„Těž vás zdravím. Podařilo se mi zatknout tu, která je zodpovědná za smrt jednoho muže, ze včerejška.“

„To je ta, která zabila toho velkého chlapa pavoukem?“

„Ano.“

„Dobrá. My už se o ní postaráme. Bude spravedlivě souzena.“

Lil poté odvedl další strážní do podzemního žaláře zde v chrámu. Daniela a ostatní dobrodruzi se vydali za zdejším vůdcem a probrat s ním záležitosti ohledně Dandara. Ten už je ve své komnatě očekával.

„Zdravím vás. Dobře, že jste dorazili ke mně,“ uvítal je paladinský vůdce.

„I my vás zdravíme,“ odpověděla na pozdrav Daniela.

„Jistě se k vám již dostala ta nemilá zpráva o smrti Dandara.“

„Ano. Ráno nám to sdělila zdejší stráž.“

„Kromě toho se za námi dostavil někdo vydávající se za Dandara. Choval se zcela jinak než pravý

Dandar a pojali jsme podezření, že se jedná o někoho jiného,“ pokračoval Alessander.

„Podařilo se už dopadnout toho falešného Dandara?“ ptal se Rogr.

„Falešný Dandar, který se tu potuloval ráno a zřejmě chtěl něco získat, zmizel. Prohledali jsme snad celé město a jakoby se do země propadl. Buď dosáhl svého nebo neuspěl. To však netušíme.“

„Chtěl po nás kámen země. Ale nedali jsme mu ho, protože jeho chování bylo velice podezřelé,“ dodala Daniela.“

„Takže zřejmě neuspěl. Poté, co byl odhalen, zřejmě odešel,“ pokračoval Rogr.

„Alespoň jedna dobrá zpráva. Teď však máme problém, kdo zasedne na královský trůn. Poslední události počet vhodných kandidátů hodně zredukoval. Špatné období našeho království tak zřejmě nebude mít jen tak konec,“ na chvíli se vůdce paladinů odmlčel a poodešel k oknu. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Dandar byl dobrý vládce, přesně takového, kterého jsme potřebovali. V hloubi duše mám pocit, že je stále naživu.“

„I my se s tím dosud těžko srovnáváme. Byl to náš dlouholetý přítel, kterého známe prakticky od dětství,“ souhlasila s vůdcem Daniela.

„Myslím, že bude potřeba nějaký čas, než se rozhodne, co dál,“ povzdechl si zamyšleně paladinský vůdce.

Všichni se poté rozloučili a popřáli si sílu do dalších dní. Dobrodruzi se vydali na cestu z paladinského chrámu a přemýšleli o tom, co bude v dalších dnech. Cestou se zeptali, jak probíhá výslech Lil. Vyděšený paladin jim začal ihned líčit vše, co se během poslední chvíle odehrálo.

„Co se stalo, že vypadáš tak vyděšeně?“ optal se Rogr,

„Před chvílí se v podzemí stalo něco velice podivného. Toho chlapa, kterého prý včera zabil ten jed z pavouka,“ na chvíli se odmlčel.

„Pověz, co se stalo?“ Rogrova zvědavost mu nedala se nezeptat.

„No zkrátka se z něj vylíhlo mnoho dalších pavouků. A ta drowí otrokyně.“

„Cože? Drowí otrokyně? Co ta tu dělá?“ podivil se Vidaath.

„Nikdo z ní nechce nic mít. Každý alespoň jednou v životě zaslechl hrůzy a utrpení, které se odehrávají v podtemnu. Každý se jí bojí, protože tu zřejmě má někde svojí paní a nikdo z nich nechce poznat utrpení, které můžou drowové způsobit.“

„Chceš tím naznačit, že jste Lil pustili na svobodu?“ ptala se vážným hlasem Daniela.

„Je to tak. Když ostatní viděli, co to provedlo s tím chlapem, tak všichni od ní dali ruce pryč. Nikdo nechce skončit jako ten nebožtík.“

„To snad nemyslíte vážně,“ řekla Daniela nevěřicně přísným hlasem.

„Pokud bychom potírali každý náznak zla za každou cenu, tak bychom za chvíli vymřeli. Už tak jsme v posledním půl roce utrpěli citelné ztráty.“

„Ach jo. Tak nám tady bude pobíhat žena s jedovatým pavoukem a kdykoliv se jí někdo znelíbí, tak ho nechá otrávit. Budu muset na ní dávat pozor, když se jí ostatní bojí,“ povzdechla si Daniela.

Všichni dobrodruzi se dohodli na dalším plánu. Hlavní úkol byl jasný. Najít drowí otrokyni a dávat pozor, aby opět někoho nenechala otrávit. Pokud možno nalézt i její paní. Nejprve si však došli doplnit zásoby a výbavu do svých domovů. Po odpoledni se sejdou „U mrtvého draka.“

Den uplynul celkem rychle. Pozdní odpoledne minulo a dobrodruzi se sešli podle dohody v oblíbené hospůdce „U mrtvého draka.“ Každý se před příchodem trochu porozhlédl po okolí, zda někde nezhlédne hledanou otrokyni, avšak bezvýsledně. V hospůdce si dali něco malého k jídlu a při tom dohodli svůj další postup. Yzergin navrhoval, ještě chvíli posečkat. Věřil, že se dost možná Lil staví zde opět na večeri, ostatně tahle hospůdka má celkem dobrou pověst, především v točení piva.

Skutečně netrvalo dlouho a krátce po setmění dorazila drowí otrokyně Lil. Zasedla opět k tomu samému stolu jako minule. Stejně jako minule si objednala kus masa a opět část dala

pavoukovi. Daniela ji prozatím nechávala na pokoji, avšak po celou dobu ji bedlivě sledovala. Hospoda se opět celkem slušně zaplňovala. Ostatní dobrodruzi mezitím popíjeli další piva.

Uplynula poměrně dlouhá doba a zatím se nic zlého nedělo. Daniela se však rozhodla jít Lil řešit, přestože zatím nic nenaznačovalo, že by se schylovalo k něčemu zlému. Ostatní tedy jen sledovali rozhovor mezi Danielou a Lil. Vesměs byl nezajímavý, a tak po chvíli mu ostatní přestali věnovat pozornost. Alessandro se po chvíli rozhodl, že se vydá navštívit městského mága, bratra Lorila. Ten by mohl o drowech vědět více. Vidaath se rozhodl ho navštívit s ním, protože ho nějak tyhle fanatické rozhovory o řádu a dobru začínali unavovat.

Vidaath a Alessandro procházeli již nočním městem. Po ulicích procházelo ještě několik místních obyvatel, kteří měli namířeno zpět do svých domovů, nebo do nějaké oblíbené hospůdky. Po chvíli chůze dorazili do místního sídla mágů.

Vstoupili do hlavní věže, kde sídlil hlavní mág. Když vstoupili hlavním vstupem do věže, zjistili, že je něco špatně. Všude byla tma. Nebyli zde zapáleny žádné svíčky v lucernách, ani žádné jiné svíce. Přes zataženou oblohu též nepronikalo žádné měsíční světlo, takže v přízemí věže nebylo prakticky vůbec vidět. Obvykle v tuto dobu bývá v těchto místech rušno a hlavně je tu všude dostatek světla.

„Možná jen mají mágové nějakou sešlost někde jinde a nikdo zde momentálně není,“ domníval se Vidaath.

„Nepamatuji si, že by mi mágové o něčem říkali. A kdyby něco bylo, dávno bych to věděl.“

Ve tmě se snažili nalézt schodiště do horního patra věže. Postupně se zde rozkoukávali, takže hrubé obrysy schodiště po chvíli přeci jen našli. Pomalu stoupali po schodech. Bylo to hodně podivné. Čím stoupali výše, tím byla větší tma. Po chvíli nebylo vidět na pár stop, skoro to vypadalo, jakoby ta velká tma byla zde vytvořena úmyslně, možná dokonce magií. Oba se již s touto magií kdysi setkali. Avšak temnota v mágské věži nebývá obvyklá. Něco se tu odehrálo.

Konečně dorazili ke vstupním dveřím do pokoje městského mága. Oba se zastavili. Za dveřmi totiž zaslechli ženský hlas. Chvíli poslouchali. Zprvu nerozuměli její řeči, ale Vidaath přeci jen ten jazyk po chvíli poznal. Jednalo se o drowký jazyk. Takže se jednalo pravděpodobně o paní té otrokyně, co momentálně sedí v hospodě. Po chvíli zaslechli ještě další zvuky. Oba se snažili ty zvuky identifikovat, proto pozorně poslouchali. Byly slyšet různé rány a sténání. Znělo to jako mučení, pravděpodobně mučila mága a chce asi něco vědět.

Alessander se za poslední dny naučil novým kouzlům, mezi kterými je též porozumění cizím jazykům. Pomocí tohoto kouzla zjistil, že ta drowka hledá Lil. Alessandro jí v jazyce drowů odpověděl, že ví, kde se Lil nachází. V tom se v zámku ozvalo cvaknutí a dveře se pootevřely. V tmavé místnosti bez světla spatřili drowí kněžku. Vzhledem ke tmě její obličej jen stěží rozeznali. Městského mága nejdříve neviděli, až po chvíli ho zahlédli ležet na podlaze. V jakém byl však stavu, přes tmu neměli šanci poznat.

Alessander sdělil kněžce v jejím jazyce, kde se Lil přesně nachází. Kněžka byla jistě spokojená, že se dozvěděla, co potřebovala, poté však Vidaathovi a Alessandrovi naznačila ať si sednou na židle u okna. Oba věděli z vyprávění, že drowím kněžkám se nevyplácí odpovídat.

Kněžka si ještě chvíli hrála s mágem. V té tmě to nebylo pořádně znatelné, co mu konkrétně provádí, ale dle reakcí, byl mág téměř mrtev. Nakonec zpozorovali jak kněžka vzala svoji dýku a něco nemilého mágovi provedla. Poté odešla pryč z mágovi místnosti. Vidaath a Alessandro ještě chvíli počkali, než kněžka opustí zcela věž. Vidaath nahlédl z okna, kde spatřila kněžku a její

otrokyni Lil. Chvíli se oba o něčem bavili. Z té dálky ničemu nerozuměli, ale ze stylu rozpravy, bylo znát, že to asi není přátelská rozmluva. Poté obě odešli kamsi pryč.

Alessander zapálil v místnosti pár svíček, aby konečně mohli zkontrolovat stav mága. Vidaath ho šel poté prohlédnout. Ten nesl známky velkého mučení a ležel v tratolišti své krve. Na jeho těle bylo spoustu řezných a tržných ran, jedno oko bylo vydloubnuto z očního důlku a jeho krk byl podříznut.

„Je mrtev,“ pronesl Vidaath.

„To snad není pravda. Další městský mág je mrtev. Tenhle si tohle místa moc dlouho neužil. Začíná být v tomto království opravdu nebezpečné být vůdcem. Kdo ho nahradí? Po Dandarovi městský mág, kdo bude další?“ rozmýšlel Alessander.

„Tady toho už asi moc nezmůžeme. Ve městě asi už nezůstal nikdo, kdo by ovládal schopnost vzkříšení.“

„Myslím, že by zde vzkříšení nepomohlo. Tyhle smrtící zranění jsou natolik vážná, že provést vzkříšení by vyžadovalo mnohem mocnějšího mága a v okolí není žádný, kdo by měl takovou moc,“ vysvětloval Alessander Vidaathovi.

Oba poté opustili věž a pomalu zamířili zpět k ostatním. Všichni se potkali ještě před hospodou „U mrtvého draka“ a sdělili ostatním co se odehrálo v sídle mágů. Všichni se pak nakonec rozhodli vrátit zpět do paladinského řádu, kde by se rozhodlo, co se s městem bude dít dál. Během jednoho dne totiž přišlo o vládce a hlavního mága.

Jak se dobrodruzi bavili o jejich plánech. Mezitím však zpozorovali ve svém okolí několik velkých pavouků podobných tomu, kterého měla u sebe Lil. Během krátké chvíle jich bylo v okolí velké množství a další stále přibývali. Dělo se něco velice podivného. Ve městě během chvíle zavládla panika. Bylo to velice divné, jak náhle bylo město zamořeno pavouky. Obyvatelé ve strachu opouštěli své domovy. Mnoho lidí již leželo bezvládně na ulici i v domech.

V tu chvíli napadlo Vidaatha, „měli bychom se podívat do chrámu bohyně Lin. Tak mě napadá, že ten chrám měl být už dávno zbořen, ale zatím stále stojí. Napadlo mě to až teď.“

„Vidaath má pravdu. Ten chrám jsme brali stále jako samozřejmost, která tu už byla po mnoho let a též mi nedošlo, že měl být chrám dávno srovnán se zemí. Měli bychom se tam vydat,“ souhlasil Rogr.

Celá družina dobrodruhů spěchala ke chrámu v naději, že se dozvedí, co stojí za tak náhlé zamoření města pavouky. Rychlost jejich reprodukce se zcela vymykala všemu, co kdy v životě zažili. I Vidaath si byl jistý, že tomu musel někdo napomocet. Cestou bedlivě sledovali dlažbu a dávali velký pozor na pavouky. Věděli, že jejich kousnutí je smrtící. Sice ovládají magii, která je schopna neutralizovat i tak silný jed, avšak by zbytečně vyčerpali svoji magickou moc, kterou jistě využijí pro jiné příležitosti.

Krátce na to dorazili k chrámu na náměstí. Teprve zde se naskytl skutečný rozsah pohromy. Spousty místních obyvatel panicky opouštělo své domovy, všude byl slyšet křik, nárek a sténání. Někteří obyvatelé se snažili pavouky zabíjet, tím co měli zrovna po ruce, avšak byl to marný boj. Stovky a tisíce pavouků zaplavovalo všechny přilehlé ulice. Ať se dělo cokoliv, šlo to velice rychle. Zřejmě nezbyvalo příliš času na nějaký plán, bylo třeba jednat rychle.

Kroky dobrodruhů směřovali k chrámu. Při pohledu na něj, spatřili zavřený hlavní vchod. Rychle přiběhli k bráně a zkusili jí otevřít. Marně. Brána byla zavřená a zřejmě zajištěna závorou. Pokusy prorazit bránu selhaly. Zřejmě byla velice bytelná. Shánět nějaké beranidlo, či něco vhodného na vyrazení nepřipadalo v úvahu. Nebyl čas. Vzpomněli si na boční dveře v zadní části

chrámové zahrady. To bylo mnohem rychlejší a snadnější, než vyrazet hlavní bránu, proto se tam rychle vydali.

Když dorazili k zadním dveřím, spatřili na nich cosi podivného. Uprostřed dveří byla zvláštní tvář. Původně ji dobrodruzi považovali za nějakou ozdobu, avšak tentokrát nikde na dveřích nebyla žádná klika. Při bližším ohledání dveří tvář náhle promluvila.

„Co tu pohledáváte?“

„Potřebujeme nutně do chrámu. Je to důležité,“ odpovídala Daniela.

„Ani náhodou!“ jedovatě odpověděla tvář na dveřích.

„Kdo ty vlastně jsi?“ zeptal se Rogr.

„Jsem hlídač. Starám se o to, aby mí pánové měli klid a nemám pouštět dovnitř kdejaké čmuchaly.“

„Kdo jsou tví pánové?“ pokračovala v dotazování Daniela.

„Do toho vám nic není. Já zde plním příkazy. A ty zní jasně. Nikdo nevstoupí dovnitř!“ rázně zakončila rozpravu tvář na dveřích.

„Co teď?“ rozmýšleli dobrodruzi. Rogr navrhl, že by mohli zeď opět přelézt. Ostatní souhlasili. Rogrovi pomohli vyšplhat na zeď. Ten se rychle rozhlédl po okolí. Chrámová zahrada vypadala prakticky stále stejně zpustle. Něco zde však bylo jinak. Chvilí Rogr přemýšlel a stále nevěděl co to mohlo být, až ho to náhle trklo. Hrob, který sloužil jako tajná cesta ven z města, zde nejednou nebyl. Zkrátka jakoby zmizel a na jeho místě byla jen suchá tráva, stejná jako v okolí.

Rogr dal vědět ostatním co spatřil. V rychlosti se dobrodruzi rozhodli pro průzkum chrámu v naději, že konečně přijdou všemu dění v okolí na kloub. Daniela a Vidaath přelezli chrámovou zeď. Alessander a Yzergin zůstali u zadních vrátek a zatím hlídali v okolí zadního vstupu. Všiml si čehokoliv podezřelého.

Daniela, Rogr a Vidaath rychle přeběhli ke chrámu, vyběhli po schodech vedoucí do patra ke dveřím, kudy do chrámu vstoupili poprvé. Náhle se země opět několikrát zatřásla obdobně jako při dřívější návštěvě. I na těchto dveřích se nacházela stejná tvář jako u zadních dveří. Rogr si snadno všiml nedbale ukryté pasti na dveřích. Celkem viditelné lanko od kliky vedlo k několika nastraženým kamenům na římse nad dveřmi. Už z dálky to bylo velice nápadné, takže by si toho všiml téměř každý.

Rogr bez problému odstranil spouštěcí mechanismus. Jenže zde stále byla ta tvář. Už zprvu bylo jasné, že je dovnitř jen tak nepustí. To se ostatně také hned potvrdilo, když jen vyslovila svým typickým jedovatým hlasem: „Zmizte! Tady nemáte co dělat!“ Daniela již dále nechtěla marnit drahocenný čas, vytasila meč a se slovy: „Okamžitě nás pust dovnitř!“ mohutně udeřila přímo do tváře na dveřích. Ozval je jen křik, který vydala ona tvář a panicky se jen zmohla na slova: „Dobře. Dobře. Pojd'te dál“ Dveře se otevřely a cesta do útrob chrámu byla volná. Napětí ve dobrodruzích bylo stále silnější, mohli jen hádat, co naleznou ve zdejších chrámu. Všichni se připravili na případný boj a vstoupili dovnitř.

V tmavé místnosti byly ještě dosud patrné krvavé stopy, které zde byly už od prvního rituálu. Zde se však zbytečně nezdržovali a pokračovali další místností až ke dveřím vedoucí na balkón. Rogr opatrně otevřel dveře a poté všichni opatrně přistoupili blíže ke kamennému zábradlí. Znovu se jim naskytl na hrůzný obraz několika zmučených těl zavěšených na řetězech nad oltářem. Vše tu vypadalo prakticky stejně jako při jejich první návštěvě. Všichni nevěřicně sledovali tento hrůzný krvavý rituál. Necháпали, jak to že byl opět obnoven, když se sami paladinové zaručili, že toto místo bude srovnáno se zemí. Rituál nebyl vůbec zlikvidován, ale stále se v něm pokračovalo a pravděpodobně již byl úspěšně dokončen.

Při pozornějším pohledu do chrámu, spatřili v dolním patře chrámu nějakou velice zvláštní bytost. Patrně pocházela z jiné sféry existence. Byla viditelná jen jako zářivý obrys postavy v plášti s kápí, která ačkoliv zářila, tak okolní světlo částečně pohlcovala. Daniela se rozhodla zakročit, i když se to ostatním zdálo příliš nebezpečné. Ostatní se chtěli vrátit za Alessanderem a Yzerginem a společně provést útok. Na to však nebyl čas, tak alespoň Rogr a Vidaath chtěl Daniele pomoci. Ta je však od toho odrazovala. Chtěla, aby se Rogr a Vidaath vrátili k ostatním a varovali je. Ona se pokusí mága zastavit, i přestože to bude patrně její konec, ale pokládala to za svoji morální povinnost, zakročit tam, kde ostatní paladini selhali, nebo dokonce možná i zradili.

Rogr a Vidaath nechtěli Danielu opustit, ale ta stále naléhala, ať již spěchají za ostatními. Nebylo už času nazbyt. Antar už nejspíš nezachrání, pořád je tu však možnost uniknout a vrátit se v budoucnu s armádou a město osvobodit. Oba se s Danielou rozloučili. Věděli, že to může být naposled a dali se na cestu z chrámu ke zbytku družiny.

Skupina dobrodruhů, akorát bez Daniely, se setkala u zadních dveří do chrámové zahrady, kde jim Rogr a Vidaath vylíčili, co se chrámu odehrálo, a že je patrně konec. Alessander jim zase popsal situaci. Ta byla prakticky stále stejná, pavouci zamořovali město a obyvatelé prchali. Nečekali a poslechli Daniely slova. Jejich cesta vedla na sever, kde chtěli obhlédnout situaci v paladinském chrámu.

Cestou opět dávali pozor na pavoučí záplavu, naštěstí si jich pavouci příliš nevšimli a zaměřovali se převážně na obytné domy. Když dorazili ke chrámu, naskytl se jim další obraz zkázy. Dosud mohutné zdi chrámu byly na mnoha místech provalené, domy byly zřícené a vše v okolí v plamenech. Přišli pozdě. Paladini byli již někým pobiti. Necháпали, jak došlo ke zkáze tak rychle. Ještě před pár okamžiky byl Antar klidné a bezpečné město a náhle takový obrat k horšímu.

Nezbývalo než zamířit k nejbližší městské bráně. Ta byla od paladinského chrámu jen kousek. Když k ní dorazili, zahlédli další podivnost. Brána byla hlídána snad veškerými vojsky sloužící Antaru. U brány jich hlídalo osm a na hradbách bylo dalších několik desítek strážníků. Něco však bylo špatně. Strážníci se netvářili vůbec vlídně. Krátce na to, to dobrodruzi zjistili proč.

„Stát! Nikdo nesmí opustit město!“ rozkázal jeden strážník, který byl zřejmě velitel této skupinky.
„Proč nás nepustíte? Viděl jste přece, co se děje ve městě? Vždyť tu zemřeme?“ ptal se Rogr ve snaze přesvědčit strážníky.
„Rozkazy. Ať se tu děje cokoli, tak to nesmí opustit brány města.“
„A co obyvatelé města?“
„To se nedá nic dělat. Mám své rozkazy a ty hodlám dodržet. Takže se kliděte odsud,“ naléhal neoblomě strážník.

Dobrodruzi se s touto situací nechtěli smířit a chtěli zakročit, když si všimli množství strážníků na hradbách s namířenými luky, raději se z tohoto místa vzdálili. Nemělo cenu riskovat prakticky jistou smrt. Pokusili se v zpozvdání vymyslet něco jiného. Přemýšleli jak se dostat ve zdraví z města. Situace u ostatních městských bran bude zřejmě podobná a vstup do tajné chodby je odstraněn. Rozhodli se vrátit zpět na náměstí a cestou ještě něco vymyslet.

Ve městě nastal podivný klid. Obyvatel zbylo již naprosté minimum. Nikde nebylo ani těl, ba i pavouci se někam ukryli. „Byla to jen předzvěst něčeho jiného? Horšího? Nebo prostě jen většina obyvatel už vymřela, nebo se některým podařilo uniknout?“ takové a další otázky vyvstávaly v mysli dobrodruhů.

Krátce na to dorazili k blízkosti náměstí. Kousek od chrámu našli na zemi kohosi zraněného. Přiběhli k němu. Vzápětí ho poznali. Byla to Daniela. Byla zraněná, ale ještě při

vědomí. Vidaath za pomoci své magie chvíli léčil její zranění. Díky tomu se mohla brzy postavit opět na nohy, avšak pro další boj bude muset ještě chvíli zůstat v klidu. Alespoň již mohla pokračovat dále s ostatními. Ti ji sdělili, co se ve městě právě odehrává, hlavně situaci v paladinském chrámu a u městských hradeb. Daniela jim povyprávěla co se stalo v chrámu. Chtěla zastavit tu bytost, či cosi to bylo. Avšak proti jeho mocné magii neměla nejmenší šanci a mohutná exploze ji vymrštila ven z chrámu na ulici.

Zakrátko spatřili, jak se děje něco v okolí chrámu. Hlavní brána se otevřela a z ní vyšli dvě velké chapadlovité potvory, které zůstali stát u vchodu. Hned je následovala Myri. Dobrodruzi se nemýlili ve svých úvahách, že to ona má v té zkáze prsty, avšak ta pavoučí zkáza jim nějak neseseděla. Myri by se asi sotva dělila o moc s drowy, zvláště jak moc je známá jejich intrikářská povaha.

Myri se otočila směrem k chrámu a začala něco sesílat. Z její rukou začal zářit jasně červený paprsek, který po chvílce směřoval až do nitra chrámu. „Že by součást rituálu? A to je poslední jeho fáze?“ domnívali se dobrodruzi. Daniela se rozhodla jednat. Chtěla to za každou cenu zastavit, i za cenu života. Vykročila na náměstí a postavila se přesně do paprsku mezi chrámem a Myri.

Daniela pod silou paprsku omdlela. Krátce po ní se na zem svalila i Myri a onen rudý paprsek zmizel. „Podařilo se. Ale co se stalo s Danielou? Je mrtvá? Nebo jen v bezvědomí?“ Dobrodruzi k ní ihned přiběhli, aby zjistili více. Vidaath ji prohlédl: „Ještě žije.“ Další pohled směřoval k bezvládné Myri. Ležela tam zcela bezmocná. Nyní se zdála příhodná chvíle vše zakončit. Alessander a Yzergin k ní přistoupili blíže, zatímco Rogr a Vidaath vzali Danielu na ramena.

Alessander kolem Myri vycítil velice silné magické pole. Vzápětí si to s Yzerginem ověřili. Kolem Myri se nacházelo tak silné magické pole, že bylo nemožné, se k ní dostat blíž jak na deset stop. Jejich pozornosti neunikl Myrin meč ležící opodál bezvládného těla. Yzergina napadlo, že by mohl získat její meč pomocí telekineze. Ostatní nebyli proti, když už se nemůžou Myri navždy zbavit, tak ji alespoň trochu oslabit.

Yzergin se začal velice soustředit na meč. Avšak to nebylo tak snadné, jak si to představoval. Meč se sice nacházel necelé čtyři stopy od okraje působnosti magického pole, avšak každá myšlenka na posun meče způsobovala velké bolesti hlavy, které byly po chvíli nesnesitelné. Yzergin, proto chvílemi odpočíval. Meč se přitom pokaždé posunul blíže k okraji. Ještě několik pokusů a bude na dosah. Bude to takové malé vítězství v prohrané bitvě.

Meč se přiblížil již na dosah okraje magické bariéry. Bylo na čase, Yzergin se již cítil unaven. Rogr poté natáhl ruku pro Myrin meč. Při pokusu vnořit ruku do magického pole i on cítil silnou bolest hlavy. Bolest byla silná jako kdyby se mu do hlavy zabodávalo tisíce střepů. Chvílemi to chtěl vzdát, avšak naděje byla silná. Jakmile se Rogrovi podařilo pevně uchopit meč, ihned jej vytáhl z dosahu magické bariéry.

Jakmile se Rogr a Yzergin trochu vzpamatovali z té příšerné bolesti hlavy, konečně si prohlédli Myrin meč. Byl velice zvláštní. Zářivý, lesklý, popsán nejrůznějšími runami a celý jakoby vyroben z temného skla. Svou podstatou působil dojmem, že se musí při prvním úderu do nepřítele roztříštit. Když ho tak třímali v rukách, cítili z něj zvláštní temnou sílu a zlo. Skoro budil obavy ho jen vlastnit. Prozatím se dobrodruzi rozhodli jej nepoužívat, dokud nezjistí o něm více.

Zatímco se dobrodruzi zaobírali mečem. Město téměř zpustlo. Nikde nebylo vidět jediného obyvatele. I nářek a panika též utichly. Postupně nad městem vznikala obří oblak temnoty, který se stále rozšiřoval.

Pořád vyvstávala ta samá otázka: „Jak se dostat z města živí?“ Yzergin navrhl využít svoji verzi teleportační magie, avšak upozorňoval, že nikdy se nepokoušel přemístit větší skupinku na velkou vzdálenost. Dosud zkoušel jen přenesení menších předmětů na kratší vzdálenosti. Bylo však rychle rozhodnuto, že pokud existuje i malá naděje se odsud dostat, tak ji využijí. Ještě bylo nutné určit cílové místo, kam budou všichni přeneseni.

Mělo by to být takové místo, které by bylo z města viditelné. Takových míst však v okolí města příliš nebylo, poněvadž by vyvýšené místo poskytovalo nepřátelským vojskům taktickou výhodu při obléhání města. Vidaath našťestí okolí města velmi dobře znal a navrhl menší vrchol poblíž hřbitova na severu. Toto místo bylo z určitého úhlu viditelné i z náměstí, stačilo se postavit naproti hlavní ulice.

V tom Vidaath spatřil další podivný úkaz. V okolí města stálo již mnoho vzrostlých stromů a jen taktak byl kýžený vrchol viditelný. Zarazil se, nikdy si na tyto vzrostlé stromy nevzpomínal. Jak se tak rozhlížel, všiml si dalších menších stromů, které rostly rychle ze země. Bylo třeba spěchat, než jejich jediná naděje zanikne.

Yzergin proto dále nečekal a začal se soustředit na provedení hromadné teleportace. Nastal okamžik pravdy. Riziko neúspěchu bylo velké, avšak nezbyvalo než doufat v úspěch. Všichni náhle zažívali zvláštní pocit mysli. Svět okolo jakoby se na okamžik rozplynul a cítili jen jejich tělo, jak bylo přenášeno pryč. Bylo to jiné než Alessandroův teleport, nebo portály v pevnosti Chaledath. V ten moment raději všichni zaostřili své myšlenky na nedaleký vrch a tím se snažili Yzerginovu snahu alespoň trochu usnadnit.

Zvláštní pocit po chvíli začal ustupovat. Postupně začali vnímat krajinu okolo. Všude bylo ticho, které jen občas přerušilo zahoukání sovy. Když se konečně rozhlédli po okolí, spatřili známou kopcovitou krajinu v okolí hřbitova. „Povedlo se,“ ulevili si. Dokázali se ve zdraví všichni dostat z města. Avšak po chvíli spatřili Yzergina ležet bezvládně na zemi. Vidaath mu hned přispěchal na pomoc. Yzergin byl našťestí stále na živu, avšak byl natolik vyčerpán, že upadl do bezvědomí. Bude trvat ještě dlouho, než se z něj probere.

Celá skupinka dobrodruhů nyní pohlédla směrem k ještě nedávno prosperujícímu městu nesoucí název Antar. Nad městem se vznášel obrovský oblak temnoty spirálovitě se stáčeující do jeho středu. Jen v zpozzdání sledovali jak město, ke kterému měli všichni vztah již od útlého dětství, mizelo v temnotách. I Alessandro který přicestoval do města před půl rokem cítil hořkost dnešního dne. Uvědomovali si, jak všechny jejich činy, které za celou poslední dobu pro město vykonali, přišli zcela vniveč. Všechny činy, od pomoci Dandarovi na trůn, průzkum prokletého hvozdu, osvobození od Almendeiců, to vše pro nic. Všichni jejich příbuzní, rodiny, známí, přátelé pravděpodobně zahynuli při této zkáze. Okolí města bylo pusté. Nikde nezbylo jediného přeživšího. Dost možná jsou jedni z mála, co přežili. Celé dosud spokojené skupince zbylo pouze to co měli v ten den zrovna u sebe.

Okolo města rychle rostlo mnoho zcela nových stromů. Skoro to připomínalo události, které se možná staly v kdysi prosperujícím městě Corft. V tento den zcela zmizelo z mapy světa další království. Bylo pohlceno neprostupným prokletým lesem a temnotou. Další místo, kam se budou vydávat jen ti nejdovážnější s vědomím, že návrat z těchto míst bude dost nejistý. Běžní obyvatelé světa se tomuto místu budou velkým obloukem vyhýbat.

Poměrně dlouho dobrodruzi stáli na vrcholu a vzpomínali, jaké to tu bylo. Jak se tu dobře všem žilo a nyní z toho nezbylo vůbec nic. Naskytla se nyní otázka: „Co si nyní počneme? Kam teď?“ Jediný směr, který byl k dispozici, byla cesta směrem do sousedního království Aldoril. Tam

by mohli nalézt pomoc v získání Antaru zpět a obnovit ho. Všichni si byli vědomi, že to je úkol na mnohá léta, možná i desetiletí. Nikdo z dobrodruhů dost možná již nikdy v životě nespátí život a radost v jejich rodném království Antaru.

Když se po chvíli vzpamatovali z toho šoku, společně vyrobili z menších stromků nosítka, na které poté naložili bezvládné tělo Yzergina. Poté se vydali na cestu do sousedního království. Cestou jen sledovali, jak Antar již zcela pohltit les. Snažili se tuto noc urazit co nejdelší vzdálenost, aby byli vzdáleni co možná nejdál od této zkázy.

Únava však brzy dala o sobě vědět. Mohli tak urazit pouhou míli a půl od Antaru. Tentokrát nehledali příhodné místo k nocování, ani si nerozdělili hlídky. Prostě jen ulehli na okraj cesty. Pomalu se jim zavíraly oči a usínali. Avšak jen stěží potlačovali své emoce z traumatizujícího zážitku na který do smrti nezapomenou.

Byl to konec další epochy tohoto světa. A další budoucnost byla nejistá. Kdo ví co souostroví čeká dále.

KONEC